

Trêu Chọc

Contents

Trêu Chọc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6: Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11: Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20: Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	77
26. Chương 26	80
27. Chương 27: Chương 27	83
28. Chương 28	87
29. Chương 29	90
30. Chương 30: Chương 302	94
31. Chương 31	97
32. Chương 32: Chương 32	100
33. Chương 33	104
34. Chương 34	107
35. Chương 35	111
36. Chương 36	114
37. Chương 37	117
38. Chương 38	121
39. Chương 39	125
40. Chương 40	127
41. Chương 41	130

Trêu Chọc

Giới thiệu

Một câu chuyện xưa hài hước, vui vẻ. Nữ chủ vô ý trêu chọc nam chủ, sau đó lại trong lúc vô ý tìm r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-choc>

1. Chương 1

Bạc Hà đi vào đại sảnh liền thấy hai người đàn ông cao lớn, oai phong mang theo ấn tượng rất chuyên nghiệp đi ra.

“Đi vào bệnh viện với cái dáng vẻ như vậy cứ như là muốn ăn thịt người bệnh vậy?”

“Sự sống chết của ông nội nằm trong tay bác sĩ, lời bác sĩ nói chính là thánh chỉ, đừng nói là truyền máu ngay cả muốn thì lực phủ ngũ tạng cũng phải móc ra!”

“Ông không hiến thì gã đó sẽ không chữa cho ông nội sao?”

“Được rồi huynh đệ, tôi nợ ông lần hiến máu này, đi tôi mời ông đi ăn canh cá muối tổ yến cho bổ máu!”

Hai người đang đi ngang qua Bạc Hà thì một người khác vóc người nhỏ bé từ ngoài chạy vào, theo sau còn có thêm ba người nữa chạy theo chắc là để hiến máu cho người nhà, xem ra không phải chỉ có mình cô phải đến hiến máu như vậy.

Bố cô – Bạc Dự ngày mai phải làm phẫu thuật, sáng nay cô nhận được thông báo của bác sĩ, nói có thể không có đủ máu dự trữ, gọi cô đến để hiến máu.

Hiến máu xong, Bạc Hà ăn chút bánh, nghỉ ngơi một lát rồi đi ra đại sảnh của khu hiến máu. Đây là lần đầu tiên cô hiến máu, tuy rằng ngay lúc đó cũng không có gì không khỏe, nhưng trong lòng cũng hơi lo, cảm thấy bước chân hơi liêu xiêu.

Cô bước chậm rãi dọc theo hai bên bồn hoa, rồi lại đi thêm vài chục bước nữa, đột nhiên thấy một cái ví tiền giữa thảm cỏ.

Bạc Hà nhìn xung quanh một chút, trên lối đi cũng chỉ có vài người qua lại. Do dự một chút, cô xoay người nhặt ví tiền lên, mở ra thấy bên trong có một tập chỉ phiếu chừng bảy tám tờ gì đó, còn có ba cái danh thiếp.

Cô khẳng định là kẻ trộm đã lấy hết tiền mặt đi rồi, sau đó vứt lại cái ví không. Trước kia khi cô đi xe buýt cũng gặp hoài rồi.

Ba cái danh thiếp giống nhau y đúc trên đều in hai chữ Kỷ Lan.

Đây có lẽ là chủ nhân của chiếc ví, cô hơi do dự liền lấy điện thoại gọi cho số ghi trên danh thiếp.

Sau một lát điện thoại bắt máy, bên kia chỉ thưa một tiếng sau cũng im lặng.

“Xin chào! Xin hỏi có phải Kỹ tiên sinh có đánh mất cái gì không?”

Giọng nói bên kia lập tức cao lên vài phần: “Tôi vừa đánh mất ví tiền, xin hỏi cô là?”

“Tôi ở trước đại sảnh nhất được ví tiền của anh!”

“Tôi đang ở gần đó, lập tức sẽ qua ngay, xin cô chờ tôi một chút!”

Điện thoại tạch một tiếng rồi treo máy, Bạc Hà trầm nghĩ người này sao có thể thiếu lịch sự như vậy, ngay cả cảm ơn cũng chưa nói được một câu.

Một lát sau, một chiếc xe dừng lại bên ngoài đại sảnh, một thân hình cao lớn nam tính từ trong xe đi xuống. Bạc Hà nhận ra đúng là cái người vừa rồi mới gặp chỗ hiển máu.

Cô đi đến đưa ví tiền giao cho anh ta.

Anh ta nhìn cô đánh giá một lúc sau lại mở ví tiền ra kiểm tra lại, kiểm tra xong nhú máy nâng mí mắt hỏi lại cô: “Tiền đâu?”

Bạc Hà ngẩn ra: “Tiền nào?”

“Tiền trong ví đó, khoảng hơn năm ngàn!”

Bạc Hà nóng nảy đáp: “Lúc tôi nhặt được bên trong đã không còn một xu nào rồi, chỉ có chi phiếu cùng danh thiếp mà thôi!”

Người này nhú nhú mày nhìn chăm chăm cô như không tin.

Bạc Hà chán nản nói: “Tôi cũng chỉ đến hiển máu mà thôi! Tôi muốn lấy trộm tiền của anh còn theo số điện thoại trên danh thiếp gọi cho anh làm gì?”

Kỹ Lan đóng ví tiền lại, hứ một tiếng: “Có khi còn muốn có tiền thù lao cũng nên.”

Bạc Hà tức giận đến đau cả bụng: “Nếu anh không tin có thể báo công an.”

Hắn nheo mắt không nói gì, Bạc Hà quay đầu bỏ đi, tức giận đến đau cả đầu.

“Kỹ Lan nhanh mời tôi đi ăn cơm, chiều tôi còn có cuộc họp.”

Từ cửa sổ hiện ra một khuôn mặt cương nghị, đúng là người đàn ông đi cùng Kỹ Lan đi ra khỏi bệnh viện.

Kỹ Lan tức giận cầm ví tiền đi vào bên trong xe.

Bạc Hà đi tới nhà ga, phía sau truyền đến tiếng động cơ xe, đột nhiên chỉ phanh một tiếng, chiếc xe dừng ở ngay bên cạnh chỗ cô đứng, cửa kính mở ra từ bên trong, một bàn tay thon dài từ bên trong xe cầm tờ một trăm giờ ra.

“Cảm ơn!”

Bạc Hà quay đầu, liếc nhìn một cái nhìn thấy một trăm nguyên đang giấu võ dương oai dưới ánh sáng mặt trời mà tức giận đến đỏ cả mặt.

“Thôi thì để tôi mời cô một bữa cơm đi!”

Bạc Hà đứng ở cửa nhà ga không thềm để ý đến hắn.

“Aiz, tính tình thật là nhỏ nhen!” Kỹ Lan bĩu môi nháy mắt lên đằng trước xe một cái, chiếc xe phóng đi thẳng.

Bạc Hà thở hắt ra, người này thật đúng là..., gặp loại người không có giáo dục này thật là bực mình!

Kỹ Lan vút lại một trăm vừa mượn của Dung Kiên trên đùi trả lại cho anh ta.

Dung Kiên quay đầu nhìn thấy bóng dáng Bạc Hà còn đang đứng nguyên trên đường, nói với Kỷ Lan: “Vừa rồi cậu cũng quá đáng đó! Người ta tốt bụng trả lại ví tiền cho cậu, cậu còn ngờ vực người ta lấy trộm ví tiền.”

Kỷ Lan mang theo vài phần ấy nấy nói: “Bởi vì là cô ấy nên tôi mới như vậy đó!”

Dung Kiên nở nụ cười: “Làm sao vậy? Thấy cô ấy xinh xắn muốn mượn có làm quen?”

Kỷ Lan khinh thường nói: “Tôi muốn làm quen?”

Dung Kiên ngạc nhiên nói: “Ông quen cô ấy? Vừa rồi sao còn ra vẻ không quen?”

“Cô ấy không biết tôi. Cô ấy học cùng đại học, tôi với ông không quen nhưng tôi nhận ra vì cô ấy ở trường rất nổi tiếng.”

Dung Kiên thuận miệng hỏi: “Người nổi tiếng? Hoa hậu giảng đường?”

Vừa rồi ở trong xe anh có ngẫm đánh giá cô vài lần, cô vóc người thanh tú lại có khí chất của người có học thức, loại khí chất hiếm có vừa có nét cổ điển lại thêm phần ý nhị.

“Cô ấy nổi tiếng không bởi vì xinh đẹp mà là vì keo kiệt. Lúc ấy, cô ấy thuê một gian nhà nhỏ bên cạnh trường học, làm một cái máy may sửa quần áo, bạn cùng lớp đến sửa cô ấy cũng lấy từng ấy tiền không lấy kém một phần.” (té ngựa!)

Dung Kiên “Oa” lên một tiếng, nghĩ đến một cô gái vừa đi học vừa dùng máy may sửa quần áo, thật là một cô gái đặc biệt.

Kỷ Lan run sợ một chút đột nhiên ngừng lại nói: “Cô ấy không phải là tới để bán máu chứ?”

Dung Kiên phớt một tiếng: “Thôi đi ông!”

“Thế nên tôi mới hoài nghi tiền là bị cô ấy lấy, cô ấy là người đặc biệt yêu tiền.”

“Sao ông không báo cảnh sát chẳng phải ông có số điện thoại của cô ấy sao?”

“Tôi cũng nói rồi, không gì thì cũng là bạn đồng khóa, cho dù có là cô ấy lấy thì cũng thôi đi.”

Nói thật vừa rồi thấy cô ấy, anh cũng cảm thấy hơi chột dạ một chút, không nghĩ đã tốt nghiệp mấy năm rồi mà trông cô ấy vẫn như vậy, thanh thuần giống như thời còn là sinh viên làm anh liếc mắt một cái liền nhận ra luôn.

Cô cùng tuổi với anh năm nay 26 tuổi nhưng nhìn qua có lẽ chẳng ai tin. Anh nhìn qua kính chiếu hậu, cảm thấy mình sao lại ủy mị như vậy, cũng sắp đến tuổi lấy vợ đến nơi rồi. Aiz, đều là tại ông nội bệnh làm anh bận rộn mỗi ngày đều không được ngủ ngon.

“Dung Kiên, lát nữa tôi mời ông đi spa.”

Dung Kiên liền trực tiếp phỉ vào: “Tôi không đi, đường đường là đàn ông ai lại đi spa!”

Kỷ Lan sờ sờ mặt mình: “Ông không thấy dạo này trông tôi hơi tiều tụy đi sao?”

Dung Kiên ném cho anh một ánh mắt khinh bỉ: “Biến!”

Jumbo said: Nam chính là bạn Kỷ Lan! Chương một này, anh em muốn ném đá bạn nam chính thì cứ ném!!!

2. Chương 2

Bạc Hà trở về nhà lại nhanh chóng đi nấu cơm, làm xong lại lập tức đi lên xe điện đem cơm vào bệnh viện.

Bệnh viện cũng có cơm cho bệnh nhân nhưng cô không đăng kí, bố cô Bạc Dự mỗi ngày ăn cơm ba bữa cũng hết 25 đồng nên mỗi ngày cô đều phải mang cơm vào viện cho ông, hôm nay đã là ngày thứ bảy.

Sau khi tốt nghiệp đại học xong, Bạc Hà đi làm kế toán ở một công ty tư nhân, Bạc Dự đi làm bảo vệ ở một công ty khác.

Thời gian trôi qua vốn không có gì để nói, nhưng nửa tháng gần đây Bạc Dự lại cảm thấy hơi khó chịu trong người, đầu tiên là đau ngực sau lại đau lưng, đến một hôm đột nhiên đau đến không thể đi nổi, đến bệnh viện kiểm tra bảo là động mạch vành ở tim có vấn đề. Trước tiên chụp cắt lớp sau chẩn đoán thì bảo cần làm phẫu thuật tim, Bạc Dự sau khi nghe được tin này phản ứng đầu tiên là hỏi phí điều trị.

Bác sĩ chính nói nếu phẫu thuật thuận lợi thì cũng hết khoảng 8 vạn, bố với con gái nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra một cái. Bởi vì Bạc Dự ở nhà vốn đã thất nghiệp, mà trước mắt công ty này cũng không đóng bảo hiểm cho ông, ông chỉ tham gia bảo hiểm ở khu tổ dân phố, mức trả cao nhất là 8 vạn.

Lúc Bạc Hà chạy đến viện phát hiện người nằm giường bên cạnh đã thay đổi, là một người chừng 80 tuổi đang cùng nói chuyện với Bạc Dự.

Lão nhân gia nhìn Bạc Hà liền cười nhìn cô mấy lần: “Đây là con gái của anh?”

Bạc Dự quay mặt nhìn cô một cái liền cười cười: “Vâng.”

Bạc Hà liền nở một nụ cười với người đó: “Ông cũng phải làm phẫu thuật ă?”

Ông gật đầu: “Vâng, cả lâu này có khi tôi cao tuổi nhất nhưng thằng con tôi đến cái bánh bao nguội nó cũng chẳng mang vào cho.”

Bạc Hà cùng Bạc Dự đều nở nụ cười, ông lão này tuy tuổi đã cao lại nhập viện nhưng vẫn có tinh thần nói đùa không giống như những bệnh nhân khác.

“Bố! Bố nhanh ra ăn cơm đi!” Bạc Hà lấy ra cặp lồng cơm đã được bọc kĩ hai tầng giữ ấm, đồ ăn vẫn còn nóng nguyên tỏa ra từng cuộn khí.

“Thật là, con gái hiếu thảo, đồ ăn cũng thật là thơm, mỗi ngày tôi đều phải ăn cơm bệnh viện, toàn mùi thuốc sát trùng.”

Ông lão mở ra một hộp cơm nhỏ, nhìn cặp lồng cơm mắt lại ánh lên một tia hâm mộ cùng tán thưởng.

Bạc Hà thấy xung quanh ông không có người thân ở cùng, nhân lúc bố cô đang ăn cơm không có việc gì làm liền cùng ông nói chuyện phiếm. Ông lão tính cách hài hước, đặc biệt vui vẻ rất dễ gần.

“Ông à, ông không ngủ được sao?”

Bạc Hà cảm thấy giọng nói có chút quen tai, quay đầu giật mình nhận ra người vừa nói là Kỷ Lan. Lại thấy đầu giường có nhãn ghi: Kỷ Cùng. Cô hiểu được, Kỷ Lan chính là cháu nội của ông.

Kỷ Lan cũng liếc mắt một cái nhận ra Bạc Hà, vốn vẻ mặt tươi cười cũng cứng lại.

Bạc Hà nhớ lại một màn lúc trưa, trong lòng không thoải mái nên giả vờ không biết anh là ai, xoay mặt ngồi xuống bên cạnh giường bố mình.

Lúc này bên Bạc Dự đã ăn xong cơm, Bạc Hà thu dọn mọi thứ xong nhẹ giọng nói: “Bố, con đi làm!”

“Ừ, con đi đi!”

“Nha đầu, hẹn gặp lại!” Ông lão thấy Bạc Hà đi liền cao giọng chào.

Bạc Hà quay đầu nhìn ông cười: “Gia gia hẹn gặp lại!”

Kỷ Lan nhìn bóng dáng cô không khỏi nhú mày, thật khéo quá đi! Tốt nghiệp đại học cũng đã bốn năm năm, sống cùng một thành phố chưa bao giờ gặp qua, hôm nay lại gặp nhau những 2 lần.

“Bác sĩ nói cái gì, nói thật ra cho ông!” Ông lão nhìn Kỷ Lan, giọng nói hoàn toàn khác với giọng nói chuyện khi này.

Kỷ Lan ngoài cười nhưng trong không cười đem lời bác sĩ nói truyền đạt lại chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu, lại thêm một loạt những từ chuyện ngành anh không nhớ rõ lắm cũng đem ra nói một hồi, lão nhân gia tức giận ra mặt.

“Cái thằng ranh này định qua mặt lão già này à, ông mày vẫn chưa lú lẫn đâu!”

Kỷ Lan ngay lập tức khom lưng vượt môn ngưỡng: “Cháu sao dám, ông vẫn còn minh mẫn lắm!”

“Chỉ biết vượt mông ngựa thôi. Buổi tối nấu cơm rồi mang đến đây.”

Kỷ Lan khoe miệng giật giật: “Cháu bảo thím Vu làm cho ông được không?”

“Không được, đây là thời điểm anh thể hiện sự hiếu thuận với ông. Mà xem con gái người ta mỗi ngày ba bữa đều đưa cơm tới.”

Bạc Dự thỏa mãn nở nụ cười: “Con gái tôi đặc biệt rất hiếu thảo. Nếu không tôi bảo nó làm hai phần cơm tiện thể đem cho ông một phần.”

“Tôi sao lại có thể không biết xấu hổ như vậy, tôi cũng có cháu nội ở đây.” Nói đến đó, lão nhân gia trừng mắt một cái: “Buổi tối phải mang đến đây cho ông nếu không đừng có trách!”

Ra khỏi phòng bệnh, anh gãi gãi đầu, dựa vào nét mặt ông, anh biết đây là ông nội muốn làm khó anh đây mà, người ta nói người già như đứa trẻ, 2 năm gần đây quả thật ông ngày càng khó hầu hạ.

Anh lấy điện thoại gọi cho thím Vu, bảo bà nấu hộ anh một cặp lồng cơm tối anh quay về lấy.

Lúc Bạc Hà đem cơm chiều tới, lại gặp Kỷ Lan trong thang máy.

Hai người không ai nhìn ai, tự mình mang cặp lồng cơm đi vào bên trong phòng bệnh.

Ông lão vừa thấy Kỷ Lan tiến vào, liền nói với Bạc Dự: “Anh xem cháu nội tôi cũng rất hiếu thảo!”

“Cháu ông trông đẹp trai lại lịch lãm, không biết đã kết hôn chưa?” Bạc Dự cùng ông lão nói chuyện cả một buổi chiều cũng đã thân quen, khen tướng mạo của Kỷ Lan hai ba câu liền làm cho ông vui vẻ.

“Cũng gọi là sáng sủa! Con gái anh năm nay bao nhiêu?”

“26 cũng chưa có ai!”

Ông lão nhìn Bạc Hà, ngạc nhiên nói: “Thật sự, nhìn không ra đã 26, trông cứ tưởng là sinh viên, nhìn qua như kém cháu tôi 5, 6 tuổi!”

Kỷ Lan có chút hờn giận, nhìn anh bên ngoài trông già đến như vậy sao?

“Con gái anh tốt nghiệp trường nào vậy?”

“Trường đại học Z.”

“Sao lại khéo như vậy. Kỷ Lan hai đứa là bạn học đó!”

Bạc Hà run lên một chút, theo bản năng liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua Kỷ Lan, vừa vặn anh cũng đảo mắt qua một cái, hai người im lặng không lên tiếng hoàn toàn không có tư tưởng đã quen biết.

Ông lão cảm thấy có gì đó kỳ quái, bình thường Kỷ Lan không phải là người kiêu lời như vậy, nhìn thấy con gái - đặc biệt là con gái xinh đẹp miệng như tép nhảy, hôm nay thật sự rất khác thường.

Bạc Dự cũng thấy kỳ quái, con gái ông tuy tính tình vẫn tĩnh nhưng đối xử với mọi người rất lễ phép, hôm nay nhìn thấy bạn học lại lạnh như băng ngay cả câu chào hỏi cũng không nói.

Ăn cơm chiều xong, Kỷ Lan đỡ ông nội xuống lầu đi dạo một chút lúc trở lại đã thấy Bạc Hà cùng Bạc Dự đang bàn bạc.

“Con về đi, sáng mai lại vào cũng được, ngủ ít nhiều ngày rồi trong người chắc cũng không thoải mái.” Bạc Dự đau lòng nhìn con gái, muốn đuổi cô về.

Ông thở liền thở dài: “Người khác đều là con trai, mình con con gái ngủ đất cũng không tiện.”

Ông lão nói: “Có nhiều con cũng vậy thôi, tôi có hai thằng con trai, một thằng ở châu Mỹ một thằng ở châu Âu cũng chẳng có đứa nào chăm sóc cho tôi được.”

Kỷ Lan vội vàng đỡ ông lên giường nghỉ: “Không phải có cháu bên cạnh ông rồi sao. Bố cháu với bác Hai hôm nào cũng gọi điện về hỏi thăm ông còn gì!”

Ông hừ một tiếng: “Gọi điện thoại cũng vô dụng thôi!”

Bạc Dữ phẫu thuật mãi tới cuối buổi chiều mới xong. Bạc Hà đợi ở ngoài phòng phẫu thuật lòng như lửa đốt, người phẫu thuật cùng với ông cũng đã được đẩy ra nhưng mãi không thấy ông đi ra, Bạc Hà như kiến bò chảo nóng, mãi đến 4 giờ chiều mới xong.

Bạc Hà chạy tới hỏi thăm tình hình y tá trả lời ngắn gọn vài câu liền đẩy bệnh nhân vào phòng hậu phẫu, để Bạc Hà ngồi bên trong chăm sóc tùy lúc còn gọi.

Bạc Hà nghe được giải phẫu thành công thở phào một tiếng, tâm trạng cũng bớt nặng nề hơn.

Phẫu thuật đơn giản này chỉ cần nghỉ thêm 5, 3 ngày trong bệnh viện là có thể về nhà, phẫu thuật kiểu này cơ hội thành công rất cao.

Lịch phẫu thuật của Kỷ lão là vào ngày hôm sau, lão nhân gia dường như có tâm sự thái độ im ắng hơn mọi ngày, Kỷ Lan gọt táo đưa cho ông ăn.

“Ông nội, ông đừng lo lắng quá, phẫu thuật này tỉ lệ thành công rất cao hơn nữa bác sĩ Khang lại là bác sĩ giỏi nhất tỉnh này, ông cứ yên tâm, chờ ông xuất viện con đưa ông đi Châu Phi chơi.”

Ông trùm mắt một cái: “Có phải anh muốn rửa ta chết sớm một chút có phải không?”

Kỷ Lan hắc hắc cười một tiếng: “Sao lại như thế được, cháu hận ông không thể sống tới một ngàn tuổi ấy chứ!”

Lão nhân gia trùm thêm cái nữa xong lại thở dài: “Đời người thật là ngắn tựa gang tay, chuyện thời trẻ ta tưởng mới ngày hôm qua vậy mà chớp mắt đã tám mươi tuổi rồi!”

“Ông còn rất khỏe sống đến trăm tuổi chẳng có gì là khó!”

“Còn anh đấy, nhanh kết hôn đi để ta còn có chất bế, sau này già rồi con cái không nhờ được thì còn dựa vào cháu chất thôi.” Ông già nửa than vãn, nửa như là dối nói.

Kỷ Lan dở khóc dở cười: “Ông phòng xa cũng quá đà rồi đó!” Anh còn chưa có người yêu lấy đâu ra chất bây giờ.

Ông lại thở dài: “Già rồi, đến nói hơi nhiều một chút chúng nó cũng bảo là nói lảm.”

Kỷ Lan nhanh tay vuốt mông ngựa: “Đâu phải đâu cháu thích nhất là nghe ông nói, đều là lời vàng ý ngọc chứa nhiều đạo lí.”

Ông lão hững: “Này, nếu ta phẫu thuật thành công anh phải hứa với tôi một chuyện.”

“Hứa cái gì?” Kỷ Lan thấy lưng hơi lạnh, ông nội rào trước đón sau quả nhiên còn có bấy.

“Hứa cho ông một thằng chất!”

Kỷ Lan ngoài cười nhưng trong không cười: “Chuyện đó có gì khó đâu ông cứ yên tâm đi”

Lão nghiêm mặt nói: “Đây là người đã hứa rồi đó sau này không được nuốt lời đâu đó, Bạc Hà cháu làm chứng cho ông đó!”

Bạc Hà đứng một bên hơi sững sờ đột nhiên bị lão nhân gia gọi một tiếng, run run theo bản năng liền lên tiếng.

Kỷ Lan quét mắt nhìn cô một cái, đột nhiên phát hiện cô hôm nay vô cùng im lặng tưởng như cả ngày chưa nói một lời nào, sắc mặt cũng trắng hơn bình thường, trông có vẻ vô cùng lo lắng sợ hãi.

Đảo mắt đến ngày hôm sau, ông nội bị đẩy vào phòng giải phẫu. Một phòng bệnh ba giường thì hai giường trống, ban đêm cả căn phòng im ắng chỉ có Bạc Hà cùng Kỷ Lan trong phòng ngủ.

Hai người đều ngủ trên giường bệnh, Bạc Hà lo lắng cho tình trạng của bố nên cứ trở mình trên giường bệnh mãi vẫn chưa ngủ. Giường bên cạnh lại truyền đến tiếng ngáy.

Bạc Hà càng thấy phiền, không sao ngủ được, nhin được nửa tiếng Bạc Hà không thể chịu được nữa, đứng ở bên giường Kỷ Lan đây nhẹ anh một cái, tiếng ngáy im bặt.

Bạc Hà quay trở lại giường ngủ bên kia tiếng khò khè lại vang lên.

Bạc Hà bắt đắ dĩ đành phải trở dậy đến bên giường anh, lần này cô đẩy mạnh hơn lay được anh dậy.

Anh sững sốt, gắ một chút: “Cô làm sao vậy?”

Bạc Hà nhẹ nhàng nói: “Anh ngáy làm tôi không thể nào ngủ được phiền anh ngủ nằm nghiêng đi như thế sẽ không ngáy.”

Kỷ Lan phủ nhận ngay lập tức: “Nói vậy, tôi chưa bao giờ ngáy.”

Bạc Hà không nói gì xoay người không nói.

Kỷ Lan cảm giậ nắm xuống, cau mày không thoả mái. Trong ý thức của anh việc ngủ ngáy đều là độc quyền của ông nội. Hơn nữa khi đi học đại học chưa thấy ai nói anh ngáy cả.

Bạc Hà nghĩ trong lúc anh chưa ngủ cô nhanh ngủ đi đáng tiếc chưa kịp ngủ bên kia lại truyền lại tiếng ngáy nhưng so với lúc này thì nhỏ hơn.

Bạc Hà không nhịn nữa cầm lấy đi động, một lát sau lại lay Kỷ Lan dậy.

“Làm sao nữa? Cô không định để cho người khác ngủ sao?” Kỷ Lan cả giậ, nói chuyện không còn chút khách khí nào, trừng mắt nhìn cô thật là rất đáng ghét mà.

Bạc Hà cũng không để ý đến anh, ấn điện thoại để Kỷ Lan chính tai nghe thấy tiếng anh ngáy, chính tai nghe thấy tiếng mình ngáy tâm trạng thật vô cùng xấu hổ, đành phải nghiêng người nằm ngủ, từ trước cho đến nay anh đều nằm ngửa ngủ nay phải nằm nghiêng thật là vô cùng khó chịu.

Sáng sớm hôm sau, Dung Kiên đến thăm lão nhân gia, liếc mắt một cái thấy Bạc Hà bên cạnh cũng ngất ra, lúc này mới nở một nụ cười với cô.

Anh nghĩ chắc Bạc Hà đến thăm Kỷ lão gia, mấy ngày không thấy cái tên Kỷ Lan này lại khôi phục tình nghĩa với bạn cũ, xem ra tên này đối với người đẹp vẫn là không thể từ bỏ.

Bạc Hà cũng lịch sự cười đáp trả sau lại tiếp tục ngồi trên giường đọc sách.

Dung Kiên thấy hơi kì quái lại thấy Kỷ Lan không thèm liếc cô một cái lấy tay che miệng ngáp dài.

“Làm sao vậy? Ngủ không ngon?”

Kỷ Lan một bụng đầy chướng khí liếc xéo Bạc Hà một cái: “Cô ấy ép buộc tôi cả một đêm.”

Dung Kiên giậ mình, quan hệ kiểu này tiến cũng nhanh quá rồi!

3. Chương 3

Kỷ Lan nói những lời này căn bản không nghĩ sẽ làm Dung Kiên sinh ra hiểu lầm, mà Dung Kiên trước mặt Bạc Hà nghe được những lời này của bạn cũng nhanh chóng xếp cô vào hàng vợ bạn. Anh cũng ngượng ngừng không dám hỏi nhiều, thân thiện nói cười với cô. Thấy sắp đến giờ ăn cơm, Dung Kiên nhanh nhẹn muốn mời Bạc Hà nhanh chóng đi ra ngoài ăn cơm cùng.

Bạc Hà một bên từ chối khéo nhưng trong lòng thầm thắc mắc sao anh lại có vẻ nhiệt tình với cô như vậy.

Kỷ Lan cũng khó hiểu, hai bọn họ ra ngoài ăn cơm thì có liên quan gì tới cô cơ chứ? Chẳng lẽ Dung Kiên có ý định gì với cô, mất cậu ta có vấn đề rồi sao?

Anh dùng sức lôi Dung Kiên đi ra ngoài, đến ngoài phòng bệnh liền hỏi: “Ăn cơm kêu cô ấy đi cùng làm gì?”

Dung Kiên ngạc nhiên hỏi: “Cô ấy không phải là bạn gái của ông sao?”

Kỷ Lan sững sốt: “Ai nói đó là bạn gái của tôi?”

“Chính ông chứ ai, không phải ông bảo cô ấy ép buộc ông cả một đêm sao?”

Kỷ Lan nhìn như muốn lôi cả mắt ra: “Nói lúc nào chứ? Tôi chỉ là cùng ngủ chung một phòng, không là ở chung phòng bệnh với cô ấy thôi mà, bố cô ấy cũng đi mổ ở bệnh viện này.”

Dung Kiên cười nói: “Ra là thế, tôi thấy cô ấy còn tưởng cô ấy đến thăm ông nội nhà ông. Trong lòng còn thầm khen ông ra tay cũng thật quá nhanh mức!”

Kỷ Lan trừng mắt liếc Dung Kiên một cái: “Người anh em, tôi có mắt thẩm mỹ kém như vậy sao? Thấy gái đẹp lúc nào cũng mù luôn sao?”

Dung Kiên cười hắc hắc: “Cô ấy ép buộc ông một đêm như thế nào?”

“Cô ấy nói tôi ngáy, cứ một chốc lại làm phiền, một chốc lại bắt tôi nghiêng người ngủ, làm cả đêm tôi ngủ không được.”

Dung Kiên cười rung hết cả bả vai: “Người anh em, cậu còn phải ngủ chung với nàng mấy ngày nữa cơ!”

Kỷ Lan cắn răng nghĩ chẳng lẽ đêm nay anh lại phải tiếp tục ngủ nghiêng?

“Ông nội phẫu thuật có tốt không?”

“Cũng không có gì đáng ngại, trước mắt rất ổn, mấy ngày nay ông cũng không cần tới đâu đợi xuất viện đến nhà cũng được.”

“Cũng được!”

Ăn cơm xong Dung Kiên về công ty, Kỷ Lan lên phòng bệnh thấy Bạc Hà đang ăn trưa, một cái bánh mì cùng một ly sữa.

Anh ngấm cô từ phía sau lưng, nhìn cái miệng đáng ghét đang ăn, lại nhìn đôi tay nhỏ bé đang cầm chiếc bánh, ăn như mèo như vậy chẳng trách cô trông gầy như vậy.

Trong phòng bệnh ngay cả chiếc ti vi cũng không có, Kỷ Lan lấy máy lên mạng làm công việc tồn ở công ty, đến giữa trưa ánh nắng chiếu thẳng lên người mới vươn mình một cái, nhàn nhã thật là sướng mà. Một lát sau, anh cảm thấy mệt rã rời, liền ngủ gục tự lúc nào đêm qua ngủ không tốt. Đang ngủ ngon lại chợt bừng tỉnh giấc thấy Bạc Hà đang đứng cạnh giường anh.

Anh giật, ngồi dậy, trừng mắt một chút: “Cô không định để cho tôi yên sao? Ban ngày cũng như buổi tối đều như vậy!”

“Y tá gọi anh!” Bạc Hà giận đến đỏ mặt, người này thật hết cách rồi.

Kỷ Lan ngượng ngùng “Biết.” một tiếng, nhúc nhích chạy nhanh đến phòng chăm sóc bệnh nhân.

Bạc Hà nhìn Kỷ Lan bỏ đi, trong lòng thấy thật buồn phiền, nhớ lại mấy ngày nữa đều phải ở chung trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Kỷ Lan quay trở lại phòng bệnh đang định tiếp tục ngủ, trong phòng bệnh lại có thêm bệnh nhân, là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, người nhà chừng năm sáu người lại thêm cả trẻ con nên không khí cũng ồn ào hẳn lên.

Bạc Hà nhìn đám người vây quanh chiếc giường trong lòng có chút ngưỡng mộ, mình là con gái duy nhất, năm đó mẹ đổ bệnh còn có bố bên cạnh bây giờ bố cũng ngã bệnh lại chỉ còn một mình mình, muốn đưa đơn xin nghỉ mấy ngày sắc mặt quản lý đã không tốt, nếu có thể có thêm mấy người anh em thay nhau chăm sóc bố thì thật tốt biết bao. Càng nghĩ càng xa, sau này cô nhất định phải sinh hai đứa con.

Kỷ Lan ngồi xuống giường nhìn giường bên cạnh, Bạc Hà còn tưởng anh quan tâm đến người bên cạnh, chưa kịp nói gì đã nghe anh nói: “Thực xin lỗi, bệnh viện quy định chỉ một người được vào thăm một. Nhiều người ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi, cũng ảnh hưởng đến tinh thần người bệnh.”

Nháy mắt, năm sáu người đều yên lặng, nhỏ nhẹ nói thầm một lúc rồi lục tục rời đi chỉ để lại một người chăm sóc người bệnh.

Bệnh nhân ở trong phòng hồi sức lúc nào cũng cần có người bên cạnh, có khi y tá bảo người nhà đi mua thuốc cũng có khi giúp bệnh nhân đi đóng tiền làm xét nghiệm, nộp viện phí, tóm lại không thể không có người, bởi vì không biết lúc nào bị y tá gọi.

Thời gian buổi trưa nhanh chóng trôi qua đến buổi tối, trong phòng bệnh có bốn người ngủ. Kỷ Lan vừa nằm xuống lại thấy Bạc Hà đang nhìn anh, trong lòng thầm than, định nằm nghiêng lại cố tình nằm thẳng.

Bạc Hà muốn nói lại thôi.

Kỷ Lan nằm trong chốc lát lại nghĩ nếu vạn nhất ngủ ngáy lại bị cô gọi dậy thấy tốt nhất vẫn nên nằm nghiêng đi. Chuyển mặt quay đi lại thấy trên giường bệnh số ba dưới gối có mấy túi máu loãng, ngáy mất anh lật mặt lại nhìn đối mặt với Bạc Hà.

Bạc Hà vốn đang nhìn Kỷ Lan lại thấy anh quay mặt qua vội vàng xoay người quay lưng về phía anh.

Kỷ Lan hung tợn nhìn cái lưng của cô, một lúc lại thấy đường cong sau lưng cô cũng thật đẹp, so với mấy túi máu kinh dị kia đẹp hơn bao nhiêu lần, không tự chủ nhìn chăm chú.

Anh không quen nằm nghiêng nên nằm mãi vẫn không ngủ được, Bạc Hà hôm nay lại ngủ rất nhanh.

Kỷ Lan nằm bất động nửa tiếng, vừa buồn ngủ đột nhiên phía sau vang lên tiếng ngáy, quay lại thấy từ phía người chăm nom bên giường số 3.

Người nọ đáng ngủ thật là xấu, nằm ngửa, hàm lại còn mở thật là to.

Cơn buồn ngủ của Kỷ Lan lập tức bị đánh bay tới chín tầng mây, lại nghĩ thấy Bạc Hà, giống như ngủ rất ngon, anh nhớ lại đêm qua mình bị tra tấn như thế nào. Trong lòng khó chịu, xuống giường muốn lay tỉnh Bạc Hà.

Bạc Hà vừa mở mắt lại thấy gương mặt của một người đàn ông, liền hoảng sợ nhìn kĩ lại hóa ra là Kỷ Lan liền nhớ lại đây là phòng bệnh.

Cô thấp giọng hỏi: “Sao thế?”

“Cô không nghe thấy tiếng ngáy sao?”

Bạc Hà thể mới nghe thấy trong phòng có tiếng ngáy, cô hướng đến giường số ba một cái, ngạc nhiên nói: “Cũng không phải tôi ngáy anh gọi tôi dậy làm gì?”

“Cô đi bắt anh ta nằm nghiêng đi!”

Bạc Hà tức giận trừng mắt một cái, thật hết cách mà.

Kỷ Lan tức giận bất bình: “Cô chỉ nói có mình tôi thì thật không công bằng!”

Bạc Hà dỗi không thèm để ý tới anh.

Kỷ Lan tức giận không thôi, tôi không ngủ được cô cũng đừng hòng ngủ, xem ai sợ ai.

Hai người cùng cương, đồng loạt nghe thấy người bên kia lại rộ lên một tràng khò khè.

Mãi sau người ở giường số 3 cũng bị đánh thức, kêu vài tiếng người kia mới tỉnh lại.

Buổi sáng ngủ dậy, Bạc Hà liền thấy Kỷ Lan đang mang một đôi mắt đỏ ngầu nói chuyện điện thoại.

“Lão Nghiêm, sáng hôm nay ông nghỉ à? Đến bệnh viện một chút đi, thay tôi cho tôi về ngủ một giấc. Ừ tôi ở phòng 8 tầng 28.”

Bạc Hà trăm nghìn không nghĩ tới lão Nghiêm này dĩ nhiên là lớp trưởng của cô - Nghiêm Vị.

Nghiêm Vị nhìn thấy Bạc Hà cũng như bị kinh ngạc, trừng mắt nhìn nửa ngày mới biết không phải nằm mơ nói: “Bạc Hà cậu với Kỷ Lan là một đôi sao?”

Kỷ Lan đầu đầy hắc tuyến, lúc này gất: : “Ông nói bậy bạ gì đó! Bố cô ấy cũng phẫu thuật ở chung phòng với ông nội tôi.”

Nghiêm vị “A” một tiếng nhìn Bạc Hà cười cười chừa ngượng: “Thực xin lỗi, tôi hiểu lầm nhưng cũng khéo quá!”

Bạc Hà thấy hơi lạ, làm sao Kỷ Lan có thể biết Nghiêm vị.

Kỷ Lan cau mày: “Phiền ông sáng nay trông ông nội tôi một chút, hai ngày nay tôi ngủ không tốt lắm, về nhà ngủ một giấc chiều quay lại.”

“Ừ, đi đi.”

“Bên kia gọi người nhà họ Kỷ kìa, ông chạy qua xem một chút, có gì gọi điện thoại cho tôi.”

Kỷ Lan hoàn thành nhiệm vụ liền gấp sái quai hàm rời đi.

Nghiêm vị lúc này mới hỏi Bạc Hà: “Bạc Hà, bố cậu làm sao vậy?”

Bạc Hà đem tình huống của bố kể lại.

Nghiêm Vị đồng cảm thở dài: “Bạc Hà cậu thật xui xẻo, luôn gặp những chuyện không may như vậy.”

Bạc Hà im lặng chưa xót không nói gì.

Nghiêm Vị do dự một lát cẩn thận hỏi: “Cậu có cần giúp đỡ gì không?”

Anh vốn là có lòng hảo tâm nhưng mắt Bạc Hà lại đổ lựng lên, nhớ lại một đoạn hồi ức trong lòng lại thật sự chua xót. Sự kiện kia đối với cô không phải là một kí ức tốt đẹp gì vậy nên sau khi tốt nghiệp cô không liên lạc lại với bạn bạn cùng khóa.

4. Chương 4

Nghiêm Vị thấy Bạc Hà hơi xấu hổ, liền thay đổi đề tài: “Cậu đang làm ở đâu vậy?”

“Làm kế toán ở một doanh nghiệp tư nhân nhỏ. Còn cậu? ”

“Làm trong ngân hàng, cứ 3 ngày được nghỉ một ngày, hôm này là ngày nghỉ nên đến trông thay tên kia một buổi.”

Bạc Hà hiểu kì hỏi: “Cậu làm thế nào mà quen Kỷ Lan.”

“Cậu không biết nó? Nó học lớp bên cạnh lớp mình, cùng khóa, là thành viên hội sinh viên, học đại học đã rất nổi tiếng rồi, sau khi ra trường thường xuyên tham gia họp lớp, rất thân thiện.”

Bạc Hà cười cười: “Tớ không nhớ, mấy hôm trước mới biết cậu ta cũng học đại học Z.”

Hai người tiếp tục cùng nhau tán gẫu, vài năm không gặp nên cũng có thật nhiều chuyện để nói.

Kỷ Lan ngủ đến trưa, thấy đã 12 giờ, liền nhanh chóng chạy đến bệnh viện. Vào phòng bệnh, thấy Nghiêm Vị ngồi ở mép giường, đang cùng Bạc Hà tán gẫu rất vui vẻ.

Bạc Hà ngồi đối diện với cửa sổ, ánh mặt trời làm làn da cô trắng hồng, lộ ra nét thanh xuân không giấu diếm, khuôn mặt thanh tú điềm tĩnh. Lúc này anh mới biết lúc cô cười còn có một núm đồng tiền nho nhỏ, bình thường không nhìn rõ, chỉ khi cô cười mới thấy.

Kỷ Lan đứng ở cửa, chào một câu: “Lão Nghiêm đi, tôi mời cậu ăn cơm.”

Nghiêm Vị cười hờ hững đứng lên: “Bạc Hà cậu đi cùng với chúng tôi luôn được không?”

Bạc Hà vội vàng từ chối, Kỷ Lan đứng ở một bên không nói gì nhưng trừng mắt ra điều vô cùng ngạc nhiên, Nghiêm Vị nhận ra Kỷ Lan không hào hứng lắm cũng không miễn cưỡng.

Đi đến cầu thang, Kỷ Lan liền hỏi: “Cậu cùng cô ta nói cái gì mà trông vui vẻ vậy?”

Nghiêm Vị nói: “Tán gẫu chuyện thời đại học, chuyện bạn cũ. Hôm nay thật vui, không ngờ gặp lại được cô ấy. Nhiều năm chưa gặp nhưng cô ấy vẫn vậy chẳng khác gì.”

Kỷ Lan trầm ngâm hỏi: “Cậu cảm thấy tôi thay đổi?”

Nghiêm Vị liếc mắt nhìn anh một cái, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt trông chờ của anh nói: “Ngày nào chẳng gặp, thay đổi cái gì chứ?”

Kỷ Lan không nghe thấy câu trả lời mình cần, tiếp tục truy vấn: “Ông nội thấy tôi trông già hơn cô ta năm, sáu tuổi, cậu bảo có đúng không?”

Nghiêm Vị tỏ ra là người hiểu biết trả lời thành thật: “Ừ.” Một tiếng khẳng định, Kỷ Lan lập tức rất nghiêm túc mời bạn thân đến nhà hàng cao cấp nhất ăn cơm.

Trong lúc ăn, Nghiêm Vị vẫn rất vui vẻ nói chuyện về Bạc Hà, Kỷ Lan chịu không được trêu chọc: “Cậu thâm mền cô ấy à?”

Nghiêm Vị ngẩn ra: “Cậu nhìn ra!”

Kỷ Lan lại ngẩn người: “Thật sự, cậu thâm mền cô ấy?”

Nghiêm Vị cười nhẹ nói: “Đều đã là chuyện thời đại học rồi!”

Kỷ Lan nghiêm túc hỏi: “Cậu ngủ tư thế gì?”

Nghiêm Vị bất an trả lời: “Nằm thẳng.” Thấy Kỷ Lan không bình thường cho lắm, sao đang không lại hỏi như vậy.

Kỷ Lan bĩu môi: “Không được rồi!”

“Làm sao vậy?”

“Cô ấy thích người nằm nghiêng.”

Nghiêm Vị ngạc nhiên hỏi: “Làm sao ông biết?”

Kỷ Lan định nói: “Cô ấy ngủ cùng tôi mấy ngày.” Định làm cho người khác hiểu lầm, tiếp tục nói: “Tôi đương nhiên biết.”

Lời Kỷ Lan nói nghe có một sắc thái rất quen thuộc, Nghiêm Vị do dự hỏi: “Ông cũng thâm mền cô ấy?”

Kỷ Lan suýt nữa bị nghẹn: “Tôi không mù!” Nói xong thấy không đúng, nói vậy chẳng hóa bảo Nghiêm Vị mù vội sửa lại: “Cô ấy không phải loại tôi thích, tôi thích loại quyến rũ hơn, chẳng lẽ ông không biết?”

Nghiêm Vị ha ha cười nói: “Ông không phải tự ngược mà lại tìm loại con gái đó!”

Kỷ Lan nhớ lại hai người bạn gái trước đó quả thực rất phiền phức, mặc dù cũng biết trước kết quả nhưng vẫn đâm đầu vào.

Vì tinh thần hưng phấn nên sau khi về bệnh viện, Kỷ Lan mở máy tính ra xem phim, buổi trưa rất nhanh trôi qua.

Chạng vạng, y tá nói Bạc Hà buổi tối đem cháo trắng vào, Bạc Dự có thể ăn đồ ăn nhẹ. Bạc Hà nghe xong rất vui vẻ vì bố sắp ra phòng hậu phẫu, nhanh chóng đi mua cháo trắng đem vào.

Giường số 3 hôm nay có người khác vào trông may mắn không ngáy ngủ. Kỷ Lan cảm ơn trời đất, ngủ thẳng tới nửa đêm, mơ màng giống như nghe thấy người mở cửa nói chuyện.

Một lát sau, anh tỉnh táo lại liền mở đèn sáng lên, phát hiện Bạc Hà không có ở trên giường. Anh cũng không để ý đi uống nước, cơm ăn lúc tối hơi mặn.

Kỷ Lan mở cửa đi ra ngoài lại thấy Bạc Hà đang ngồi ở bên ngoài lấy tay ôm đầu nên không nhìn rõ mặt cô, mái tóc đen dài phủ xuống bờ vai gầy, ánh đèn điện màu xanh chiếu những tia sáng nhợt nhạt lên người Bạc Hà.

Anh có hơi tò mò, nửa đêm rồi cô không ngủ ra đây ngồi làm gì?

Anh về phòng lấy một cốc nước to, uống một hơi hết nửa cốc xong quay trở về giường vẫn thấy cô ngồi đó, không biết có phải đang ngủ hay không.

Anh do dự một chút đứng trước mặt Bạc Hà đẩy nhẹ cô một cái.

Bạc Hà ngẩng đầu, Kỷ Lan ngẩn ra, sao cô lại khóc?

Bạc Hà lau nước mắt đi, ngồi dịch sang bên cạnh xong lại gục đầu xuống gối.

Kỷ Lan nhin không được hỏi: “Cô làm sao vậy? Tôi hôm nay ngủ không giấc đâu? Tôi nằm nghiêng ngủ mà!”

Bạc Hà không nói gì, một lúc sau mới nói: “Bố tôi lại vào phòng cấp cứu rồi.”

Kỷ Lan giật mình: “Sao lại thế? Buổi chiều đã bình thường rồi cơ mà?”

Bạc Hà vô cùng bối rối, không có tâm tư cùng Kỷ Lan nói chuyện. Trên đời này, cô chỉ còn duy nhất một người thân, cái cảm giác sợ hãi bị bỏ rơi lúc đêm khuya này làm cô vô cùng bất an.

Kỷ Lan bỗng cảm thấy trong lòng có chút lo lắng, ông nội vẫn đang trong phòng hậu phẫu, nhưng kể cả phẫu thuật thành công xem chừng cũng chưa chắc chắn, bao giờ từ phòng hậu phẫu đi ra may ra mới có thể đỡ lo hơn.

Quay lại phòng bệnh, anh hoàn toàn hết buồn ngủ, hai ngày qua cùng Bạc Dự tán gẫu mấy lần, nhìn qua trông thật khỏe mạnh vậy mà bây giờ đang ở trong phòng cấp cứu, có lẽ không qua khỏi, có thể rời khỏi thế gian này mãi mãi. Lần đầu tiên gặp tình cảnh như thế này làm anh thấy vô cùng đồng cảm, không nói ra nhưng có lẽ cũng lo lắng thay cho người đó, hay có lẽ đó là tình cảm bình thường giữa người với người.

Đột nhiên anh nhận ra mình còn chưa làm được việc gì nhưng cũng đã 27 tuổi rồi chẳng mấy mà lại 30.

Kỷ Lan ngủ thẳng đến hừng đông nhưng Bạc Hà vẫn ngồi như vậy đến tận sáng.

Anh theo bản năng hỏi thăm một câu: “Bố cô thế nào rồi?”

“Bác sĩ phòng cấp cứu có qua một lần.”

Bạc Hà không quay đầu trả lời.

Kỷ Lan ừ một tiếng đi vào trong nhà vệ sinh. Một lát sau, anh gọi điện cho bác sĩ của ông nội anh hỏi thăm tình huống của ông nội. Vốn anh không lo lắng nhưng hôm qua nghe chuyện của Bạc Dự trong lòng cũng bất an.

Bác sĩ Khang cũng không giấu diếm mà nói thẳng: “Ông nhà cậu tuổi cũng đã lớn, giải phẫu tuy rất thành công nhưng không có nghĩa mọi việc đã xong, mà lo lắng cũng chẳng được gì, cứ bình tĩnh thôi.”

Gác máy, Kỷ Lan hơi lo lắng đúng là ông nội anh tuổi đã lớn, tuy so với người bình thường có khỏe hơn nhưng đây là phẫu thuật chắc chắn sẽ có ảnh hưởng sau này.

Một lát sau, y tá đến đưa hóa đơn viện phí. Bạc Hà nhận hóa đơn nhưng không thể tin nổi vào mắt mình, đêm hôm qua thế mà tốn những hơn hai vạn tệ.

Cô hỏi y tá: “Xin hỏi hóa đơn sao lại nhiều như vậy? Có phải có nhầm lẫn đâu không?”

Y tá nhìn lại một lần chỉ vào phí dụng cao nhất nói: “Cái này là dụng cụ nhập khẩu từ Mỹ, giá 1500, còn những loại thuốc này cũng đều là hàng nhập khẩu, không tính sai đâu cô cứ từ từ xem xét. Đúng rồi còn có phí nhập viện nữa, cô giao 8 vạn trước đi.”

Sắc mặt Bạc Hà trắng dã, trong tay cô nhiều lắm cũng chỉ có hơn 2 vạn tệ. Bác sĩ Khang nói viện phí sẽ không vượt quá 8 vạn, nhưng ai biết một lần cấp cứu sẽ phải trả thêm 2 vạn tệ nữa.

Bạc Hà xuống tầng một rút từ ngân hàng ra hơn 2 vạn 6, cầm thêm một chi phiếu nữa nhưng từng này vẫn thiếu phải làm sao bây giờ?

Cô đứng dưới đại sảnh một hồi lâu. Ở công ty cô đã rút hết tiền lương cũng chỉ có hai nghìn năm trăm tệ. Mượn ai bây giờ? Anh họ mới mua nhà còn tiền không đây?

Lúc này cô thấy vô cùng tuyệt vọng, loại cảm giác này 7 năm trước cô đã từng trải qua một lần. Khi đó cô mới học đại học năm thứ hai.

Kỷ Lan đi ăn sáng, thấy Bạc Hà đứng cạnh bồn hoa sững sờ, sáng sớm gió lạnh cô lại ăn mặc mỏng manh, quần áo bị gió thổi dán chặt vào cơ thể cô trông thật yếu đuối.

Đêm qua biết tình hình của Bạc Dự, Kỷ Lan thấy Bạc Hà lại vô cùng đáng thương. Người khác có người nhà bị bệnh đều có người thay nhau chăm sóc cô lại chỉ có một mình lại là con gái thật sự chẳng dễ dàng.

Đến gần cô, anh hơi chậm lại một chút.

Trên gương mặt cô lộ rõ vẻ hoang mang, ánh mắt giống như không có điểm dừng.

Bạc Dữ không phải đã được cấp cứu kịp thời rồi sao? Sao trông cô vẫn lo lắng như vậy? Trong lòng anh bất chợt cũng cảm thấy buồn bực, đi qua chỗ cô đứng.

Mấy ngày sau, Bạc Dữ may mắn được cứu chữa kịp thời nhưng mấy người phẫu thuật sau đi ra khỏi phòng phẫu thuật, về tới phòng bệnh rồi nhưng Bạc Dữ vẫn chưa có thể ra khỏi phòng hậu phẫu, bác sĩ mỗi ngày qua chỗ ông xem xét một chút lại đi. Bạc Hà vào thăm bố mấy lần nhưng ông vẫn mê man chỉ có một lần thấy ông nhìn cô trợn tròn mắt nhưng gọi lại chẳng có phản ứng gì.

Tiền viện phí hàng ngày đều được đưa đến phòng bệnh làm Bạc Hà sợ hãi, một vạn, một vạn hai, chín nghìn tám trăm tệ, chín ngàn sáu trăm tệ.

Bạc Dữ không có dấu hiệu chuyển biến tích cực nhưng tiền thuốc men mỗi ngày lại càng nhiều hơn, bệnh viện giục cô trả viện phí, công ty giục cô đi làm.

Bạc Hà đến điên mất.

Mất thấy bố căn bản ngày một ngày hai không thể xuất viện, mà công ty chắc chắn không chấp nhận cho người không đi làm mà hưởng lương, cô chỉ có thể bỏ việc, lĩnh nửa tháng tiền lương đi làm trước khi giải phẫu.

Cầm hơn một nghìn tệ, như muối bỏ biển, ngay cả nửa tiền viện phí cũng không đủ.

Y tá lại đến giục giao viện phí.

Kỷ Lan nhìn cô sắc mặt tái nhợt, nói chuyện áp a áp ứng, trong lòng liền đoán chẳng lẽ không có tiền.

Một lát sau, quả nhiên nghe thấy cô gọi điện thoại, không biết gọi cho ai nhưng chắc là để vay tiền. Gác máy xong, cô hoảng hốt, máy nhú chặt, chẳng lẽ không vay được tiền?

Kỷ Lan có chút thương xót cho cô.

Hôm nay đúng ngày nghỉ của Nghiêm Vị, lại đến thay Kỷ Lan trông ông, Bạc Hà nhìn thấy anh, cũng gượng cười một chút.

Nghiêm Vị phát hiện thấy cô hơi lạ, Bạc Hà gầy đi không ít liền quan tâm hỏi: “Bạc Hà, nhìn qua tinh thần cậu không được tốt lắm, để tôi thay cậu một ngày, cậu về nhà nghỉ đi.”

Bạc Hà lắc đầu, một số việc không ai có thể thay cho cô. Bố ở trong đó một phút đều tiêu tiền, hơn nữa vẫn chưa thấy có dấu hiệu hồi phục mỗi ngày tốn một vạn, cô quả thực không biết phải làm sao.

Mấy hôm nay Kỷ Lan rất tốt, buổi chiều hôm nay ông nội anh đã có thể ra khỏi phòng hậu phẫu, tâm tình rất tốt đang cùng Nghiêm Vị nói chuyện phiếm trên giường.

Kỷ Lan muốn kéo Nghiêm Vị ra ngoài ăn cơm, đột nhiên có một người trẻ tuổi đẩy cửa bước vào, tướng mạo người này tuần tú tao nhã.

Bạc Hà cúi đầu giả như không nhìn thấy người này, người nọ như bị đóng đinh tại chỗ, nhìn Bạc Hà chăm chú. Kỷ Lan lần đầu tiên thấy ánh mắt của một người lại có thể thâm tình như vậy. Rốt cuộc người này là ai vậy?

5. Chương 5

Nhất thời, Kỷ Lan tò mò quên cả ý định cùng Nghiêm Vị đi ăn cơm, trong lòng chỉ muốn biết người này là ai.

Nghiêm Vị cũng thấy người này, tò mò nhìn qua vài lần, thấy người này nhìn Bạc Hà chăm chú, chắc chắn là tới tìm cô rồi, liền nhẹ giọng nói: “Bạc Hà có người tới tìm kia!”

Lúc này Bạc Hà mới ngẩng đầu lên, liếc mắt thấy Hứa Hoài đứng ở cửa liền giật mình.

Bốn mắt nhìn nhau, thật lâu, Bạc Hà dời ánh mắt lãnh đạm hỏi một câu: “Sau anh lại tới đây?”

“Anh mới nghe nói bác Bạc bị bệnh nên tới thăm.”

“Không cần, anh về đi!”

Thái độ Bạc Hà lãnh đạm mang theo kiên cường, ánh mắt cũng không thêm nhìn Hứa Hoài, giọng nói lạnh như băng ra lệnh đuổi khách.

Kỷ Lan không hiểu được thái độ của Bạc Hà, người này tốt bụng đến thăm bố cô nhưng cô lại tỏ thái độ như vậy, tốt xấu gì người ta cũng là một soái ca, lại có thể điềm nhiên chấp nhận thái độ lạnh nhạt của cô, thật sự là rất hiền lành rồi, chuyện gì đây?

Nghiêm Vị cũng thấy kì quái, theo những gì anh biết, Bạc Hà luôn là người có thái độ nho nhã, hiểu lễ nghĩa, như thế nào với người này lại có thể bất lịch sự như vậy.

Kì quái là Hứa Hoài ngược lại lại không tỏ thái độ tức giận, yên lặng nhìn Bạc Hà, ánh mắt phức tạp, như là muốn nói điều gì lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Ánh mắt rồi rầm đặt trên khuôn mặt đẹp trai, một vẻ u buồn thâm sâu làm cho Kỷ Lan cũng cảm thấy lực sát thương thật mạnh. Nhưng Bạc Hà lại tỏ ra vô cùng khinh thường cùng cố chấp.

Kỷ Lan càng tò mò hơn, trực giác anh biết hai người này chắc chắn có chuyện khó nói trong quá khứ, có khi lại là một câu chuyện tình yêu trái ngang cũng nên.

Nghiêm Vị thấy cục diện có vẻ xấu hổ, nháy nháy Kỷ Lan: “Tôi đói rồi, ăn cơm thôi!”

Kỷ Lan muốn định tiếp tục nghe bát quái, đành phải lưu luyến đứng dậy. Ai biết, Nghiêm Vị lại lẩm miệng nói một câu: “Bạc Hà cậu cũng đi ăn cơm đi!”

“Uhm.” Không nghĩ Bạc Hà lại đồng ý, cùng hai người họ nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh.

Kỷ Lan sững sốt, cô lại chịu đi ăn cơm cùng với anh? Hiểu được chắc chắn là cô muốn trốn tránh Hứa Hoài.

Hứa Hoài thấy Bạc Hà muốn rời đi, cũng đi theo ra ngoài. Bạc Hà muốn nhanh chóng đi vào thang máy.

Kỷ Lan thấy Hứa Hoài từ trong ví tiền lấy ra cái gì đó đưa cho Bạc Hà. Bạc Hà không nhận, thậm chí cũng không thèm nhìn một cái, ngẩng mặt nhìn vào dãy số trên thang máy.

“Anh nghe cô nói, tiền thuốc men của bác Bạc không đủ, đây là mười vạn em cầm trước đi.”

Kỷ Lan nghe thấy liền động lòng, người này quả thật trọng nghĩa, vừa ra tay lại chỉ ngay mười vạn, quả đúng là cho lửa ấm đúng ngày tuyết rơi, anh hùng cứu mỹ nhân.

Ai biết mỹ nhân căn bản thờ ơ, giống như không nghe, không thấy.

Kỷ Lan cảm thấy khó hiểu, Bạc Hà hôm nay gọi điện vay tiền rõ ràng không vay được cũng không phải cô giả vờ cho người ta thấy, tại sao bây giờ lại không cần nữa.

Thang máy đến, Bạc Hà tiến vào bên trong, Hứa Hoài vội đưa tiền vào trong tay cô, ai ngờ Bạc Hà thể nhưng đem tiền ném xuống đất.

Kỷ Lan tiến vào thang máy không may dẫm lên. Anh vội vàng nhắc chân, nhặt chi phiếu lên không biết nên đưa cho Bạc Hà hay đưa cho Hứa Hoài? Anh do dự một lúc đúng lúc đó cửa thang máy đóng lại, Bạc Hà cứ thế đi xuống.

Kỷ Lan đành đem chi phiếu đưa cho Hứa Hoài, nhìn vẻ mặt thương tâm của Hứa Hoài, trong lòng anh cũng thấy ảm ức thay cho người anh em này, có lòng hảo tâm lại bị người ta coi thường, nha đầu kia thì có gì tốt mà tỏ thái độ như vậy chứ.

Nghiêm Vị đứng một bên cũng vô cùng sững sốt, quen Bạc Hà bốn năm, người bạn này cũng không phải người xấu, còn đưa chi phiếu giúp cô, sao lại bị đối xử như vậy?

Nhưng mặc kệ thế nào Nghiêm Vị vẫn chọn bao che cho bạn: “Chào, chúng tôi là bạn học đại học của Bạc Hà, bố cô ấy tạm thời chưa qua cơn nguy hiểm, tâm tình không được tốt, anh đừng để bụng.”

Hứa Hoài không nhận lại chi phiếu lại nhìn Kỷ Lan thành khẩn nói: “Tiền này, phiền anh đưa cho cô ấy, bác Bạc đang trong cơn nguy hiểm rất cần tiền, mật mã chính là ngày sinh của cô ấy.”

Kỷ Lan vội nói: “Anh tự mình đưa cho cô ấy đi!”

Hứa Hoài cười khổ một chút: “Anh cũng thấy, tôi đưa cô ấy không nhận, phiền toái anh một chút được không? Cảm ơn!”

Kỷ Lan đành bỏ chi phiếu vào ví tiền của mình.

Hứa Hoài liên tục nói lời cảm ơn, sau đó ra về.

Vào thang máy Nghiêm Vị kỳ quái hỏi: “Người kia rốt cuộc là ai?”

“Không phải cậu học cùng lớp với cô ấy sao, có khi là bạn trai cô ấy cũng nên.”

“Ồ đại học cô ấy không có bạn trai.”

Kỷ Lan hơi bất ngờ một chút: “Cô ấy xinh đẹp như vậy mà không có bạn trai?” Chậm rãi kết luận: “Cũng có thể, keo kiệt như vậy chắc không có ai thích.” Nói xong lại cười hì hì liếc mắt nhìn Nghiêm Vị một cái: “Trừ cái người có mắt nhìn này ra!”

Nghiêm Vị phản bác: “Vừa phải thôi, người thăm mền cô ấy đầy ra nhưng cô ấy chỉ chuyên tâm học tập, ai hẹn đi chơi cô ấy cũng không đi, lâu rồi cũng không ai dám hẹn.”

Kỷ Lan chép miệng: “Chắc là vì học bổng!”

“Sao ông lại nói như vậy?”

“Rõ ràng còn gì nữa, lúc ấy không phải cô ấy có mở một cửa hàng may nhỏ sao, tôi đi sửa một cái quần bò, quên không mang tiền nhưng cô ấy cũng không sửa cho. Tôi nói tôi đi có việc chốc quay lại trả tiền cho cô ấy nhưng cô ấy cũng không chấp nhận, lấy ba tệ là ba tệ.”

“Ông hiểu lầm rồi. Cô ấy không phải là keo kiệt mà lúc ấy mẹ cô ấy bị ung thư phổi, đã ở giai đoạn cuối, biết rõ không có khả năng nhưng là không thể thấy chết mà không cứu. Sau khi khai giảng cô ấy không thể đóng được học phí nên đi xin học bổng cho vay, người phụ trách biết được trường hợp của cô ấy sau lại kêu gọi bạn bè trong trường quyên tiền giúp cô ấy. Cô ấy có lòng tự trọng rất lớn, nói với người phụ trách rằng sau này sẽ đem tiền trả lại ọi người, nhưng làm gì có ai quyên tiền còn để lại tên tuổi không ai nghĩ cô ấy sẽ để ý đến vậy. Sau này, cô ấy cảm thấy còn thiếu nợ mọi người nên không muốn liên lạc với mọi người. Tốt nghiệp mấy năm tôi cũng không biết cô ấy vẫn ở đây.”

“Có cái gì mà ngược, tiền này là do mọi người tự nguyện giúp đỡ cô ấy thôi mà, cũng không phải cô ấy ép buộc ai.”

Nghiêm Vị liếc hần một cái thật sâu: “Cậu không hiểu, sinh ra đã ngậm một cái thìa vàng, một ngày nào đó không còn tiền nữa, nếu việc này xảy ra trên người mình ông mới hiểu được.”

Kỷ Lan thử đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, lấy tính cách của anh, cái cảm giác đó quả thật rất khó chịu, giống như mắc nợ người ta rất là nhiều, rồi cũng hiểu được vì sao cô không có liên hệ cùng bạn bè.

Nghiêm Vị thở dài: “Số cô ấy thật khổ, người khác phẫu thuật không sao, bố cô ấy phẫu thuật lại xảy ra sự cố, ngay cả ông nội cậu tuổi cao như vậy mà cũng bình an vô sự.”

Kỷ Lan không trả lời được, thậm chí số cô ấy cũng thật đen đủi.

Ăn cơm xong Kỷ Lan để Nghiêm Vị về trước, bởi vì buổi chiều Dung Kiên nói sẽ đến thăm, nhiều người ngồi y tá sẽ đuổi bớt ra.

Trở lại phòng bệnh, Kỷ Lan thấy Bạc Hà đã trở lại, cũng không biết buổi trưa cô ăn gì chưa, trở về nhanh như vậy. Mới mấy ngày cảm cô ấy đã nhọt hơn nhiều, mắt cũng lớn hơn.

Kỷ Lan lấy từ ví tiền ra chi phiếu đưa cho Bạc Hà.

“Đây người vừa rồi đưa cho cô, anh ta nói mật mã là ngày sinh nhật của cô.”

Bạc Hà ngẩn ra, mặt thoát đỏ, rất tức giận: “Ai cho anh cầm, anh đem trả lại cho hắn, tôi không cần tiền của anh ta.”

Kỷ Lan cau mày: “Cô sao lại không hiểu chuyện như vậy, người ta là người tốt giúp đỡ cô trong lúc khó khăn, còn có người tốt như vậy sao?”

“Dù sao chẳng nữa anh cũng mang tiền trả lại đi.”

Kỷ Lan vốn định làm chuyện tốt, kết quả lại bắt phải củ khoai lang nóng, lập tức tức giận, đặt chi phiếu lên giường bệnh: “Tôi không biết anh ta là ai, làm thế nào trả lại? Muốn trả cô tự mình đi!”

Bạc Hà cắn môi, trầm mặc một chút, lấy di động gửi tin nhắn.

Kỷ Lan muốn nói lại thôi, nói đến miệng lại giữ lại, dù sao với cô cũng không phải là thân quen gì, những lời này nói ra sợ sẽ xúc phạm cô ấy.

Qua một lúc, y tá lại đến, nói Bạc Hà: “Trước tiên cô nên nên tự thu xếp, tôi đã giúp cô ba lần, cô tự giác một chút chúng tôi cũng bớt việc.” Nói xong liền xoay người bỏ đi nét mặt không kiên nhẫn.

Mặt Bạc Hà lập tức mặt đỏ bừng, ánh mắt mịt mù.

Kỷ Lan nhìn thấy rốt cuộc cũng không nhịn được, bất kể cô muốn hay không cũng nói.

“Tôi nói cô thật không hiểu lý lẽ, cô không có tiền, có người hảo tâm giúp lại còn ngoan cố không chịu nhận, cô muốn làm cái gì cơ chứ? Cho dù người kia là kẻ thù của cô thì trước hết cứ cứu bố cô trước đã, có gì nói sau, lòng tự trọng là cái P*, có tiền mới có thể có tôn nghiêm, không có tiền thì không để cao ngạo được.”

*cái P: cái mông đó!

Những lời này nghe như dao chém vào lòng Bạc Hà, cô cắn chặt môi, bức nước mắt trở về nhưng lại không làm được, nước mắt rơi đầy hai má.

Kỷ Lan thấy cô cúi đầu không nói, nghĩ là cô nghe thấy lời mình nói, lại nói thêm vài câu.

“Đại trưởng phu cô được dẫn được, qua ải khó khăn trước mắt có gì nói sau, làm như thế cũng có phải là bán mình đầu, người này trông có vẻ là người tốt, lại là anh hùng cứu mỹ nhân, cô lại còn làm bộ làm tịch.”

Bạc Hà cầm chi phiếu bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Kỷ Lan thở phào nhẹ nhõm, thấy tài ăn nói của mình đã tốt lắm, có lẽ muốn đi bán hàng đa cấp cũng được.

Jumbo said: Anh Kỷ, biết thì thừa thớt, không biết thì dựa cột mà nghe!

6. Chương 6: Chương 6

Bạc Hà cầm chi phiếu, đứng trước phòng thu ngân, bàn tay nắm chặt. Những lời Kỷ Lan vừa nói tựa như kiếm sắc đâm vào lòng cô, nhưng bố cô đang ốm nặng, cô thực sự không có đường lui.

Kỷ Lan ở trong phòng bắt đầu lên mạng làm việc, nhưng trong lòng muốn biết Bạc Hà cùng Hứa Hoài kia rốt cuộc có phát sinh quan hệ gì, vì sao Bạc Hà quần bách đến như vậy cũng không muốn cầm tiền của Hứa Hoài.

Nghe xong Nghiêm Vị kể chuyện, những hiểu lầm của anh với Bạc Hà đã tanh thành mây, trong lòng tự nhiên có cảm giác hối lỗi với hành vi khi cô nhặt được tiền của anh dưới đại sảnh. Lúc ấy quả thật anh đã thể hiện rất kém cỏi, có lẽ tìm cơ hội nói lời xin lỗi với cô ấy.

Đang suy nghĩ lại nhận được điện thoại của Nghiêm Vị.

“Anh em, có việc cần cậu giúp.”

“Nói đi!”

“Cậu cho tội mượn sáu vạn tệ.”

“Nói mã ra tôi đi ngân hàng chuyển cho cậu.”

“Cám ơn, nhưng trong thời gian ngắn tôi không trả được, đợi tiền thưởng cuối năm rồi tính.”

“Không cần vội, bao giờ trả cũng được.”

Không đến một phút Nghiêm Vị nhấn tin lại, Kỷ Lan nhìn mã số, đột nhiên sững sốt, người nhận là Bạc Hà, sao lại thế này? Anh lập tức gọi điện thoại cho Nghiêm Vị.

“Sao lại là Bạc Hà?”

“Ừ, là như vậy, Bạc Hà hỏi vay tiền tôi, nhưng cậu cũng biết, tiền bạc mấy năm nay của tôi đều đưa ẹ để dành mua nhà lúc kết hôn mỗi tháng chỉ được phát 2 vạn đồng tiền tiêu vặt, cô ấy muốn mượn 8 vạn. Cho nên tôi tìm ông mượn 6 vạn. Ông yên tâm nếu cô ấy không trả được để tôi trả. Ông coi tiền này tôi mượn đi!”

Kỷ Lan gãi gãi mũi: “Cô ấy không phải có 10 vạn sao?”

Anh vừa rồi thấy cô cầm chi phiếu đi ra ngoài còn tưởng cô đã nghĩ thông suốt, ai biết là đi vay tiền chứ.

“Cô ấy nói tiền của Hứa Hoài không thể dùng, cho dù vay nặng lãi cô cũng không dùng tiền của anh ta, tôi cũng ngại không hỏi, đây là việc riêng của cô ấy.”

Kỷ Lan ậm ừ một tiếng rồi chuyển tiền qua.

Cửa thang máy mở ra, Bạc Hà bước ra, cô giống như không nhìn thấy anh, thẫn thờ bước ngang qua người anh.

Kỷ Lan nhìn bóng dáng của cô trầm nghĩ, cô gái này thật sự làm người ta khó hiểu, dùng tiền của ai chẳng là dùng, đến lúc đó có trả là được, đang không lại đi mượn tiền nữa làm gì thật là làm việc thừa mà.

Nể Nghiêm Vị, anh cũng không thể không ượng, bất quá khoản nợ này trông vào khả năng của cô để trả chắc cũng khó, thật là làm khổ lão Nghiêm rồi.

Ba giờ chiều, Kỷ Lan từ phòng hậu phẫu đi ra. Trông ông nội anh khí sắc rất tốt, vì phải dùng máy thở nên nhìn qua cũng thấy đau lòng.

Y tá đi ra ngoài, Kỷ Lan vội vàng đi vào muốn cùng ông nói chuyện nhưng ông lại nhắm mắt ngủ. Lúc này anh bỗng nhìn thấy trên người ông bên kia có một túi máu loãng, đột nhiên tay chân như nhũn ra, tim đập nhanh hơn, không làm sao bình tĩnh lại được, anh nhắm mắt nằm bên cạnh giường, chậm rãi ngồi lại lên ghế, tim đập nhanh văng đầu hoa mắt.

Bạc Hà đột nhiên nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của anh, quan tâm hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Tôi thấy túi máu kia đột nhiên thấy hoa mắt văng đầu, có lẽ bị chứng sợ nhìn thấy máu.”

Bạc Hà nói: “Có lẽ đúng đó, anh đừng nghĩ đến nó nữa, nhắm mắt lại thở sâu vào.” Không nghĩ tới người trông cao lớn khỏe mạnh như anh lại có chứng sợ máu, Bạc Hà thấy hơi buồn cười.

Một lát sau, Kỷ Lan mở to mắt, xoay ghế sang giường bên kia, tránh nhìn thấy túi máu loãng.

Nhìn thấy ngay cả ông nội Kỷ Lan cũng đã đi ra ngoài, Bạc Hà nhớ tới bố mình lòng lại thất lại. Vừa rồi vào thăm ông, Bạc Dự rốt cuộc cũng đã tỉnh lại, khi cô gọi bố, khóe mắt ông chảy ra nước mắt.

Ông Kỷ phẫu thuật sau một ngày đã có thể ra ngoài mà Bạc Dự vẫn phải ở lại trong phòng giám hộ, một ngày tốn một vạn, mỗi sáng Bạc Hà đều nhận được hóa đơn, cô cảm thấy toàn thân lao lực muốn hỏng mất.

Kỷ Lan thấy Bạc Hà ngày càng tiêu tụy, ở trong lòng cũng thấy xót xa, liền nhấn tin hỏi Nghiêm Vị.

“Bạc Hà lại vay tiền cậu sao?”

“Không, cô ấy bảo tôi mở giúp hai tài khoản ngân hàng.”

Thế tín dụng, chẳng lẽ cô đã dùng hết sạch tiền rồi sao? Sau này cô ấy định như thế nào? Cô đã thôi việc rồi. Kỷ Lan nhìn gương mặt trầm tư không lên tiếng của cô, trầm nghĩ, nếu việc này rơi vào chính anh thì anh nên làm cái gì bây giờ? Anh không phải thuộc dạng gia đình đại gia, nhưng cũng giàu có, chưa bao giờ phải lo thiếu tiền, cũng chưa bao giờ trải nghiệm cái cảm giác bị tiền bạc làm cho túng quẫn như Bạc Hà.

Đây là lần đầu tiên anh chứng kiến sức mạnh của đồng tiền có thể đổi trắng thay đen, có thể làm cho người ta sung sướng nhưng cũng có thể làm cho người ta muốn chết.

Anh không biết vì sao cô không chịu nhận tiền của Hứa Hoài, cô đã bị bức đến đường cùng còn kiên trì giữ nguyên tắc. Lúc đầu anh không tán thành nhưng bây giờ anh quả thực rất khâm phục cô có tâm hồn cứng rắn.

Ngày thứ sáu, ông nội anh có thể xuất viện, ngày hôm ấy Bạc Hà rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, Bạc Dự được chuyển ra khỏi phòng hậu phẫu.

Kỷ Lan thở ra một hơi dài, trong lòng vô cùng vui vẻ, phần vì ông nội anh được ra viện, phần vì vui thay cho Bạc Dự. Ở trong bệnh viện nửa tháng đối với anh là một trải nghiệm rất lớn, quan trọng nhất có hai điều. Một là, không có tiền là không thể được. Hai là, không có sức khỏe càng chết nữa, nếu như vậy kể cả muốn tiêu tiền cũng không được.

Anh quyết định tiếp tục đi tập thể hình, không phải giống như ngày xưa vì muốn luyện ra cơ bụng cho bạn gái nhìn mà là vì sức khỏe của mình.

Dung Kiên cùng Nghiêm Vị cùng đến đón ông nội anh xuất viện, trước khi đi, ông nội anh còn cố ý nói lại với Bạc Hà: “Nha đầu, con là đứa con tốt, lại là bạn cùng khóa với Kỷ Lan, có gì khó khăn cứ tới tìm ông.”

Bạc Hà cười gật đầu: “Vâng, ông nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Nghiêm Vị cùng Dung Kiên cầm theo đồ đạc, Kỷ Lan đỡ ông đi ra khỏi phòng.

Nghiêm Vị quay lại thoáng nhìn, Bạc Hà mỉm cười đứng ở cửa, mặc một chiếc áo khoác màu trắng, trông cô như một bông cúc trắng tinh khiết.

Anh cảm thấy trong lòng như có cơn gió nhẹ thổi qua, một cái gì đó bỗng nhiên thức tỉnh. Kỷ Lan trong lúc vô tình quay lại nhìn thấy ánh mắt của Nghiêm Vị.

Vào thang máy Kỷ Lan ra vẻ vô tình hỏi: “Nghiêm Vị, lần trước cậu bảo mẹ cậu giới thiệu đối tượng cho cậu đúng không, kết quả thế nào?”

“Ừ, cũng được, có quan tâm tới tôi, buổi sáng mỗi ngày đều có nhắn tin đến, nói chuyện thời tiết, giúp tôi chọn quần áo.”

Dung Kiên liền cười: “Làm ở trung tâm dự báo thời tiết?”

Kỷ Lan liếc trắng mắt: “Chỗ nào? Đó là người ta quan tâm, đồ không có hiểu biết.”

Ông nội anh cười hơ hớ nói: “Ai, con bé kia thật tốt, thận trọng lại biết quan tâm.”

Nghiêm Vị cười khô hai tiếng, đối với San San anh không ghét nhưng cũng không có loại cảm giác tim đập chân run, giống như anh muốn kết hôn mà lại đi tìm một người bạn vậy. Diệp San San thế nào thì anh không biết nhưng cảm giác cô gái đó mang lại cho anh chỉ là cô ấy đã đến tuổi, muốn nhanh chóng lấy được một tấm chồng, anh cũng không biết nữa.

Dung Kiên cùng Kỷ Lan là bạn thuở nhỏ, hai người sau khi tốt nghiệp cùng mở một công ty, Kỷ Lan trong khoảng thời gian này phải chăm sóc ông nội, chuyện công ty tất cả đều do Dung Kiên lo lắng, sau khi ông nội xuất viện anh lại phải tới công ty. Hôm nay Nghiêm Vị được nghỉ nên đến chơi với Kỷ Lan một lúc.

Kỷ Lan nhường cho Nghiêm Vị chọn đồ uống, hai người ngồi ở ban công nói chuyện phiếm.

“Cậu có cái gì lo lắng?” Kỷ Lan rót cho Nghiêm Vị một ly trà, phát hiện tâm hồn anh bay đi đâu mất.

“Tôi đang nghĩ bố Bạc Hà bao giờ thì xuất viện?”

“Không sao đâu ra khỏi phòng hậu phẫu, chi phí cũng giảm xuống nhiều, mỗi ngày cũng chỉ vài nghìn thôi.”

Nghiêm Vị thở dài: “Mấy ngàn cũng là tiền.”

“Có phải cậu thích cô ấy không? Vừa rồi tôi nhìn ánh mắt cậu nhìn cô ấy rất lưu luyến.”

Nghiêm Vị lại thở dài: “Mình cùng Diệp tiểu thư đã được một tháng, ngay từ đầu cũng không có gì chán nhau, hiện tại tôi gặp lại mối tình cũ, lại nói chúng ta chia tay đi, nói như vậy thật quá đáng, huống chi cô ấy ngày nào cũng nhắn tin cho tôi. Mẹ tôi mà giới thiệu chậm một tháng thì tốt rồi.”

Kỷ Lan uống một ngụm trà nói: “Nghiêm Vị, cậu không thể nghĩ như vậy. Cuộc đời rất ngắn, không thể lo được lo mất, nhiều thứ trôi đi sẽ không quay lại. Cậu thích Bạc Hà hơn hay là Diệp tiểu thư hơn?”

“Chẳng biết phải nói sao nữa, tôi cùng với Diệp tiểu thư ở cùng một chỗ cảm giác rất bình thường, không phải là do cô ấy không tốt nhưng chung quy vẫn cảm thấy thiếu một cái gì đó. Dù sao cũng mới quen có một tháng nên tình cảm không có nhiều cũng là chuyện đương nhiên. Còn Bạc Hà là người tôi thầm mến đã nhiều năm tuy rằng sau khi tốt nghiệp tình cảm cũng phai nhạt dần, nhưng bây giờ gặp lại lại cảm thấy trong lòng giống như có cái gì mới thức dậy, cậu hiểu không?”

Kỷ Lan liếc trắng mắt: “Cậu lại có thể ủy mị hơn nữa sao? Rốt cuộc cậu thích ai hơn?”

“Bạc Hà.”

“Thế thì tiến lên, chia tay Diệp tiểu thư đi.”

“Nhưng như vậy thật không có tình người.”

“Nghiêm Vị, cái này gọi là thiếu quả quyết. Cậu không phải rất thích cô ấy, cũng đã được cô ấy đồng ý, như vậy không có trách nhiệm gì với cô ấy cả. Vậy đi, tôi có một người bạn cùng công ty, tôi để cho người đó giới thiệu bạn trai mới cho cô ta là được chứ gì?”

“Như vậy không hay lắm!”

“Nghiêm Vị cậu đừng có cầu toàn quá, chỉ cần người kia điều kiện tốt hơn cậu, đẹp trai hơn cậu thì cậu bị đá liền, cậu tin không?”

“Không thể nào!”

“Nhắm nhí, rồi cậu xem, tôi với cậu cùng cá, để bạn tôi giới thiệu xong xem cô ta có đi hay không?”

Nghiêm Vị cứng miệng.

Kỷ Lan vỗ vai Nghiêm Vị: “Thử cực đi người anh em, nếu Diệp tiểu thư kia thấy điều kiện tốt không động tâm, người anh em cậu có thể hoàn toàn ở cùng một chỗ với cô ấy.”

Boss said: Kỳ thật, làm xong chương này bạn cũng phải xem lại nam chính rốt cuộc là ai?!

Ô hô, là bạn Kỷ Lan đó

7. Chương 7

Kỷ Lan không ngờ ông nội anh sau khi xuất viện vẫn còn nhớ tới Bạc Dự, nghe nói Kỷ Lan có số điện thoại của Bạc Hà, liền hằng ngày đều gọi điện đến.

Mỗi ngày đều thấy ông nội gọi điện cho Bạc Hà anh rất khó hiểu, nhin không được liền hỏi: “Ông nội sao lại quan tâm đến bác ấy như vậy?”

“Mày không hiểu, người đã từng ở chung một phòng bệnh, giống như đồng chí vậy, đều từ chỗ chết sống lại. Có cái gọi là đồng bệnh tương liên sao? Ông ở trong phòng hậu phẫu, có một người cùng nằm chung phòng không may qua đời, trong lòng cũng thấy đau đớn, giống như cảm giác đồng cảm vậy. Aiz, nói mày cũng không hiểu, chỉ là một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch.”

“Cháu mà còn nhỏ sao, cháu đã 27 tuổi!”

Ông nội thấy anh cãi lại, lập tức phản kích, “Vậy là anh cũng biết mình đã 27 tuổi rồi ư? Không còn nhỏ nữa! Ông bằng tuổi anh cũng đã có hai đứa rồi! Anh mang bạn gái về nhà cho ông xem.”

Kỷ Lan cười gượng, anh biết ông nội anh thích loại con gái như vậy làm cháu dâu nhưng hai người bạn gái trước của anh đều là loại phong tình vạn chủng nên không dám đưa về cho ông nội xem. Nhưng mà trước mắt ngay cả phong tình vạn chủng cũng còn không có.

“Mày cùng Dung Kiên suốt ngày bám lấy nhau, cũng không còn nhỏ nữa cần thận bị người khác nghĩ mày đồng tính đó.”

Kỷ Lan cười đến lồng cả ruột, vỗ vỗ bả vai ông nội, cười nói: “Ông à, đừng quan tâm nhiều như vậy, cẩn thận bác Dung nghe được thể nào cũng làm loạn công ty lên à xem.”

Ông nội đột nhiên chuyển đề tài: “Ông cảm thấy Bạc Hà cũng được đó, mày xem con bé rất hiểu thuận với bố nó, bình thường những đứa nhỏ hiểu thuận đều tốt bụng, tương lai có thể chăm sóc tốt ày.”

Kỷ Lan bị dọa nhảy dựng lên: “Nhưng đó là người trong lòng của Nghiêm Vị.”

“Chẳng phải Nghiêm Vị đã có bạn gái rồi sao?”

Nhắc tới Nghiêm Vị, Kỷ Lan lại nhớ đến chuyện hai ngày trước, lấy điện thoại ra gọi cho Lý Hưởng. Lý Hưởng cùng Diệp San San cùng một công ty, nhưng lại là phó phòng của cô ta, lần này nhờ anh ta tìm đối tượng mới cho Diệp San San. Lý Hưởng có rất nhiều bạn, không có gì là không làm được, vợ của cậu ta thường gọi điện thoại kiểm tra, Kỷ Lan từng giúp hắn nhiều lần, quan hệ rất là tốt.

“Lý Hưởng chuyện tôi nhờ thế nào?”

“Tốt rồi, tôi có người bạn làm ở cục giám sát kỹ thuật, bộ dạng tuần tú, gia cảnh không tồi, tôi đang định hôm nay nói với Tiểu Diệp.”

“Tốt, có tin tức gì nhớ báo cho tôi biết.”

Lý Hưởng tò mò: “Cậu cùng Tiểu Diệp có quan hệ gì, ngay cả việc tìm đối tượng cũng đích thân ra tay.”

Kỷ Lan cười hắc hắc: “Là một kiểu quan hệ không nói ra được, cậu đừng có nói cho cô ta biết.”

“Ừ, cậu chờ điện thoại của tôi.”

Đến giờ tan tầm buổi chiều, Lý Hưởng gửi tới một tin nhắn.

“Tiểu Diệp đồng ý rồi, tôi thay hai người hẹn bảy giờ ngày mai gặp mặt.”

Kỷ Lan nhận được tin nhắn, trong lòng biết mình thắng cược nhưng cũng cảm thấy không được thoải mái, xã hội này người thực tế ngày càng nhiều, cái gì thiên trường địa cửu hoạn nạn không rời, chỉ còn có thể hoài niệm, hiện tại người ta đều đi xe đạp mà mơ tới ô tô, có người mới tốt hơn liền quất ngựa truy phong mà đi.

Anh nhắn tin cho Nghiêm Vị, trong lòng thấy may thay cho Nghiêm Vị đã cá cược lần này, thử một lần đã có thể nhìn ra vấn đề.

Thật lâu sau Nghiêm Vị mới trả lời, giọng cũng có chút ảm đạm do dự nói: “Kỷ Lan, tôi không tin tưởng lắm vì người giới thiệu là trưởng phòng của cô ấy, có thể cô ấy sợ làm mất mặt cấp trên.”

Kỷ Lan thở dài: “Nghiêm Vị, cậu thật là người thật thà, đến nước này rồi còn nói hộ cô ấy. Nếu cô ấy không muốn gặp sẽ trực tiếp từ chối, tôi là người đã có bạn trai, sẽ không đắc tội ai như cậu nói.”

Nghiêm Vị nghe vậy trong lòng thấy không thoải mái, tuy chưa đến mức ghen tuông nhưng chính là cảm thấy thật thất vọng, có cảm giác giống như bị lừa. Cô đối với anh tốt như vậy nhưng sau lưng lại vẫn tiếp tục đi xem mắt, hiển nhiên trong lòng cô anh vẫn chưa phải là người thích hợp nhất, có lẽ chỉ là vật phòng bị, đường lùi cho cô mà thôi.

Tâm trạng Nghiêm Vị xuống dốc không phanh, buồn bã cúp máy giống như bị thất tình vậy.

Quá đáng hơn, đến hôm đó, Diệp San San vẫn như mọi lần nhắn tin cho anh, nhìn tin nhắn: “Chúc ngủ ngon!” Nghiêm Vị hơi thổn thức, liệu có thể ngủ không giấc.

Sáng sớm hôm sau, Nghiêm Vị mở di động lại nhận được một tin nhắn từ chỗ Diệp San San nói về thời tiết trong ngày. Nghiêm Vị còn chưa hết kì quái, không hiểu đây là cái ý tứ gì, chẳng lẽ chỗ bên kia không hợp.

Hơi tò mò anh bèn đi hỏi Kỷ Lan về tiến triển của bên kia, Kỷ Lan hỏi thăm nói cho Nghiêm Vị biết, giám sát viên kia đối với Diệp San San rất có hứng thú, hai người tiếp tục hẹn hò.

Nhưng bên này, Nghiêm Vị vẫn nhận được tin nhắn sáng trưa chiều không hề thiếu. Không nhìn ra được toan tính của Diệp San San, Nghiêm Vị thấy lòng ngày càng lạnh dần giữ trạng thái im lặng chờ phản ứng bên kia. Rốt cuộc, một tuần sau, Diệp San San chính thức gửi tin nhắn cho anh: “Anh đối với em rất lạnh nhạt, em cảm thấy anh không thật yêu em, chúng ta chia tay đi!”

Nghiêm Vị dở khóc dở cười, xem ra cô đã bị anh chàng giám sát viên đánh cắp mất rồi, cho nên không cần phao cứu sinh là anh nữa.

Người khác thất tình không biết thế nào, Nghiêm Vị thất tình, sau một tháng nhưng ngay cả tâm lý thất tình cũng không có, chỉ có cảm giác khó chịu tâm tình vô cùng xấu thậm chí có chút không tự tin.

Sức khỏe ông nội Kỷ Lan ngày một tốt lên, trong nhà lại có thím Vu chăm sóc, Kỷ Lan liền tới công ty, gần một tháng không đi làm.

Mới mười giờ, đột nhiên Nghiêm Vị gọi tới.

“Kỷ Lan cậu đến bệnh viện hộ tôi một chuyến.”

“Làm sao vậy?”

“Bố Bạc Hà hôm nay xuất viện, phiền cậu lái xe đưa họ về.”

“Ừ để tôi đến đón cậu đi.” Kỷ Lan đáp ứng hồ hởi như vậy không phải là vì Bạc Hà mà cảm thấy là một cơ hội tốt tranh thủ cho Nghiêm Vị. Anh luôn là người hết lòng vì bạn bè, nếu chỗ Diệp San San đã không được anh nhất định phải giúp Nghiêm Vị theo đuổi Bạc Hà.

Kỷ Lan cùng Nghiêm Vị đi đến bệnh viện, vào phòng liền thấy run run. Bạc Dự ngồi trong phòng đang tạm biệt người ở chung phòng, Bạc Hà đang thu dọn đồ đạc, mà Hứa Hoài đang đứng một bên.

Hai cha con họ Bạc cũng làm như không nhìn thấy người này, việc ai người ấy làm. Hứa Hoài cứ đứng như vậy, ánh mắt nhìn theo Bạc Hà muốn giúp đỡ lại bị Bạc Hà từ chối.

Nghiêm Vị chào một tiếng, Bạc Hà thấy anh liền nở nụ cười, so với bộ dáng lạnh lùng vừa rồi thật khác một trời một vực. Bạc Dự thấy Nghiêm Vị cũng vui vẻ đón tiếp, chắc đã biết chuyện anh cho vay tiền nên cảm ơn mãi không thôi.

Nghiêm Vị hơi ngượng, liếc Kỷ Lan một cái. Kỷ Lan đang bất động thanh sắc đánh giá Hứa Hoài, trong lòng vô cùng tò mò không biết người này đã kết thù gì với Bạc Hà mà bị rơi vào cảnh bị đả ngộ như vậy.

Bạc Hà thu dọn mọi thứ xong hết, Nghiêm Vị nói: “Bác, Kỷ Lan có đem theo xe, chúng cháu đưa bác về.”

Bạc Dự lại liên tục nói cảm ơn. Bạc Hà hơi do dự một chút, liền cùng Nghiêm Vị và Kỷ Lan đi ra ngoài. Hứa Hoài yên lặng đứng nhìn hai cha con, đi cũng không được đi theo cũng không xong.

Đi đến cổng bệnh viện, Bạc Hà đỡ Bạc Dự lên xe, Hứa Hoài đi đến trước mặt nói với Bạc Dự: “Bác Bạc ngày mai cháu đến nhà thăm bác.”

Bạc Dự thở dài: “Không cần, cậu cũng bận nhiều việc, về sau đừng đến, chuyện quá khứ đều đã trôi qua, quay đầu lại cũng chẳng thể cứu vãn được gì.”

Sắc mặt Hứa Hoài không tốt, nhìn Bạc Hà nói tạm biệt rồi rời đi.

Kỷ Lan thấy anh ta đến bên cạnh một chiếc xe rất sang trọng, xem ra cũng là người có tiền, liền cảm thấy nguy cho Nghiêm Vị.

Nghiêm Vị còn chưa mua xe.

Về nhà, Bạc Hà vô cùng cảm ơn, tiễn Nghiêm Vị cùng Kỷ Lan xuống tận dưới nhà.

Nghiêm Vị nói tạm biệt liền chuẩn bị đi luôn. Kỷ Lan thấy đầu gối không biết nắm thời cơ đành phải tự mình ra tay.

“Bạc Hà, cậu cũng đã quan tâm đến ông nội tôi trong một khoảng thời gian hôm nay tôi mời cậu cùng Nghiêm Vị ăn bữa cơm, ăn mừng một chút.”

Bạc Hà vừa nghe vội nói: “Là tôi nên mời cơm mới đúng, hôm nay thật cảm ơn hai người.”

“Không cần khách khí, chúng ta đều là bạn học, tối hôm nay tôi làm chủ, ăn ở khách sạn gần đây đi, đợi tôi đi đặt phòng cái đã.”

Kỷ Lan nói một chặp, thấy Nghiêm Vị còn chưa hiểu anh đang tạo cơ hội cho, liền tức giận véo Nghiêm Vị một cái.

Nghiêm Vị lúc này mới phản ứng lại, phụ họa: “Đúng đó, cậu cũng mệt nhọc nhiều ngày rồi, tối nay thả lỏng một chút đi, coi như ăn mừng bác xuất viện.”

Bạc Hà ngượng không muốn từ chối liền cười đáp ứng.

Đã thấy rất nhiều khuôn mặt của cô nhưng bây giờ mới được thấy cô cười thoải mái, Kỷ Lan gặp qua vô số con gái nhưng không thể thấy nụ cười thế này bao giờ, nụ cười có nét hồn nhiên lại có nét rất hút hồn.

Đúng là, Nghiêm Vị thật tinh mắt.

Buổi tối Kỷ Lan lái xe đi đón Nghiêm Vị lại đi đón Bạc Hà, ba người đến khách sạn.

Kỷ Lan làm ông chủ, gọi một bàn đồ ăn lại thêm một chai rượu vang.

Nhìn bàn ăn phong phú Bạc Hà hơi băn khoăn, nhưng không tiện hỏi hai người. Thiếu chữ tình của người khác thật sự rất khổ vậy mà cô lại có thể cảm nhận loại thống khổ này.

Kỷ Lan mở bình rượu, rót cho Bạc Hà và Nghiêm Vị mỗi người một ly.

“Tôi lái xe không thể uống, Nghiêm Vị cậu cùng Bạc Hà uống đi, ăn mừng một chút cũng thả lỏng một chút.”

Nghiêm Vị nâng chén: “Nào Bạc Hà, chúng ta cùng làm một ly, vì sức khỏe của bác!”

Bạc Hà cười gật đầu, cùng không nhận nhó, hào phóng cùng Nghiêm Vị cụng chén, sau đó đem ly rượu vang một hơi uống hết.

Kỷ Lan không nghĩ cô lại hào sảng như vậy lại rót ly nữa cho cô.

Bạc Hà hôm nay rất vui vẻ, một tháng qua rốt cuộc cũng đã qua, nhưng cuối cùng bố cũng khỏe mạnh.

Từ nhỏ cô đã trải qua rất nhiều gian khổ, có đôi khi cũng cảm thấy trời cao bất công nhưng lập tức liền mạnh mẽ lại đem những cảm xúc thể lương đó nén xuống, cô cố tình hướng mình đến những suy nghĩ tích cực chỉ có như vậy mới có thể vững tâm vượt qua khó khăn. Vậy nên, lần bố vào viện lần này cô cảm thấy mình vô cùng may mắn, thời điểm khó khăn lại gặp được Nghiêm Vị, mà gặp Nghiêm Vị xong đối với Kỷ Lan cũng có thêm mấy phần hảo cảm.

Nghiêm Vị tửu lượng kém uống mấy ly sắc mặt cũng đã hồng lên, Bạc Hà thể nhưng vẫn như cũ, coi như ngoài ý muốn của Kỷ Lan.

Kỷ Lan chuẩn bị rót thêm rượu cho Nghiêm Vị, Bạc Hà hảo tâm nói: “Thôi đừng cho Nghiêm Vị uống nữa, mặt cậu ấy cũng đỏ lên rồi.”

Kỷ Lan cười hơ hớ nói: “Nghiêm Vị thất tình, cần mượn rượu giải sầu.”

Bạc Hà ngăn ra: “Làm sao vậy?”

Kỷ Lan liền đem chuyện Diệp San San nói. Dụng ý của anh chính là muốn nói Nghiêm Vị thất tình, trước mắt chưa có ai, cần đến sự quan tâm, đương nhiên cô tới quan tâm là tốt nhất.

Không nghĩ Bạc Hà nghe xong lại nói với Nghiêm Vị: “Cậu còn tin tưởng vào tình yêu sao? Trên đời thực có thứ tình cảm như vậy sao?”

Lời này nói ra làm Nghiêm Vị tỉnh táo hẳn.

Kỷ Lan đang cầm bình rượu cũng ngẩn ra.

Bạc Hà uống thêm vài chén rượu lại nói rất nhiều, nhìn Nghiêm Vị bất đắc dĩ cười nói: “Cậu có biết vì sao tôi không dùng tiền của Hứa Hoài không?”

Nghiêm Vị ngơ ngác hỏi: “Vì sao?”

8. Chương 8

Bạc Hà hạ mi mắt nhìn ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc cái ly hồi tưởng lại một đoạn ký ức bụi bặm từ sâu trong trí óc, sống mũi cay cay.

Chuyện đã xảy ra nhiều năm, nếu không vì an ủi Nghiêm Vị lại uống rượu chắc cô không nghĩ kể lại chuyện này cho bất kỳ ai.

Kỷ Lan không hề chớp mắt nhìn cô, một bên chờ mong cô tiết lộ, một bên thăm đoán, chuyện này nhất định có dính đến chữ tình.

Quả nhiên nghe tiếng Bạc Hà êm tai kể: “Hứa Hoài. Là cháu của mẹ tôi, trước đây, anh ta thường đi cùng anh họ tôi cho nên tôi với anh là thanh mai trúc mã. Sau lại thi cùng một trường đại học, cùng ở một tỉnh, rồi cứ như vậy mà tới với nhau. Hai bên bố mẹ thậm chí cậu mẹ cũng biết, nhưng cũng không phản đối, thấy hai đứa là người cùng tỉnh hai bên gia đình hiểu rõ lại là thanh mai trúc mã nên rất được. Tôi cũng nghĩ vậy nhưng đến năm nhất đại học.”

Bạc Hà nhấp nhấp ly rượu lại tiếp tục nói: “Mẹ tôi đột nhiên khám, bệnh ung thư phổi, bệnh này phát hiện thì thường đã đến giai đoạn cuối, mẹ tôi cũng không ngoại lệ. Bố tôi biết rõ nhưng bằng mọi biện pháp vẫn muốn cứu mẹ, mang mẹ đi Bắc Kinh, lại đi Thượng Hải chữa bệnh, sau khi hết tiền lại muốn bán nhà. Rất nhiều người đều khuyên ông, nhiều người nói như vậy nhưng ông vẫn không nghe, mẹ tôi không chịu đi chữa nhưng bố vẫn không buông tha. Tôi không nghĩ bố sẽ bán nhà ông nội để lại, vì đó là nơi bố mẹ kết hôn, là nơi tôi lớn lên, là nơi của ba người chúng tôi, có rất nhiều kỷ niệm.”

Nói đến đây đôi mắt cô đỏ hoe, giọng nói nghẹn ngào.

“Tôi không muốn bán nhà, nhưng tiền bạc đều đã mượn hết tất cả người thân bạn bè rồi, thật sự không còn cách nào khác tôi bèn đi tìm Hứa Hoài vay tiền, gia cảnh anh ta tốt hơn nhà tôi. Bố biết, ông ngăn tôi lại không cho tôi đi, bố nói với tôi, ‘Hứa Hoài biết tình trạng của nhà ta nếu nó muốn giúp sẽ không đợi con hỏi sẽ chủ động tìm đến. Nhưng nó giả như cái gì cũng không biết con còn đi làm gì.’”

“Tôi thừa nhận lời bố nói có đạo lý, chuyện nhà khảng định mẹ có nói với nhà bên đó nhưng một hành động nhỏ anh ta cũng không có. Trong lòng tôi lúc đó quả thực thấy không thoải mái, tuy anh ta cùng tôi chưa kết hôn nhưng cũng có nhiều năm tình cảm, cho dù là bạn bè bình thường cũng không nên khoanh tay đứng nhìn như vậy, nhưng anh ta chẳng có hành động gì, chỉ gọi điện thoại hỏi, nhưng cũng không nói đến chuyện tiền bạc. Anh ta biết rõ gia cảnh nhà tôi không không tốt, cũng nghe chuyện muốn bán nhà. Nhưng tôi đã thật sự cùng đường đành tìm đến anh ta vay tiền.”

Nghiêm Vị tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó của cô, lại thử hình dung ra tâm trạng cô lúc đó, cảm thấy lòng ân hận đau. Kỷ Lan nghe cũng nhú mày, loại tình cảnh này, anh chưa từng trải qua, nhưng suy nghĩ một chút cũng hiểu được tâm trạng của cô.

“Hứa Hoài không có ở nhà, mẹ anh ta đưa cho tôi năm ngàn tệ như đoán trước tôi sẽ đến nhà bà vay tiền, để tiền trong một cái phong bì, đặt ở ngăn kéo phía dưới tivi, gặp tôi liền đưa tiền giống như là bố thí, lúc đó trong lòng tôi rất khó chịu. Nhưng chớ cần áo rách, nhục nhã thì cũng biết phải làm sao? Tôi cần tiền gấp, mặc dù là năm ngàn nhưng cũng hiểu thế nào là một miếng khi đói, trong lòng giống như có dao cắt nhưng vẫn phải cười cười cảm ơn. Mẹ anh ta đưa tôi đến cổng lại do do dự dự nói với tôi, Hứa Hoài muốn chia tay với tôi, nhưng ngượng không dám mở miệng, cho nên trốn ra ngoài, bảo bà nói lại với tôi.”

Con mẹ nó, Nghiêm Vị nghe được đến đoạn này trong lòng rất lo lắng. Kỷ Lan cau mày, trong lòng đã muốn mắng Hứa Hoài này vẫn là thằng đàn ông sao?

“Lúc ấy tôi trả lại phong bì tiền cho em anh ta rồi quay đầu bước.”

Rốt cuộc Kỷ Lan cũng hiểu được vì sao Bạc Hà không dùng tiền của Hứa Hoài.

Bạc Hà nhìn Nghiêm Vị cười nói: “Các cậu xem bố tôi thật hiểu chuyện, rất nhiều việc hiểu rõ trong lòng. Tôi vẫn là đứa trẻ không hiểu biết tự mình đến để rước lấy nhục.”

Nghiêm Vị là người thành thật, nghe được trong lòng thấy khó chịu, lại cũng không biết làm sao an ủi cô, liền nâng ly chạm vào ly của cô: “Quên đi, Bạc Hà, chuyện quá khứ đừng để trong lòng, người như vậy chia tay là phải.”

Bạc Hà cười nói: “Tôi không để trong lòng, trăm ngàn chuyện xưa, tôi kể chuyện này chỉ là muốn khuyên cậu. Mười mấy năm thanh mai trúc mã vô tư còn như vậy, huống chi là người bạn gái mới chỉ một tháng của cậu. Tình cảm là thứ vô cùng mỏng manh, không thể chịu qua một trận mưa gió. Cái loại tính cảm sinh tử không thể rời đều là qua mấy chục năm sẽ phai đi, tình yêu quá nhỏ bé, không đáng tin cậy.”

Nghiêm Vị gật đầu cười cười.

Kỷ Lan nhìn không được hỏi: “Hứa Hoài kia sao lại đến tìm cậu, không phải đã sớm chia tay sao?”

“Đúng vậy đại học năm hai đã chia tay, sau khi tốt nghiệp đi Mỹ, năm ngoái anh ta mới về, mở công ty, bây giờ rất giàu có. Không biết sao lại thế này, anh ta lại muốn tìm tôi hợp lại, thật buồn cười, anh ta nghĩ anh ta có thêm vài đồng tiền là có thể làm tôi cảm động, cùng anh ta nối lại, tôi đâu có ngốc, tôi đã đại một lần làm sao có thể không biết rút kinh nghiệm.”

Bạc Hà cười đến độ cằm chọc chua sót.

Nghiêm Vị nói: “Chắc là trong lòng thấy không yên, hơn nữa trải chuyện rồi thấy cậu vẫn là tốt nhất. Tình cảm khi còn trẻ vẫn luôn rất sâu sắc.”

“Với tôi mà nói, tình cảm khi còn trẻ chỉ là như thầy bói xem voi, có khi hận không thể quay lại thời gian bỏ đoạn tình cảm đó đi.”

“Hãy quên đi!”

Bạc Hà cười nói: “Ừ, tôi sớm đã quên, nói ra chẳng qua muốn tâm tình cậu tốt lên một chút. Cậu xem chẳng phải tôi đã vượt qua rồi sao, so với tôi, cậu chẳng phải đã gặp được sự phụ rồi, đừng để trong lòng, quay đầu lại tìm trên đời này vẫn còn nhiều người, ai chẳng giống nhau. Bố tôi ở nhà một mình, tôi đi về trước các cậu ăn nhiều một chút.”

Nghiêm Vị gật đầu: “Ừ, cậu về trước, khi nào cần giúp đỡ cứ gọi điện.”

Bạc Hà đáp lại tốt, lại nhìn Kỷ Lan cười cười: “Cậu cố gắng khuyên cậu ấy, tình yêu là thứ gạt người đừng quá tin tưởng.”

Kỷ Lan nghe thấy nét tang thương trong câu nói của cô, tim lạnh đi một nửa, xem ra đường tình của Nghiêm Vị gặp gềnh rồi đây.

Hai người đưa Bạc Hà ra đến cửa khách sạn rồi trở lại tiếp tục ăn.

Nghiêm Vị với Bạc Hà cảm thán mấy câu.

Kỷ Lan thở dài lên tiếng: “Người anh em, xong rồi, cậu đừng buồn, coi như qua đi.”

Jumbo said: Vì đó đó, vì đó đó! Tên Hứa Hoài này cũng thiếu tính đàn ông thật!!! Oài ~~! Nhìn như vậy mà tính xấu còn ghê hơn anh Kỷ!

9. Chương 9

Nghiêm Vị vừa nghe thấy vậy mây đen lập tức che kín mặt, hỏi: “Làm sao vậy?”

Kỷ Lan nhìn đồng hồ rất lo lắng vỗ vỗ bả vai Nghiêm Vị, nói lời thăm thía: “Thương tổn Hứa Hoài gây ra cho cô ấy quá lớn, cô ấy không thể tin tưởng vào tình yêu được nữa, muốn lay động tấm lòng của những cô gái như vậy quả thật khó hơn lên trời. Huống hồ theo như tình hình trước mắt, cô ấy đối với cậu cũng không có loại tình cảm đó, chỉ có tình bạn học cũ với cảm động nghĩa khí của cậu thôi. Cậu với cô ấy cũng

chẳng qua là tình cảm thâm mến năm đó cũng không phải khắc cốt ghi tâm, sống chết không mòn gì, thừa dịp tình chưa sâu thì không nên tiến xa hơn nữa. Không nên đâm đầu vào khó khăn làm gì, quên đi để tôi giới thiệu người khác cho cậu.”

Nghiêm Vị buồn bã nói: “Còn nữa sao, chưa xuất quân đã bị đánh cho chết rồi.”

“Người anh em, nếu không sợ chết, thì cố thêm một lần nữa thử xem. Tớ thấy cô ấy sẽ thẳng thừng từ chối cậu cho xem. Sau này sợ làm bạn bè cũng khó được như bây giờ.”

Tuy rằng Nghiêm Vị thất vọng nhưng không thể không thấy lời Kỷ Lan nói là có đạo lý. Mười mấy năm thanh mai trúc mã, vào thời điểm cô ấy khó khăn nhất nhắm ngay một đao vào ngực cô ấy, thương tổn như vậy thật làm cho người ta nản lòng, chẳng trách ngay từ khi còn đại học cô ấy cũng không còn có thể yêu đương với ai được nữa. Từ những hành động lời nói của cô có thể thấy cô giống như đã trải qua tang thương nhiều lắm. Đối với tình yêu là một thái độ vô cùng lãnh đạm, nhất là khi nhắc đến hành động hèn mọn của Hứa Hoài muốn dùng tiền mua chuộc tình cảm của cô. Nếu anh theo đuổi cô, tiền anh cho cô vay ban đầu là quang minh chính đại nhiệt tâm giúp đỡ, sẽ bị hiểu lầm là có ý đồ khác.

Nghĩ vậy, Nghiêm Vị đánh mất ngay ý tưởng theo đuổi Bạc Hà, xem ra muốn cùng cô đến với nhau thật sự là quá xa vời, không phải một sớm một chiều mà được.

Tự nhiên, Nghiêm Vị lại có loại cảm giác “thất tình”. Loại thất tình này trông bề ngoài thì giống nhưng thật sự cũng không phải loại đau đớn thống khổ, giãy vò, có vẻ đỡ hơn nhưng trong lòng cũng có chút mờ mịt. Trên thế gian này còn có thể có một người cùng mình nắm tay sống tiếp quãng đời còn lại hay sao? Trước kia đó tưởng như là chuyện không thể nghĩ ngờ nhưng hiện tại lại thấy ngày càng mờ mịt, là vì càng lớn thì càng hiểu nhiều hay sao, càng lớn sẽ càng trưởng thành hay sao?

Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa anh và Kỷ Lan, thứ tình cảm mờ mịt này anh không thể lí giải, vì thế Nghiêm Vị tự nhiên lấy nửa bình rượu còn lại để tiêu sầu.

Kỷ Lan nhìn Nghiêm Vị là người tốt như vậy lại bị tổn thương mà thấy trong lòng vô cùng áy náy, muốn nghĩ cách nhanh chóng tìm bạn gái mới hộ anh, Nghiêm Vị hai lần thất tình làm anh cũng không yên.

Buổi sáng hôm sau, Bạc Hà ra ngoài mua đồ ăn, về nhà lại thấy Hứa Hoài ngồi trong phòng khách.

Bạc Dự nằm trên ghế sofa, Hứa Hoài ngồi bên cạnh ông, dưới chân anh để mấy hộp đồ thực phẩm chức năng cùng hoa quả. Anh mặc một chiếc áo măng tô màu vàng nhạt, nét ngây thơ xưa kia sau vài năm đã biến mất thay vào đó là khí chất trưởng thành ôn hòa.

Bạc Hà mặt lạnh nhìn anh, nghĩ rằng đây là một con rùa vàng, anh không nên sống độc thân càng không nên mất mặt cùng với mình hợp lại. Cô cũng không hiểu vì sao anh lại muốn đến tìm thất bại làm gì, phải chăng là do quá êm đềm nên mới muốn tìm đến thất bại, muốn tìm kiếm thử thách hay sao?

Hứa Hoài đứng dậy: “Bạc Hà, em đã về rồi!”

“Sao anh lại ở đây?”

“Anh đến thăm bác.”

Bạc Hà hít sâu một hơi: “Về sau anh đừng tới, tôi không muốn nhìn thấy anh, bố tôi cũng vậy. Tôi không có được tính nhẫn nại giống bố, tính tình cũng không được tốt, anh ép tôi nói điều khó nghe tôi cũng không ngại.”

Hứa Hoài không dám nói câu gì, tình tình cao ngạo khi còn trẻ đã bị triệt tận gốc, đối mặt với những câu nói đầy tính khiêu khích của Bạc Hà mặt anh cũng không đổi sắc.

Bạc Hà lập tức đi vào bếp, lấy sườn mua về rửa sạch bỏ vào trong nồi.

Hứa Hoài đi vào, đứng cạnh bồn rửa nhìn dáng Bạc Hà gầy gầy, trong lòng bao nhiêu lời muốn nói cũng không biết nói từ đâu.

Mỗi người thời trai trẻ ai cũng đều mắc phải sai lầm, anh cũng không ngoại lệ. Anh có gia cảnh hơn người, nhưng ý thức trách nhiệm lại ngược lại so với gia cảnh cho nên mới có câu nói ‘trẻ nhà nghèo hiểu chuyện’.

Thời điểm gia đình Bạc Hà gặp biến cố, bố mẹ anh liền lấy tư cách là người trưởng thành hiểu chuyện giúp anh phân tích sự việc cùng thu xếp tương lai, lại bắt anh cùng Bạc Hà chia tay. Anh vốn không muốn nhưng anh lại chỉ là một sinh viên đại học năm cuối, sinh hoạt phí còn cần người nhà chu cấp, anh cho dù muốn giúp cô nhưng cũng chỉ là ngửa tay xin tiền người nhà. Anh bị áp lực từ gia đình, cũng sợ hãi tương lai phải gánh vác nợ nần, vì thế anh liền khuất phục, mang theo tiền cha mà mẹ chuẩn bị sang Mỹ du học, theo đuổi tương lai của chính mình.

Anh tưởng rằng dần dần Bạc Hà trong lòng anh sẽ dần phai nhạt đi nhưng anh không nghĩ nó lại thành gánh nặng tâm lý trong anh. Từ đấy về sau, trong suốt mấy năm vẫn làm cho lương tâm anh bất an, nhất là khi sự nghiệp của anh thành công, mỗi lần kí hợp đồng có thể kiếm hơn mười vạn, anh lại càng thấy năm đó mình thật yếu đuối, ngây thơ.

Năm đó anh thấy mười vạn là con số quá lớn, là gánh nặng không thể gánh vác, nhưng hiện nay lại có thể dễ dàng kiếm được. Mà anh chỉ vì một chút tiền như vậy lại buông tha cho đoạn tình cảm mười mấy năm, thời điểm cô cần anh nhất anh lại xoay người rời đi.

Cảm giác hối hận vẫn tra tấn anh, tiền kiếm càng dễ dàng, anh lại càng áy náy. Anh muốn vẫn hồi lại đoạn tình cảm đó, không chỉ vì tuổi càng lớn càng thấy đoạn tình năm đó là đáng trân trọng mà hơn nữa càng vì Bạc Hà có thể tha thứ cho anh mới làm anh thoải mái. Chỉ có ở bên cạnh Bạc Hà một lần nữa toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cô thật tốt mới có thể làm cho anh cảm thấy lương tâm thanh thản.

Còn Bạc Hà hiển nhiên không còn là cô gái vô ưu vô lo nữa, cô như cây xương rồng trải qua mưa gió đã biến đau thương thành gai nhọn, kiên cường dũng cảm.

Mỗi lần thấy cô, bị cô nói cho đau đớn trong tim nhưng anh lại cảm thấy thống khoái, cô nói càng cay nghiệt anh càng thoải mái, áy náy trong lòng có thể giảm bớt.

Bạc Hà không quay đầu lại, nhưng cũng có thể cảm thấy hơi thở của người phía sau, từng ở cùng nhau mười mấy năm, cho dù đã xa cách mấy năm nhưng vẫn cảm thấy như cũ quen thuộc với anh. Cảm giác đau đớn cùng cảm hận này làm cho cô không cảm được lòng lại nhớ đến quãng thời gian đẹp đẽ trước đây, mình từng thích anh, ỷ lại anh, tin tưởng anh. Sau đó tại thời điểm lơ là nhất, suy yếu nhất, bị anh bỏ rơi mà ngã từ thiên đường xuống địa ngục.

Loại cảm giác đau đớn này suốt đời cô không thể quên, đã mấy năm trôi qua, cô đã từ chối rất nhiều người theo đuổi, cũng chỉ vì không muốn ném lại cái cảm giác đau đớn thấu triệt nội tâm như vậy.

Hứa Hoài đứng phía sau cô, làm cho cô có cảm giác có dao nhọn phía sau lưng, cô đột nhiên thấy phiền phức tại sao anh lại đến phá vỡ cuộc sống đang yên bình của cô. Tại thời điểm cô gần như đã quên anh, anh lại áo gấm vinh quy, vọng tưởng sắm vai anh hùng cứu mỹ nhân, làm cho cô cảm động để lấy thân báo đáp?

Rốt cuộc cô không kìm được cơn tức giận trong lòng, quay đầu nói: “Hứa Hoài, anh thật sự rất tự tin. Anh cảm thấy áy náy trong lòng, anh tưởng nói qua loa mấy câu, lại đưa tiền là có thể xóa hết chuyện xưa như chưa có gì xảy ra sao?”

Đứng phía sau, Hứa Hoài trầm mặc một lát nói: “Bạc Hà, chuyện cũ anh thật sự xin lỗi em, tuổi trẻ, ai cũng phạm sai lầm, anh rất hối hận, nhưng khi đó anh cũng có nỗi khổ riêng, anh...”

Bạc Hà chặn lại lời anh ta: “Chuyện quá khứ tôi không muốn nghe, anh có khổ hay không cũng thế, đã không còn liên quan đến tôi. Không cần giải thích cùng với tôi.”

“Bạc Hà, chuyện của chúng mình không thể bắt đầu lại một lần nữa hay sao? Nhiều năm như vậy, anh chưa từng quên em.”

Bạc Hà cười lớn, quay đầu nhìn anh hỏi: “Anh cảm thấy còn có khả năng sao?”

Hứa Hoài nhìn cô trầm giọng nói: “Trên đời này không có gì là không có khả năng.”

“Anh có thể xoay chuyển lại thời gian sao? Có thể làm cho bố tôi không bán nhà đi sao? Có thể đem mọi chuyện quay lại như ban đầu sao. Không thể sao?”

Hứa Hoài bất động.

“Hứa Hoài, tôi biết anh vẫn rất tự tin, hiện tại anh có nhiều tiền, lại cảm thấy thế gian không có gì là không làm được. Đáng tiếc có một số chuyện không thể làm được. Lúc trước khi chia tay là mẹ anh làm cho anh, tôi cảm thấy rất tốt, không cần phải tranh cãi âm ỉ, giống như duyên phận đã hết tự nhiên là hết vậy. Hiện tại xin anh giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của anh.”

10. Chương 10

Bạc Hà cảm thấy lời nói của mình đã quá rõ ràng, theo như tính cách của Hứa Hoài hẳn đã sớm không chịu nổi phải bỏ đi rồi mới đứng, nhưng không nghĩ tới anh vẫn yên lặng nghe, sắc mặt bình tĩnh.

Bạc Hà không khỏi bội phục tính nhẫn nại của anh.

Mở nồi canh sườn, cô vặn lửa về cỡ nhỏ nhất sau đó về phòng ngủ lấy ví, nói với Bạc Dư: “Bố, con đi ra ngoài một chút, trong bếp đang hầm canh, bố ngồi thành thạo nhìn nó một chút, lửa không tắt là được. Một giờ nữa con về.”

Bạc Dư gật đầu, sau đó nói với Hứa Hoài: “Cậu cũng đi thôi, sau này không cần đến thăm tôi, chuyện quay lại để cho bố mẹ cậu biết cũng không hay.”

Hứa Hoài hơi xấu hổ nói: “Không sao đâu ạ, đây là chuyện của cháu, bố mẹ sẽ không quản nhiều.”

Bạc Hà nở một nụ cười nhạt, làm sao có thể đây.

Đi ra ngoài, Hứa Hoài vẫn đi theo Bạc Hà.

“Bạc Hà em đi đâu vậy, để anh đưa đi!”

“Không cần. Tôi đến chỗ phỏng vấn thôi.”

Hứa Hoài do dự một chút cẩn thận hỏi: “Nếu em đồng ý có thể đến công ty anh làm.”

Bạc Hà không quay đầu lại đáp: “Tất nhiên không muốn.”

Đáp án này không cần hỏi anh cũng biết nhưng vẫn cố hỏi, ôm một tia ảo tưởng, nếu cô đến công ty anh, sớm chiều ở chung thì thật tốt.

Bạc Hà đi không ngừng trên đường đi bộ.

Hứa Hoài lái ô tô tới, dừng bên người cô, khẩn cầu nói: “Để anh đưa em đi.”

Bởi vì chuyện của bố, mà tâm tư Bạc Hà vô cùng mệt mỏi lại thêm Hứa Hoài không ngừng làm phiền, cô mất kiên nhẫn nhíu mày nói: “Hứa Hoài, vừa rồi tôi nói nhiều như vậy không muốn nhắc lại. Điều kiện của anh tốt như vậy, muốn tìm con gái tốt dễ như trở bàn tay, tôi có gánh nặng gia đình rất lớn, hiện tại mang nặng cả hai vai không có tâm tư yêu đương, đặc biệt lại là anh. Vĩnh viễn cũng sẽ không có tâm tư.”

“Tiểu Hà, anh cũng có thể cùng gánh vác với em.”

“Vâng, hiện tại anh có thể gánh vác, bởi vì anh tự lập kiếm tiền, trăm vạn đối với anh giống như trò chơi, nhưng nếu anh làm công ăn lương, hiện tại mỗi tháng chỉ có hai ngàn tiền lương, anh còn dám đến tìm tôi sao? Còn dám nói với tôi muốn gánh vác hết cả sao?”

Hứa Hoài run run một chút nói: “Anh sẽ.”

“Nhưng là tôi nghi ngờ nhân phẩm của anh, không thể tin tưởng anh.”

Xe buýt đến, Bạc Hà nhanh chóng lên xe không thèm nhìn anh một cái.

Hứa Hoài nhìn theo tấm kính sau xe buýt, thấy dáng Bạc Hà mà trong lòng đau đớn khôn cùng. Cô từng vô cùng tin nhiệm anh, trước mặt anh không hề nói dối, nhưng bây giờ không còn nữa.

Bạc Hà đứng ở trong xe, nhìn Hứa Hoài đến bên cạnh xe mở cửa đi vào lòng thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại trong lòng cô có thật nhiều phiền não, lại thêm anh nữa thật sự rất phiền.

Phỏng vấn rất thuận lợi nhưng ngay tại giây cuối cùng Bạc Hà lại do dự. Bởi vì công ty bên này có rất nhiều công ty con yêu cầu cô thường xuyên đi công tác, kiểm toán bên ngoài. Bạc Hà không sợ đi công tác nhưng nhớ đến bố, cô cảm thấy lo lắng nên đành từ chối.

Về đến nhà, Bạc Dự thân thiết hỏi: “Tìm việc thế nào?”

“Công ty này yêu cầu thường xuyên đi công tác, con sẽ tìm nơi khác, bố yên tâm.”

Bạc Hà đi vào trong bếp nhìn nồi canh sườn, sau đó tắt bếp đi vào trong phòng mở máy tính tìm trang tuyển dụng.

Kỷ Lan thường xuyên liên lạc với Nghiêm Vị, đối với chuyện anh thất tình lần này vô cùng quan tâm. Bởi vì gọi là thất tình thì cũng không hẳn nên Nghiêm Vị rất nhanh hồi phục lại phong thái sáng sủa như mọi khi. Kỷ Lan thấy đây mới chính là bản lĩnh của người anh hùng, trời sập cũng không hoảng loạn.

Hôm nay sau khi hoàn thành một hợp đồng, Kỷ Lan cùng Dung Kiên đều rất vui vẻ, lôi kéo Dung Kiên đi tới quán bar uống rượu ăn mừng một chút.

Gần đây Kỷ Lan xong việc đều về nhà cùng ông nội, cho nên gọi điện về nhà nói lí do một chút, vốn tưởng ông nội sẽ không cho không ngờ ông lại sẵn khoái đồng ý.

“Mày cứ đi ra ngoài gặp gỡ đừng mỗi ngày đều ở nhà, chạy ra ngoài tìm đối tượng, mày còn thiếu ông một thằng chất trai đó.”

Kỷ Lan theo lệ gượng cười.

Hai người đi ăn cơm xong để lại xe dưới công ty đến quán bar Tinh Nguyệt Tranh Huy. Nhưng ai biết được đợi xe nửa tiếng không được, Dung Kiên nóng nảy, nói với Kỷ Lan: “Thôi đi, đến quán Dạ Lan ở cạnh công ty là được.”

“Dạ Lan sợ yên tĩnh quá, không náo nhiệt.”

“Thôi, đi Dạ Lan khỏi phải đánh xe đi.”

Hai người đi bộ năm phút đến quán Dạ Lan.

Quán bar này rất gần công ty, trước kia Kỷ Lan cũng đã tới đây vì bạn gái trước của hắn rất thích cách bài trí của quán.

Kỷ Lan đến đây xong lại thấy hối hận, bởi chỗ này toàn là những cặp tình nhân đang hẹn hò. Hai người đàn ông ngồi cùng một chỗ trông rất quái dị.

Dung Kiên là người xuề xòa, không hề thấy gì, nhớ lại hợp đồng hôm nay mới kí trong lòng vô cùng vui vẻ, giờ một nắm đấm huých vào người Kỷ Lan, cười như mùa xuân về.

Kỷ Lan bỗng lại nhớ lại lời ông nội nói trước đây, tự nhiên cánh tay nổi một tảng da gà.

“Dung Kiên cậu đang tìm bạn gái sao?”

“Không, cậu đang tìm à?”

“Cũng không.”

“Bạn học tôi với ông còn độc thân cũng không còn nhiều, đây coi như là hồi mở đầu đi.”

Kỷ Lan nghĩ lại, hai người bọn anh đều anh tuấn tiêu sái, đào hoa đầy mình, nhưng gần đây không hiểu làm sao hai người đều vườn không nhà trống.

Kỷ Lan sờ sờ khuôn mặt, cảm khái một chút, không ngờ chạm vào cảm lại thấy một mụn lạ, nhả nha nói: “Già rồi xuống sắc!”

Dung Kiên liếc trắng mắt: “Biến!”

Lúc này trên sân biểu diễn của quán bar vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, một người trẻ tuổi ôm đàn ghi ta ngồi ở đằng kia gảy một khúc tình ca.

Tức cảnh sinh tình, Kỷ Lan nghĩ đến bạn gái trước Đỗ Hiểu Kha. Lúc mới theo đuổi, anh còn tự mình ôm đàn ghi ta hát tình ca cho nàng nghe. Sau lại không biết thế nào chia tay. Đến bây giờ anh vẫn muốn biết. Bỗng nhiên một ngày, Đỗ Hiểu Kha nói với anh rằng cô ấy thấy anh đến bây giờ vẫn chưa biết cái gì là tình yêu, cũng không hiểu con gái, anh đối với cô không phải là yêu mà là nuôi thú cưng, nuôi tình nhân, kể từ một giờ cuối cùng đem trả lại anh cái túi LV anh tặng, khóc rồi đi.

Sau đó Kỷ Lan bị vấn tội, thực vẫn không hiểu gì. Anh chăm sóc Đỗ Hiểu Kha cực kì tốt, thường xuyên đưa cô đi mua sắm mà đều là hàng hiệu cao cấp, nuôi thú cưng tốn nhiều tiền như vậy sao? Thật sự là nổi nhục quốc thể.

Nghĩ như vậy, Kỷ Lan thấy hơi khó chịu nói với Dung Kiên: “Cậu nói Đỗ Hiểu Kha có đáng trách hay không? Tôi đối với cô ấy tốt như vậy, mà cô ấy nói tôi chính là đang nuôi thú cưng.”

Dung Kiên uống ngụm rượu sau mới nhả ra nói: “Ừ, hình như cũng giống.”

Kỷ Lan bất mãn nói: “Cậu sao lại nói đỡ cho người khác như vậy, tôi xấu như vậy sao?”

Dung Kiên nghiêm nghị nói: “Dù sao tôi là người ngoài, cậu thấy mình đối xử tốt với cô ấy, là một cách đối xử rất nông cạn, không phải loại đối xử của một người yêu sâu đậm.”

Kỷ Lan liếc trắng mắt hỏi: “Cậu nói cũng như không.”

Dung Kiên cười cười nói: “Chính cậu rồi sẽ nhận ra, chờ đến khi cậu gặp được một cô gái mà cậu yêu chân thành cậu sẽ hiểu ngay thôi.”

Kỷ Lan từ chối cho ý kiến, lúc này trên khán đài người thanh niên đánh đàn ghi ta đã xuống dưới, đổi thành một cô gái lên hát, là một bài hát đang rất thịnh hành. Cô ấy hát rất hay mang theo một tâm trạng nhẹ nhàng hơi buồn man mác.

Kỷ Lan trong lúc vô tình liếc nhìn người con gái kia một cái bỗng giật mình.

Người con gái đang hát có một mái tóc xoăn dài, tóc mái cài vào tai nhỏ, chiếc cằm xinh xắn.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, cô lại mang lông mi giả, mắt hơi sụp xuống nên không thể nhìn rõ ánh mắt của cô nhưng Kỷ Lan thấy rất giống một người nhưng lại không thể tin có khả năng kia. Cô ấy sao có thể ở một nơi như thế này, thế giới của cô ấy không cùng thế giới với loại bar này.

Anh nhìn chăm chăm vào cô gái trên sân khấu, nếu cô cười một chút thì anh có thể chắc chắn hơn nhưng cô lại không cười.

Hát xong bài này cô lại hát thêm một bài hát tiếng Anh khác.

Kỷ Lan không nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô nữa mà để ý dáng người của cô hơn. Cô có thể trang điểm, mang tóc giả, nhưng dáng người lại không dễ dàng thay đổi.

Cô mặc một chiếc váy dài, bởi vì đường sẻ trước ngực hơi sâu nên có thể thấy ẩn hiện là một bộ ngực tròn đầy, tuy rằng so với trí nhớ của anh thì dáng người như vậy là đúng rồi nhưng mà kích thước nơi đó có lẽ là không lớn như vậy?

Anh không thể xác định hoàn toàn.

Cô ấy hát xong xoay người đi vào bên trong khán đài.

Kỷ Lan đứng lên: “Dung Kiên cậu chờ tôi một chút, tôi đi ra ngoài một lát!”

“Làm sao vậy?”

“Lát nữa nói cho cậu biết!”

Kỷ Lan đi ra khỏi quán bar, đứng lại ở cửa sau, nhìn chăm chăm vào một cái cửa lách bên cạnh quán.

Qua vài phút có người từ bên trong quán bar đi ra.

Jumbo said: Ai? Là ai???

11. Chương 11: Chương 11

Kỷ Lan mở to hai mắt, xác nhận người đi ra không phải ai khác chính là Bạc Hà.

Cô đã thay bộ váy dài, cũng bỏ tóc giả, đeo một chiếc túi vải buồn, bước đi vội vàng.

Kỷ Lan đứng sau gốc cây, vốn định nhìn trộm một chút xem người này là ai, cũng không nghĩ sẽ đi ra. Nhưng sau khi biết đó là Bạc Hà, ma xui quỷ khiến thế nào làm anh xúc động, lập tức xuất hiện từ đằng sau gốc cây.

Bạc Hà hoảng sợ suýt nữa kêu ra tiếng, thấy đó là Kỷ Lan lại càng thêm kinh ngạc.

Quán bar lóe ra một tia sáng, chiếu lên sắc mặt anh có vẻ âm trầm.

Bạc Hà đang muốn nói chuyện, Kỷ Lan giành nói trước: “Sao cậu lại ở chỗ này?”

Anh rất cao, thẳng lưng đứng trước mặt Bạc Hà, bộ dáng rất bức người.

Bạc Hà không nghĩ tới sẽ gặp lại anh ở chỗ này, cô cũng không biết chuyện anh đi theo cô từ quán bar đi ra đợi cô, còn tưởng anh vô tình đi qua đây, cho nên không định nói thật với anh, chỉ nói: “Anh họ tôi làm việc ở đây, tôi đến tìm anh có việc.”

Kỷ Lan chặn cô lại, cô còn không chịu nói thật, anh liền tức giận, trực tiếp vạch trần cô: “Cậu hát ở đây được bao lâu rồi?”

Bạc Hà ngẩn ra mãi mới hiểu được, hẳn là anh mới từ trong quán bar nhận ra cô rồi mới đi ra. Cô cũng không tránh né trực tiếp trả lời: “Tôi không lừa cậu, anh họ tôi đang làm ở đây, cậu cũng thấy đấy, quán bar này cũng không náo nhiệt lắm, vị trí cũng hẻo lánh cho nên thường xuyên thiếu ca sĩ hát chính. Anh họ tôi vô tình nói, tôi đến thử, tuy rằng hát không hay chỉ ở trình độ nghiệp dư nhưng ông chủ cũng không để tâm lắm, cho tôi hát mở đầu thôi.”

“Sao cậu không đi tìm công việc nào đứng đắn hơn?” Kỷ Lan nhất thời xúc động không kiềm chế được ngôn từ.

Bạc Hà nhú mày: “Cậu cảm thấy việc làm ở đây không đứng đắn?”

“Không phải, ý tôi là công việc chính thức cơ.”

“Tôi đang tìm, nhưng hát ở quán bar cũng không gây trở ngại cho công việc lúc ban ngày, tôi lại có thể nhận hai phần tiền lương.”

“Chỗ này không thích hợp với cậu. Cậu vẫn nên nghỉ việc thì hơn.”

Bạc Hà nói: “Tôi biết không thích hợp, tôi hát không hay, nếu không có anh họ ở chỗ này, ông chủ chắc cũng không thuê tôi nhưng tiền thuốc hàng tháng của bố tôi gần 3 ngàn tệ, tôi còn nợ Nghiêm Vị rất nhiều tiền, tôi phải kiếm tiền trả nợ.”

Trong lúc Bạc Hà nói, ngữ khí vô cùng khẩn thiết, đôi mắt sáng lên.

Kỷ Lan cúi đầu nhìn cô, không biết tại sao lại nghĩ đến bạn gái trước là Đỗ Hiểu Kha, cô ấy giận anh không yêu cô ấy, cuộc sống không tốt, mà trước mắt anh cô gái này buồn vì không kiếm đủ tiền trả nợ, làm thế nào duy trì cuộc sống. Hai hình ảnh liên tiếp, làm trong lòng anh thấy thật nhiều điều đáng suy nghĩ, lại có chút thương hại cô, vì thế trong cơn xúc động đã nói ra lời nói thật: “Tiền kia cậu không phải vội, tiền là tôi cho cậu mượn.”

Bạc Hà giật mình: “Cái gì?”

“Tiền của Nghiêm Vị đều để dành để mua nhà, nó tìm mượn mượn sáu ngàn, cậu cứ từ từ, 10 năm, 20 năm đều được, tôi sẽ không giục cậu. Cậu đừng đi hát ở chỗ này nữa, không thích hợp.”

Bạc Hà nhìn anh nửa ngày không nói câu gì, thì ra phần lớn tiền cô mượn đều là của anh. Cô không nghĩ anh mặt ngoài lạnh lùng lời nói lại ác độc nhưng sau lưng lại giúp đỡ cô như vậy. Tâm trạng nhất thời vô cùng phức tạp, nhớ lại lúc trong phòng bệnh, chính mình không biết còn đối với anh lạnh lùng thật....

“Kỷ Lan cảm ơn cậu. Tiền kia tôi sẽ nhanh chóng trả cậu.”

“Tôi nói không vội, 2 vạn kia Nghiêm Vị cũng không cần vội dùng, cậu đừng dồn ép mình quá, tôi nói cho cậu biết ở những nơi như thế này đặc biệt nguy hiểm với con gái độc thân. Cậu ngày mai đừng tới, tôi giúp cậu tìm việc.”

“Không cần không cần, cảm ơn cậu, tôi đã tự liên hệ với 3 công ty, đang chuẩn bị phỏng vấn.”

Kỷ Lan lấy di động ra, đánh một cái tin nhắn đến máy của Bạc Hà.

“Đây là công ty bạn tôi, tôi cam đoan tiền lương so với chỗ cậu phỏng vấn cao hơn, ngày mai cậu đi thử một lần đi.”

“Thật sự không cần mà, công ty bạn anh thiếu người nhưng tôi cũng chỉ có thể làm kế toán thôi.”

Bạc Hà thật sự không muốn làm phiền anh, đi tìm việc cô có thể tự dựa vào sức của mình, không muốn nợ ân tình của anh ngày càng nhiều. Vì thế cũng không muốn tiếp tục dây dưa trực tiếp nói: “Tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

“Ừ, hẹn gặp lại!”

Kỷ Lan vẫy tay chào đi vào trong quán bar.

Dung Kiên ngóng cửa ra vào nhìn xung quanh, thấy anh tiến vào liền hỏi: “Ông đi đâu đó?”

Kỷ Lan hơi vui vẻ: “Người con gái vừa mới hát xong ông đoán là ai?”

“Là ai?”

“Bạc Hà!”

Dung Kiên sửng sốt: “Không thể nào!”

Kỷ Lan cười hắc hắc: “Tôi đứng ở cửa đợi cô ấy.”

“Nhưng tại sao không thấy cô ấy đi ra?”

“Cô ấy đội tóc giả lại trang điểm.”

“Vậy sao ông nhận ra?”

Kỷ Lan rung mình một cái: “Ồ, chắc tại mình ở chung với cô ấy một thời gian dài, ngủ trong phòng bệnh mấy đêm đó.”

“Mắt ông cũng quá tinh nhỉ, tôi cũng thấy cô ấy vài lần nhưng cũng có nhận ra được đâu.” Dung Kiên cười lại thuận miệng trêu đùa một chút: “Có phải ông có ý với cô ấy đúng không?”

Kỷ Lan nghiêm trang nói: “Tôi chỉ thương hại cô ấy thôi, muốn giúp đỡ cô ấy.”

Dung Kiên cười nói: “Từ khi nào mà ông lại là người nhiệt tình như vậy?”

Kỷ Lan cũng thấy hôm nay mình đặc biệt rất nghĩa hiệp, lại còn xen vào chuyện của người khác, có lẽ là uống chút rượu, từ lúc nhìn thấy người trên sân khấu giống Bạc Hà trong lòng liền nổi lên một cảm xúc khó tả.

Sáng hôm sau, Bạc Hà đi đến phỏng vấn tại một công ty hôm qua mới hẹn, đến 3 giờ chiều, lại nhận được một cuộc điện thoại từ một dãy số lạ. Trong lòng cô rất vui vẻ tưởng nhận được điện thoại từ công ty mới phỏng vấn.

Điện thoại trả lời, bên trong nghe được giọng nói của một phụ nữ trung niên.

“Xin chào, xin hỏi đó là Bạc tiểu thư phải không?”

“Vâng là tôi.”

“Xin chào tôi đến từ phòng quản lý nhân sự của công ty Triệu Nhã Lan. Kỷ tiên sinh đề cử cô đến làm kế toán ở công ty chúng tôi, khi nào cô rảnh mời cô đến công ty một chuyến.”

“Bây giờ có được không?”

“Vâng tốt lắm, cô đến đây đi, công ty ở tòa nhà Đại Hạ tầng 26, cô mang theo hồ sơ trực tiếp lên phòng 505.”

“Vâng, cảm ơn Triệu quản lí, nửa tiếng nữa tôi sẽ đến nơi.”

Bạc Hà không nghĩ rằng Kỷ Lan còn đem chuyện này làm thật, nếu không đi thì thật không phải phép, cũng làm cho Kỷ Lan mất mặt, vì thế cô nhanh chóng đến tòa nhà Đại Hạ, không nghĩ đến phỏng vấn vô cùng thuận lợi, tiền lương so với trước đây cũng cao hơn. Triệu quản lí nói Bạc Hà hôm sau đi làm.

Bạc Hà đi ra khỏi công ty, liền gọi điện cho Kỷ Lan, muốn cảm ơn. Kỷ Lan khách khí một chút rồi cũng gác máy.

Bạc Hà ngày hôm sau đi làm, đi đến phòng làm việc lại thấy công việc cũng không nhiều lắm, Quảng Hối là công ty bình thường, trưởng phòng Thực Hoa giao cho cô chuyên đi khai thuế giá trị gia tăng cho các hóa đơn. Bạc Hà đã làm mấy năm trong ngành tài vụ, liếc mắt một cái liền nhận ra công việc này thật sự vô cùng nhàn hạ, nếu muốn tiết kiệm tiền lương nhân viên, hoàn toàn không nên thuê người làm loại chuyện này. Trong lòng cô có chút bất an, âm thầm nghĩ chẳng lẽ Kỷ Lan buộc phòng tài vụ an bài công việc này cho cô.

Cô tính tối nay sẽ gọi điện cho Kỷ Lan hỏi rõ, nếu thật như vậy, cô sẽ không đi làm ở đây nữa.

Tan tầm, Bạc Hà cùng đồng nghiệp đi ra khỏi văn phòng. Phòng tài vụ ở cuối hàng lang phía Đông thang máy lại ở phía Tây. Bạc Hà đi được vài bước, thấy đằng trước có bóng dáng một người đàn ông trông rất quen.

Đến thang máy, Bạc Hà hát hiện người này đã ở bên trong đưa tấm lưng cao lớn chặn trước mặt cô.

“Tổng giám đốc Dung.”

Người bên cạnh người nọ chào hỏi, anh quay đầu lại, Bạc Hà giật mình, người này dĩ nhiên là Dung Kiên.

Dung Kiên thấy cô cũng nở nụ cười ôn hòa: “Hôm nay có quen không?”

Mặt Bạc Hà lập tức nóng lên, trách không được phỏng vấn thuận lợi, tiền lương lại cao như vậy. Đây chính là công ty của Kỷ Lan và Dung Kiên. Trong lòng cô tự nhiên cảm thấy tức giận nhưng cũng không được, vì dù sao đây cũng là tâm ý của Kỷ Lan, nhưng anh làm như vậy khiến cô làm như thế nào không biết xấu hổ tiếp tục nhận? Bạc Hà cảm thấy chính mình cần giữ chút lòng tự trọng khi biết rõ việc này, nháy mắt đã quyết định nhưng trong lòng vui buồn lẫn lộn.

Ra khỏi thang máy, Dung Kiên lại cười với Bạc Hà: “Để tôi đưa cậu về!”

Trước mặt mấy người đồng nghiệp cô cảm thấy không được tự nhiên nên từ chối khéo.

Dung Kiên cười nói: “Cậu đừng khách khí với tôi, tôi cũng là bạn học của Kỷ Lan, cũng quen với Nghiêm Vị.”

Bạc Hà nói lời cảm ơn rồi vội vàng đi. Ngồi trên xe buýt, trong lòng lại nghĩ tới cũng không biết là cảm xúc gì, Kỷ Lan rõ ràng đang giúp cô, nhưng cô lại có cảm giác mình đang được người ta bố thí, cô vô cùng thất vọng cũng thấy chuyện này không chấp nhận được, nhưng cũng muốn giữ lại tình chút tôn nghiêm. Xuống xe, cô liền nhắn tin cho Kỷ Lan.

“Kỷ Lan, cảm ơn ý tốt của cậu nhưng tôi không thể làm như vậy, ngày mai tôi sẽ không đi làm.”

Một lát sau, Kỷ Lan gọi điện tới.

“Bạc Hà cậu hãy nghe tôi nói, bộ phận tài vụ thực sự đang thiếu người. Người trước cũng là bạn học của chúng ta, học hệ kế toán tên Vu Sắc, không biết cậu có quen không, bây giờ cô ấy đang mang thai nên nghỉ ở nhà.”

“Tôi cảm thấy công việc kia không cần đến thêm một người làm. Tôi không thể đến công ty các cậu làm. Tôi một bên nợ tiền của cậu, một bên lại cảm tiền lương cao của cậu, cậu thấy tôi có thể thoải mái sao?”

“Tôi cũng không nghĩ như vậy, sao lại không yên tâm? Cậu là người nhà, năng lực cũng cao, không nên đi ăn mánh khác.”

“Dù sao tôi cũng không đi đâu. Cảm ơn cậu Kỷ Lan, tôi thật sự không thể nhận.”

Gác máy xong, Kỷ Lan thở dài, nói với Nghiêm Vị: “Người bạn này thật không còn gì để nói.”

Nghiêm Vị đang nâng tạ thở hổn hển, lau mồ hôi nói: “Đây là ông đang gây khó dễ chứ giúp cái gì. Ai cũng có lòng tự trọng đặc biệt là con gái, họ được làm từ nước mắt, tâm lí phức tạp vô cùng mẫn cảm.”

“Ông biết không, cô ấy bây giờ buổi tối đi hát ở một quán bar, bị tôi cùng Dung Kiên vô tình nhìn thấy, tôi mới sốt ruột muốn giúp đỡ. Tôi cũng đâu có ý định cho cô ấy tới công ty làm.”

Nghiêm Vị sững sờ: “Thật vậy sao?”

“Ừ, ở ngay cạnh công ty chúng ta Dạ Lan. Cô ấy đi ra ngoài tìm việc, nhiều lắm cũng chỉ được có 3 ngàn, còn chưa đủ tiền thuốc cho bố cô ấy, nên mình nghĩ để cô ấy đến công ty chúng ta làm việc, có thể kiếm được nhiều hơn, cô gái này thật hết thuốc chữa, đặc biệt tích cực.”

“Thật là, đây là ưu điểm của người ta mà, không vụ lợi, không tham món lợi nhỏ, nếu thật sự vì tiền, cô ấy đã sớm quay lại với Hứa Hoài, còn đi làm làm gì, làm bà chủ là được rồi.”

Kỷ Lan gật đầu nói: “Nói cũng đúng.”

Ngày hôm sau Bạc Hà thật sự không đi làm. Kỷ Lan nói lại chuyện này với Dung Kiên, Dung Kiên nói: “Người này rất kiên cường!”

Không nghĩ tới cùng hôm nay, Bạc Hà đi phỏng vấn vô cùng thuận lợi. Lần này cô đi phỏng vấn ở một công ty tên là Thịnh Phong, chuyên cung cấp đồ trang điểm cao cấp, ở các trung tâm lớn đều có quầy hàng của họ, tầm vóc quả thật không nhỏ.

Bạc Hà có bằng kế toán viên cao cấp lại có thêm kinh nghiệm làm việc, quan trọng nhất là có khuôn mặt xinh đẹp, Thịnh Phong là công ty về đồ trang điểm nên cũng khác các công ty khác, đối với nhân viên trong công ty đều rất coi trọng nhan sắc, nhân viên đều phải mặc đồng phục lại còn phải trang điểm.

Bạc Hà tuy không trang điểm nhưng làn da rất đẹp, nhan sắc xuất chúng, trưởng phòng tài vụ cùng trưởng phòng nhân sự vô cùng hài lòng, nói ngày mai cô đi làm còn dặn kĩ phải trang điểm nhẹ.

Bạc Hà ra khỏi công ty, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhắn tin cho Nghiêm Vị cùng Kỷ Lan, báo cho hai vị chủ nợ biết cô đã tìm được việc, sẽ mau chóng trả họ tiền.

Kỷ Lan nhận được tin nhắn, thấy hơi buồn cười, cô gái này thật sự rất thành thật.

Nghiêm Vị rất vui vẻ, buổi tối mời cô đi ăn cơm coi như là ăn mừng một chút. Bạc Hà nói địa điểm vẫn là khách sạn cũ chỗ gần nhà cô.

Kỷ Lan cùng Nghiêm Vị đến nơi, thấy Bạc Hà mang theo một vò rượu đế, Nghiêm Vị hơi luống cuống.

Bạc Hà biết anh không thể uống, liền rót cho anh một chén nhỏ, ình một bát lớn, sau đó cười tủm tỉm giờ lên cái chén.

Kỷ Lan lái xe, đành phải uống một ly nước lọc, ba người cạn chén.

Kỷ Lan mắt thấy một ly rượu đế, Bạc Hà uống giống như nước, trong lòng thầm bội phục, thật sự nhìn người không thể nhìn tương mạo, nhu nhược như liễu nhưng cũng là nữ trung hào kiệt.

Nghiêm Vị đang than thở bỗng nhiên di động vang lên.

Anh lấy di động ra, nhìn dãy số, run run một chút, không dám nhận tròng mắt nhìn Kỷ Lan một chút nói: “Là Diệp tiểu thư!”

Từ sau khi chia tay hai người không liên lạc với nhau.

“Cậu cứ nhận đi xem cô ta nói gì?”

Nghiêm Vị nhận điện thoại, Kỷ Lan thấy sắc mặt anh biến đổi liên tục, là cảm xúc lúc vui lúc buồn, không biết nên khóc hay nên cười. Cũng không biết Diệp San San nói cái gì, dù sao anh cũng chỉ ậm ừ cho qua, chưa nói hết câu, làm Kỷ Lan không biết phải đoán ra sao.

Cuộc điện thoại này siêu dài, khoảng 15 phút, Kỷ Lan ăn nốt cá lư, rốt cục cũng thấy Nghiêm Vị treo điện thoại.

Kỷ Lan lập tức hỏi: “Chuyện gì?”

“Diệp San San nói muốn quay lại với tôi.”

Kỷ Lan cùng Bạc Hà nhất thời ngẩn ra, nhớ rõ chuyện trước đây ở chỗ này cùng ăn cơm vì muốn an ủi Nghiêm Vị “thất tình”.

“Không nên!”

“Cậu đừng đồng ý!”

Thái độ của Bạc Hà với Kỷ Lan hoàn toàn nhất trí.

Kỷ Lan nói: “Tôi đoán chắc cô ta cùng bạn trai chia tay, muốn quay lại tìm cậu.”

“Đúng vậy, cậu đừng tin cô ta, để tôi giới thiệu cho cậu, con gái ở công ty tôi đều là mỹ nữ cả!”

Kỷ Lan cười hì hì nói: “Cậu cũng giới thiệu cho tôi luôn đi!”

Bạc Hà nở nụ cười: “Cậu không cần.”

“Tôi sao lại không cần?”

“Tôi cảm thấy cậu rất phong tao.”

Thật ra Bạc Hà muốn nói là phong lưu. Kết quả “Lưu” ra đến cửa miệng thấy không ổn nên chuyển thành “Tao” thấy cũng không ổn, sắc mặt Kỷ tiên sinh đã liên thay đổi.

Jumbo said: Ha ha, biến sắc rồi kìa! Anh Kỷ, đây là vấn đề về bản chất, anh đừng buồn. Có người tri kỷ hiểu bản chất của mình là tốt mà! Đừng buồn, đừng biến sắc như vậy tiếp chứ!! Người ta có ý tốt an ủi mà

~~

12. Chương 12

Nghiêm Vị xì một tiếng làm nước trà phun ra, cười thành tiếng.

Bạc Hà thấy hơi ngượng ngùng, vội nói: “Kỷ Lan, tôi không có ý đó, ý tôi là trông cậu rất phong lưu phóng khoáng, phong độ có thừa, tự cậu cũng có thể tìm được bạn gái, không giống Nghiêm Vị, cậu ấy trông rất thật thà.”

Mặt Kỷ Lan đen lại. Trong mắt cô anh là người rất phong lưu, Nghiêm Vị lại là người trung thực có thể tin tưởng được.

Nghiêm Vị cũng cười phụ họa: “Thật là, cậu cũng cần người khác giới thiệu sao. Thủ đoạn theo đuổi con gái của cậu có thể viết thành sách.”

Kỷ Lan trừng mắt liếc hần một cái: “Tôi thì có thủ đoạn gì chứ?”

Nghiêm Vị cười với Bạc Hà nói: “Cậu còn nhớ Tết đại học năm thứ ba không, ở sân thể dục trường ta thả mấy chục ngọn đèn trời, chỉ còn thiếu điều thieu cháy luôn cái cây kia, lúc ấy có rất nhiều người đến sân thể dục xem náo nhiệt, cậu có nghe nói không?”

Bạc Hà: “Tôi biết.”

Kỷ Lan dẫm vào chân Nghiêm Vị dưới chân bàn, Nghiêm Vị đau đến nhe răng, nhưng vẫn kiên cường tiếp tục nói: “Đền kia chính là do Kỷ Lan thả, vì muốn theo đuổi Mạnh Tiểu Giai khoa Luật, đúng rồi tôi còn nhớ rõ trên đó còn viết chữ nữa, ‘Mọi ánh sao đều biết anh yêu em!’ ”

Nghe xong câu này, Bạc Hà không chịu nổi, ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt, mọi ánh sao đều biết anh yêu em,...

Kỷ Lan nghiêng rằng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Nghiêm Vị, Nghiêm Vị xoa xoa mặt vì cười đến căng cơ, giả vờ không nhìn thấy.

Một lúc lâu sau Bạc Hà mới miễn cưỡng dừng cười, nói: “Kỷ Lan, không nghĩ tới cậu còn rất lãng mạn, rất tình cảm.”

Kỷ Lan cắn chặt răng, cậu là người ở khoa tôi sao, thật là đồ lảm chuyện.

Nghiêm Vị cùng Bạc Hà hai người về cùng một phe, chính Kỷ Lan đến nói đến chốn, nếu không phải trước mặt Bạc Hà, anh thật muốn đánh Nghiêm Vị một trận.

Bạc Hà xem di động thấy đã đến 8 giờ, liền cười với hai người nói: “Tôi cần phải đi đến bar Dạ Lan, các cậu cứ ngồi đây, tôi đi tính tiền.”

Nghiêm Vị vội nói: “Tôi đi tính tiền cho.”

Kỷ Lan nói: “Tôi cũng no rồi chúng ta cùng đi thôi.”

Nghiêm Vị gật đầu: “Uhm, cùng nhau đi. Tiện đường chúng tôi đưa cậu đến quán bar.”

Bạc Hà cũng không từ chối nhiều, sau khi trải qua tối nay, cô cảm thấy rất quen thuộc với Kỷ Lan, tựa như đã là bạn từ nhiều năm, anh ấy cũng không giống như nét lạnh nhạt nghiêm túc bên ngoài, thật sự còn có nét buồn cười như vậy.

Tuổi thanh xuân làm người ta hoài niệm, mà bạn học cũ sau khi đã ra ngoài xã hội vẫn còn có thể dễ dàng thân thiết vì cũng ít phòng bị nhau hơn.

Kỷ Lan đưa Bạc Hà vào bên trong bar Dạ Lan. Bạc Hà vẫy vẫy tay với hai người.

Nghiêm Vị tò mò, muốn nghe Bạc Hà hát, Kỷ Lan liền dừng xe, cùng Nghiêm Vị tìm chỗ ngồi.

Sau khi người đánh đàn ghi ta đánh xong hai bản thì Bạc Hà mới lên sân khấu.

Nghiêm Vị nhìn cô không hề chớp mắt, cảm thấy Bạc Hà như hoàn toàn thay đổi. Trở nên trưởng thành quyến rũ, gợi cảm kinh người. Thì ra cô ấy cũng có thể làm cho người khác say mê như vậy.

Nghiêm Vị thở dài: “Kỷ Lan, ánh mắt ông thật sự rất lợi hại, có thể nhận ra cô ấy, cho dù tôi học cùng lớp với cô ấy 4 năm, nếu ông không nói tôi cũng không nhận ra.”

Kỷ Lan cũng không biết tại sao mình có thể nhận ra cô, giống như anh nhìn thấy trên người cô có một loại cảm giác, khí chất, không hiểu sao lại thấy quen thuộc.

Kỷ Lan nghe xong trong chốc lát nói: “Hát cũng không tệ lắm nhưng không thể lên cao.”

Nghiêm Vị nhìn anh trắng mắt: “Được rồi, làm trò, chó chê mèo lắm lông.”

“Thôi đi, tôi biết rồi mỗi tình đầu lúc nào chẳng hoàn mỹ.”

“Mạnh Tiểu Giai cũng hoàn mỹ sao?”

“Cậu còn dám nói đến chuyện này xem tôi đánh cậu như thế nào.”

“Tôi phát hiện cậu, đối với những cô gái có chữ Tiểu đặc biệt có hứng thú, Mạnh Tiểu Giai, Đỗ Tiểu Kha*.”
“Có phải tại Đỗ Tiểu Kha cũng có chữ Tiểu nên cậu mới theo đuổi.”

“Tên cô ấy có nghĩa là ‘hiểu’ trong sáng sảng, không phải ‘tiểu’ trong lớn nhỏ, cậu đừng đoán linh tinh.”

*Hiểu, Tiểu trong tiếng Trung Quốc đều phát âm là xiao nên Nghiêm Vị bị nhầm.

Hai người nói xong Bạc Hà cũng đã hát xong hai bài nên đi xuống.

Nghiêm Vị nhìn thấy, đứng dậy cùng Kỷ Lan đi ra khỏi quán, một lúc sau thấy Bạc Hà từ cửa lách đi ra.

Nghiêm Vị đón Bạc Hà: “Bạc Hà cậu hát thật là hay.”

Bạc Hà ngượng ngùng cười nói: “Các cậu còn đi vào nghe sao?”

“Đúng vậy!”

Bạc Hà cười khiêm tốn: “Aiz, đi cửa sau vào nên trình độ cũng chỉ là nghiệp dư thôi.”

Bạc Hà đưa hai người về nhà, rồi lại lái xe về nhà mình.

Đêm mùa thu, trên đường cũng rất thưa thớt, xe chỉ có lác đác mấy cái, gió đêm lướt trên những chiếc lá, anh không hiểu sao lại có cảm giác hơi cô đơn buồn thảm. Vừa nãy trong xe có ba người vô cùng náo nhiệt, nháy mắt một cái lại chỉ còn có một mình anh, đột nhiên anh rất muốn có một người làm bạn, cho dù không muốn nói ra.

Về đến nhà, ông nội anh còn chưa ngủ, đang xem chương trình xem mắt, trên mặt hớn hở.

“Kỷ Lan, mau đến xem, tiết mục này thật hay, những cô gái được giới thiệu đều vô cùng xinh đẹp, tại sao đều không có bạn trai?”

Kỷ Lan không biết nên khóc hay nên cười, ngồi vào bên cạnh ông, bóp vai cho ông trêu ghẹo nói: “Ông nội, cháu đoán ông là người cao tuổi nhất còn xem kênh này.”

“Ông còn không vì mày nên mới phải xem tiết mục này.”

Kỷ Lan nghe thấy ông nội có ý định nói chuyện kia, anh nhanh chóng chạy làng: “Ông nội cháu đi tắm, ông đi ngủ sớm đi.”

Nói xong liền ngay lập tức lên lầu.

Ông nội anh hừ lạnh một tiếng tiếp tục xem ti vi.

Đảo mắt một cái đến cuối tuần, Nghiêm Vị nhận được điện thoại của Bạc Hà.

Bạc Hà trong điện thoại cười hiền hòa nói: “Nghiêm Vị, Tương Lâm là nhân viên phòng tài vụ, năm nay 25 tuổi, rất được, là cô gái rất đáng yêu, có muốn hẹn gặp một chút hay không?”

Nghiêm Vị lo lắng một chút nói: “Cậu nói thật chứ?”

“Đúng vậy, tôi đương nhiên nói thật, Diệp tiểu thư lần trước đã thế rồi, tôi cảm thấy cậu vẫn nên tìm một người đơn giản có vẻ thích hợp hơn. Tôi đến công ty thấy Tương Lâm rất được, tôi có nói chuyện anh với cô ấy, cô ấy cũng rất có hứng thú. Cuối tuần nếu không bận gì thì gặp mặt đi?”

Trong lòng Nghiêm Vị còn hơi chần chừ, một lát sau mới trả lời: “VẬY CÒN CẬU, CẬU KHÔNG TÌM BẠN TRAI SAO?”

“Tôi không tìm.”

“Vì sao? Cậu sẽ không vì Hứa Hoài mà từ nay về sau sẽ không tìm người kết hôn chứ?”

“Đương nhiên không phải, tôi sẽ kết hôn nếu không bố tôi sẽ tức chết mất. Nhưng hiện tại tôi chưa vội, cậu thấy đấy gánh nặng trên vai tôi rất lớn, tìm bạn trai không phải kéo người ta xuống nước sao, chờ tôi hết nợ rồi nói.”

Nghiêm Vị nghe được lời này, trong lòng biết Bạc Hà không có chút tình cảm nam nữ nào với anh, hơn nữa xem lời nói của cô, trong vòng hai ba năm nữa cũng không định có bạn trai, vì thế nên giữ lại mảnh tâm ý kia của mình thôi, anh nói: “Ừ, cậu nói cũng đúng, cứ như vậy đi, tôi tin tưởng mắt nhìn của cậu.”

Bạc Hà rất vui vẻ: “Được rồi, cậu chọn thời gian cùng địa điểm đi.”

Nghiêm Vị nghĩ một chút rồi nói: “Ngày tại Bar Dạ Lan đi, tiện đường cậu đi làm.”

Buổi tối thứ Bảy, Bạc Hà mang theo Tương Lâm đến bar Dạ Lan, gần đó có một khách sạn, vào nơi hẹn, Nghiêm Vị đã đến trước.

Tuy rằng Bạc Hà có nói Tương Lâm trông rất được, nhưng Nghiêm Vị không tin lắm bởi vì anh đi xem mắt vô số lần, những lời này đều đã nghe qua nhưng cơ bản đều là khoa trương mà thôi.

Nhưng lời Bạc Hà nói quả thực không hề khoa trương, Tương Lâm xinh đẹp đoan trang văn tĩnh, nhàn nhã, hơn nữa vừa thấy Nghiêm Vị mặt thoáng đỏ.

Nét đỏ ngượng ngùng kia nháy mắt đánh trúng tim Nghiêm Vị.

Bạc Hà đứng một bên quan sát, trực giác của cô quả thật rất chính xác, cô cảm thấy Nghiêm Vị cùng Tương Lâm có một loại cảm giác sẽ nhất kiến chung tình, mà Tương Lâm hiển nhiên rất có cảm tình với Nghiêm Vị.

Bạc Hà tuy là lần đầu làm mối nhưng cô thật thông minh lại rất miễn cưỡng, cô giới thiệu đối tượng cho Nghiêm Vị không hề mù quáng, cô thật am hiểu cá tính của Nghiêm Vị, cũng biết anh hợp với người như thế nào, cho nên trong công ty nhiều mỹ nữ như vậy nhưng cô lại nhìn trúng Tương Lâm.

Tương Lâm lần đầu nhìn thấy Nghiêm Vị, lại có chút ngượng ngùng, Bạc Hà liền không vội rời đi, ở lại làm náo động bầu không khí, một lát sau đến 8 giờ mới rời đi để hai người ở chung.

Khách sạn ở cách bar Dạ Lan rất gần, Bạc Hà đeo túi vải buồm tới quán bar, thay váy dài cùng tóc giả, sau đó trang điểm đậm. Nhìn mình trong gương, cô cũng thấy thật xa lạ, đột nhiên cảm thấy mình như là cô bé lọ lem, đáng tiếc cô không tới tham gia dạ tiệc, cũng không phải tới gặp hoàng tử mà là đi kiếm tiền.

Biểu diễn phải trang điểm đã là quy định trong quán bar, chính cô cũng rất tự giác, hơn nữa còn cố tình trang điểm đậm hơn một chút bởi cô không muốn ai nhận ra. Cô tự hóa trang đến mức chính mình cũng không nhận ra nhưng Kỷ Lan lại liếc mắt một cái lại có thể nhận ra cũng thật kì quái.

Lên sân khấu, cô hát hai bài tiếng Anh. Hai bài này đều được nghe từ khi học đại học, không cần chuẩn bị trước cứ như vậy đi lên trên sân khấu, cũng rất phù hợp với không khí trong quán.

Cô hát có thói quen nhìn xuống dưới, hơi hơi cúi mí mắt, không nghĩ tới dưới khán đài có hai ánh mắt đang nhìn mình.

Hát xong, dưới đài có tiếng vỗ tay rất nhỏ, Bạc Hà ngẩn ra, cô đến đây nửa tháng, lần đầu tiên có người vỗ tay cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn xem ai.

Jumbo said: Ai? Là ai??? (tập 2)

13. Chương 13

Dưới ánh sáng mờ ảo, nếu là người khác chắc Bạc Hà không nhận ra là ai nhưng lại là Hứa Hoài, cô liếc mắt một cái có thể nhận ra ngay. Anh ngồi ở một bàn cách sân khấu một bàn khác, hơn nữa lại là bàn ngồi một mình.

Jumbo said: Là hần. Uống công bỏ một phiếu cho Kỷ Lan.

Bạc Hà vừa nhìn thấy anh, trong lòng có chút tò mò cùng kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng biến mất, chỉ cảm thấy bức mình cùng phiền lòng. Cô ổn định tâm tình sau đó cố gắng hát đến cuối bài, xuống sân cầu trực tiếp gọi anh họ Giang Liêu đến.

Giang Liêu là quản lí của quán bar này, công việc rất tẻ mồm giống như một người quản gia vậy.

Bạc Hà nhìn thấy anh lại hỏi: “Anh, vì sao anh nói cho Hứa Hoài biết chỗ này?”

Giang Liêu sững sờ: “Làm sao?”

“Hứa Hoài đến đây anh không biết sao?”

“Anh không biết!”

Bạc Hà tức ngực, trừng mắt nhìn Giang Liêu.

Giang Liêu nhẹ nhàng nói: “Bạc Hà, kỳ thật Hứa Hoài nó không phải đứa xấu tính, anh em mình cùng nhau lớn lên, em chẳng lẽ không hiểu nó.”

“Mười mấy năm em đều không hiểu rõ anh ta, chính cái lần đến nhà anh ta vay tiền em liền hiểu được tận gốc. Người không có việc liền không thể hiện rõ bản chất.”

“Bây giờ nó rất hối hận, mấy năm qua vẫn nhớ đến em. Kỳ thật em nên xem xét có nên cùng nó nói lại, em tưởng đi tìm một người tài mạo song toàn như nó dễ lắm sao? Huống hồ trong lòng nó vẫn luôn có em, tương lai nhất định sẽ đối với em rất tốt để bù đắp lại những khiếm khuyết trước đây. Bạc Hà, em không thể quá cứng nhắc như vậy, con người chắc chắn có lúc mắc sai lầm, em nên cho nó một cơ hội sửa chữa, anh thành tâm chúc phúc cho hai đứa. Năm nay em cũng đã 26, cũng nên lập gia đình rồi, em lấy người xa lạ làm sao bằng gả cho Hứa Hoài.”

Lời Giang Liêu nói rất hợp tình hợp lý nhưng Bạc Hà vẫn kiên quyết không có bất kì phản ứng gì: “Anh họ, em biết anh có ý tốt nhưng em không thể cảm ơn anh, em không muốn nói chuyện cùng với người đó, lại càng không muốn nhìn thấy anh ta. Phiền anh đi ra ngoài hộ em, nói rõ với anh ta thái độ của em, mong anh ta sau này đừng tới tìm em.”

Giang Liêu biết đứa em họ này từ nhỏ cá tính đã rất mạnh mẽ, khúc mắc của cô cùng Hứa Hoài anh cũng biết, nếu là người ngoài anh cũng không muốn nhúng tay vào nhưng Hứa Hoài là em họ anh, thực bất đắc dĩ đành theo Bạc Hà đi ra ngoài.

Quả nhiên, Hứa Hoài đã chờ ở cửa, nhìn thấy Bạc Hà cùng Giang Liêu đi ra ngoài anh hơi bất ngờ.

“Hứa Hoài, cậu đã đến rồi à, đi vào trong uống chút rượu đi!”

Hứa Hoài nhìn Bạc Hà, nói với Giang Liêu: “Em đưa Bạc Hà về nhà trước sau quay lại với anh.”

Bạc Hà lập tức từ chối: “Không cần, anh họ có chuyện muốn nói với anh đó.”

“Anh đưa em về nhà trước sau đó quay lại.”

“Hứa Hoài, anh không có một chút lòng tự trọng nào sao?” Bạc Hà nóng nảy, trực tiếp nói với anh điều khó nghe, sau đó đi nhanh qua người anh.

Hứa Hoài kinh ngạc nhìn bóng dáng của cô, Giang Liêu thở dài, lôi kéo cánh tay anh nói: “Bỏ đi, nó là đứa nóng tính, từ từ rồi sẽ qua.”

Hứa Hoài cười khổ: “Em cũng đã chuẩn bị tâm lí, cô ấy đối với em như vậy thật bình thường.”

Bạc Hà ngồi trên xe buýt mà trong lòng vô cùng phiền não. Cô không nghĩ bây giờ Hứa Hoài cứ như vậy bám riết lấy cô muốn vặn hỏi tình cảm của hai người, ngay cả lòng tự trọng cũng không màng, anh càng như vậy cô càng không có cảm tình với anh, thậm chí mỗi lần anh xuất hiện chỉ làm cô thêm ghét anh. Tình cảm trước đây cứ như vậy nhạt nhòa đi.

Hôm sau, Bạc Hà đến công ty, nhân lúc nghỉ trưa hỏi Tương Lâm về đêm hôm trước gặp mặt. Tương Lâm hơi ngượng ngùng, nói Nghiêm Vị là người rất ưa nhìn, tiếp tục tìm hiểu nói sau. Bạc Hà không hỏi nhưng cũng thấy Nghiêm Vị cũng vừa lòng với Tương Lâm. Bạc Hà vô cùng hài lòng lần đầu tiên làm mai mối đã rất thành công.

Tuần tiếp theo, Nghiêm Vị cùng Tương Lâm thường xuyên hẹn hò, dường như chiều nào cũng hẹn nhau cùng đi ăn cơm. Bạc Hà đối với tiền triển như vậy vô cùng hài lòng, nhưng trong lòng cũng rất phiền chán, đó là Hứa Hoài, mỗi ngày đều kiên trì đến quán bar nghe cô hát, sau đó chờ cô ở cửa muốn đưa cô về nhà.

Bạc Hà đương nhiên cự tuyệt nhưng mỗi ngày đều thấy anh đều làm ảnh hưởng đến tâm tình, cô rất muốn tìm ra một giải pháp làm cho Hứa Hoài hết hy vọng không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cách cô có bạn trai hoặc là kết hôn mới làm Hứa Hoài hết hy vọng. Kết hôn thì không có khả năng rồi, bạn trai đương nhiên không có, nhưng có thể tìm người diễn cùng cô. Người đầu tiên Bạc Hà nghĩ đến là Nghiêm Vị.

Nếu tìm người lạ nói đó là bạn trai cô Hứa Hoài nhất định không tin, bởi vì cha cô nằm viện như vậy, bạn trai cô không thể không xuất hiện, xuất viện cũng không đến thăm. Hứa Hoài từng ở bệnh viện gặp Nghiêm

Vị hơn nữa ngày cha cô xuất viện cũng gặp qua Nghiêm Vị hai lần, hôm đó cũng là Nghiêm Vị cùng Kỷ Lan tới đón, nếu nói Nghiêm Vị là bạn trai cô hẳn cũng giống. Nhưng bây giờ Nghiêm Vị đêm nào cũng bận hẹn hò, cô ngại nhờ anh đóng giả bạn trai cô nên cô nghĩ tới Kỷ Lan.

Nhưng quan hệ của cô cùng Kỷ Lan lại không giống với quan hệ của cô với Nghiêm Vị, chuyện như thế này không biết anh có giúp cô hay không, vì thế Bạc Hà đành thử gọi điện thoại hỏi dò thái độ của Kỷ Lan.

Kỷ Lan nghe xong liền nhiệt tình đáp ứng.

Bạc Hà cảm kích không thôi: “Cách công ty cậu năm phút là tới.”

“Ừ, 8 giờ 20 tôi đến đón cậu.”

Buổi tối khi Bạc Hà đi từ cửa lách quán bar đi ra, quả nhiên thấy Hứa Hoài đang đứng đợi bên cạnh xe của anh.

Kỷ Lan thấy Bạc Hà liền từ trong xe mình bước ra, đón cô.

Bạc Hà cố ý đổi giọng nói: “Em nói rồi anh không cần đến đón em, em đi xe buýt được rồi.”

Kỷ Lan nường theo lời cô mà nói: “Đi đón bạn gái đi làm về là chuyện đương nhiên, dù sao anh nhàn rồi cũng không có việc gì.”

Bạc Hà không thèm nhìn đến Hứa Hoài, nhìn Kỷ Lan cười nói: “Lát nữa chúng mình đi xem phim đi!”

Kỷ Lan gật đầu một cái: “Ừ, đi!”

Hai người kẻ xương người họa, thế nhưng lại vô cùng ăn ý, diễn mà cũng thật quá, Bạc Hà thầm cười trộm. Nếu người ngoài nhìn không biết, nghe cuộc đối thoại này thật giống một đôi tình nhân. Cô cảm thấy điều này so với những lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc trực tiếp cự tuyệt còn hiệu quả hơn.

Hứa Hoài đứng một bên như ngây như dại, mắt thấy Bạc Hà đi lên xe của Kỷ Lan, anh mới phản ứng lại, tiến lên vài bước, nói với Bạc Hà: “Bạc Hà, em đợi một chút, anh muốn nói với em vài điều.”

Kỷ Lan đột nhiên không hề báo trước nắm vai Bạc Hà, nhẹ xoay người cô đứng đối mặt với Bạc Hà: “Đừng tưởng tôi không biết anh là ai. Ở bệnh viện tôi đã gặp qua anh, đối với anh còn rất lịch sự, tôi nói anh sau này không nên đến đây dây dưa với bạn gái của tôi, tính tình tôi không được tốt lắm.”

Hứa Hoài không có tâm tư nói nhiều với Kỷ Lan, chỉ muốn nói với Bạc Hà: “Bạc Hà anh muốn cùng em nói chuyện.”

Sắc mặt Kỷ Lan trầm xuống: “Anh cùng bạn tôi có gì mà nói.”

Bạc Hà cảm thấy bàn tay đặt trên vai mình cũng nắm chặt hơn một chút, cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, bởi vì đã nhiều năm qua cô chưa từng cùng với người khác phái tiếp xúc, không quen được một người đàn ông đỡ, đang nắm lấy tay anh, đột nhiên Kỷ Lan đặt tay cô nắm xuống dưới, để tay Bạc Hà ở trên eo anh còn dùng sức kéo cô vào lòng, sau đó thuận thể mở cửa xe ra đưa cô vào trong.

Tuy rằng là diễn, nhưng Bạc Hà không hề chuẩn bị cùng Kỷ Lan tiếp xúc với anh, ngay tại khi tay anh đặt lên vai cô, cô còn có thể chịu được sau lại tiến tới lưng làm cô cả người cứng nhắc, tim đập nhanh hơn.

Kỷ Lan tiến vào trong xe, rẽ một đường hoàn hảo ra ngoài đường lớn song nghênh ngang mà đi.

Một lúc lâu sau Bạc Hà mới bình tĩnh trở lại, bỗng nhiên ngượng ngùng nhìn anh, ánh mắt tập trung lên trên mặt đường, thấp giọng nói: “Cậu để tôi xuống chỗ đèn xanh đèn đỏ, ở đó có trạm xe buýt.”

Kỷ Lan hơi run một chút: “Không phải nói chúng ta đi xem phim sao?”

Jumbo said: Tiểu nhân bì ổi, giậu đổ bìm leo!

14. Chương 14

Bạc Hà giải thích: “Vừa rồi không phải là diễn thôi sao, tôi chỉ thuận miệng nói mà thôi.”

Kỷ Lan trợn trừng mắt nói: “Hừm, tôi còn tưởng cậu mời tôi đi xem phim để cảm ơn chứ, hôm nay tôi đã cứu cậu một bản thua trông thấy đấy.”

Khẩu khí của anh nghe vô cùng thất vọng, nhưng lại ngẫm ám chỉ Bạc Hà đã vô cùng keo kiệt...

Bạc Hà hơi ngượng: “Để tôi mời cậu đi xem phim!”

Kỷ Lan đồng ý ngay lập tức: “Ừ, đi thôi!”

Bạc Hà không nghĩ anh liền đồng ý, tự nhiên lại muốn đổi ý, bình thường đi vào rạp chiếu phim đều là hai người đang yêu nhau, hai người bọn họ chẳng là gì của nhau, nhưng lời đã nói ra rồi thu lại không được, cô nghĩ một chút rồi nói: “Hai chúng ta đi xem phim. Tiền vé vào rạp cũng rất đắt, nếu đi phòng chiếu phim, sau 20 giờ cũng đã hai mấy tệ.”

Xuất chiếu muộn, Kỷ Lan bị sặc... một lúc lâu sau mới thông khí nói: “Cậu cũng tính toán quá mức cần thiết rồi!”

Bạc Hà không tức giận cười nhẹ nhàng nói: “Hiện tại tôi vô cùng túng quẫn, nếu không tính toán, thì khi nào mới có thể trả lại tiền cho cậu.”

Kỷ Lan thật không phải Bạc Hà muốn tính toán chút tiền lẻ ấy nhưng cảm thấy hai người đi vào rạp chiếu phim thấy không được thích hợp, đi vào phòng chiếu phim, đi muộn như vậy chẳng phải rất áy náy sao.

Kỷ Lan bất mãn nói: “Đi xem ở phòng chiếu phim không bằng về nhà xem, trong nhà cũng không phải là không có máy tính.”

Bạc Hà lập tức đồng ý: “Đúng vậy không bằng về nhà xem!”

Kỷ Lan bị nghẹn, nói đi nói lại, lúc nào nói quay về nhà xem.

Lại nhìn Bạc Hà, vẻ mặt cười đơn thuần hiền lành, cũng không biết có phải là cô cố tình chọc tức anh không hay là thật sự muốn tiết kiệm.

Anh thở dài bất đắc dĩ nói: “VẬY đi phòng chiếu phim đi, tôi ở nhà một mình cũng chẳng có việc gì làm, ông nội vừa nhìn thấy tôi lại bị ép trả nợ.”

“Ép trả nợ gì cơ?”

“Tôi nợ ngài một đứa cháu trai, ngày đó không phải cậu cũng nghe được đó sao?”

Bạc Hà thuận miệng nói: “VẬY cậu liền cho ông một đứa là được, việc này đối với cậu không phải là dễ như trở bàn tay sao?”

Kỷ Lan thực vô cùng đau đầu, anh phát hiện cô thật sự khiến anh không biết phải nói gì. Cô tưởng người là củ cải sao, nói có liền có.

Buồn rầu chạy đến một nhà chiếu phim, Kỷ Lan dừng xe, đi vào trong.

Thật là còn muốn trình chứng minh thư, Kỷ Lan cũng không biết lần cuối anh đến chỗ như thế này là từ ngày tháng năm nào, chắc là từ thời đồ đá đi, không nghĩ tới hôm nay lại cùng một cô gái đi vào phòng chiếu phim, à, đã từng này tuổi lại vẫn làm loại chuyện này.

Anh một bên nhanh chóng viết số chứng minh thư một bên cầu nhàu một chút: “Gần đây cũng không biết tại sao Nghiêm Vị luôn luôn bận việc, muốn hẹn hán đi chơi cũng không rảnh. Dung Kiên lại đi Bắc Kinh, tôi ở nhà một mình buồn phát ớn.”

“Nghiêm Vị chắc là đi hẹn hò, tôi giới thiệu cho cậu ta một người bạn gái, là nhân viên cùng công ty, đặc biệt xinh đẹp.”

Kỷ Lan liếc mắt nhìn cô một cái: “Cậu cũng bắt công quá vậy, giới thiệu cho cậu ta mà không giới thiệu cho tôi.”

Bạc Hà cười hì hì nói: “Nếu được cậu đến công ty tôi nhìn xem, coi hợp người nào tôi giúp cậu làm liên lạc.”

Kỷ Lan quay đầu hung ác trừng cô một cái.

Cô lại còn không biết sợ bởi thêm một câu: “Đúng rồi! Đừng quên viết giấy mọi ánh sao đều biết anh yêu em!”

Kỷ Lan nghiêng răng nghiêng lợi mặt đầy sát khí.

Bạc Hà không sợ anh, xoa xoa mặt tức cười.

Kỷ Lan hừ một tiếng, đi vào bên trong chọn một chỗ ngồi xuống, mở máy tính lên.

“Xem cái này đi!” Kỷ Lan nhìn thấy tựa đề là phim kinh dị cổ tình chọn để trả thù cô.

Bạc Hà gật đầu: “Ừ, xem cái này đi, tôi cũng thích!”

Kỷ Lan run run một chút. Xem phim ma mà cô ấy cũng thích!

Phim được 15 phút, Kỷ Lan thấy mắt hơi đau, tim đập thành thịch không theo nhịp.

Híp mắt nhìn Bạc Hà một cái, cô xem rất say sưa, mắt mở to nhìn chăm chăm vào màn hình không rời mắt.

Kỷ Lan hắng giọng một chút: “Bây giờ là buổi tối, đừng xem cái này nữa đổi xem cái khác đi!”

“Đừng, cái này rất kích thích mà, nói gì cũng đã xem được một nửa xem nốt đi!”

Kỷ Lan nhắm tịt mắt, kiên trì xem hết, trong lòng lạnh lẽo.

Bạc Hà vui vẻ đi ra, nhìn anh nói: “Về nhà thôi.”

Kỷ Lan vô tình hừ nói: “Về nhà!”

Về đến nhà, ông nội anh vẫn đang xem chương trình xem mắt, Kỷ Lan không nói gì, đi lên lầu. Kết quả đêm đó, cả đêm anh mơ thấy ác mộng, bị quỷ đuổi giết, liều mạng chạy trốn chết, chạy cả một đêm vô cùng mệt mỏi, buổi sáng tỉnh lại, nhìn trong gương, anh thực sự muốn đến trung tâm thẩm mỹ. Trên tầng trên công ty anh có mở một thẩm mỹ viện dành cho đàn ông, ông chủ phát tờ rơi, làm anh ngứa ngáy, anh đi một mình thấy gương, mỗi lần rửa Dung Kiên đi, hẳn đều chỉ nói một chữ: “Biến!”

Hôm sau đi làm Tương Lâm nói tối qua lúc hẹn hò, cô cùng Nghiêm Vị có tiến triển vượt bậc, ngày hôm qua đã ôm nhau.

Bạc Hà vô cùng xúc động, vậy là một nhân duyên mới đã thành, giống như vào xuân, khí thế cuộc sống của cô cũng trôi chảy thuận lợi hơn.

Tan tầm về nhà ăn cơm chiều, Bạc Hà đi đến bar Dạ Lan, hát xong hai bài đi ra, thấy Hứa Hoài vẫn còn đứng ở cửa quán bar.

Cô thật sự không nghĩ tới Hứa Hoài lại kiên trì như vậy. Trời đêm cuối thu, thời tiết lạnh khô ráo, anh đứng ở nơi lộng gió, áo gió bị thổi bay phần phật.

Bạc Hà đột nhiên cảm thấy trong lòng mềm nhũn, giống như lần đầu tiên hẹn hò, cũng là vào cuối thu, anh vượt qua nửa thành phố đến trường cô, đứng ở ngoài thư viện chờ cô. Khi đó trong lòng cô thật ngọt ngào, trong lòng tuyệt đối tin tưởng anh.

Đáng tiếc,...

Hứa Hoài đón cô đi với vẻ mặt khẩn thiết: “Bạc Hà, anh muốn cùng em nói chuyện.”

Bạc Hà bình tĩnh nhìn anh: “Hứa Hoài, tôi thật sự không còn hận anh, nhưng cũng không còn yêu anh. Tôi muốn tha thứ cho anh cũng là tha thứ cho chính mình.”

Hứa Hoài ngẩn ra, trong lòng có muốn vờn những lời muốn nói với cô nhưng nghe những lời này lại không nói được ra miệng.

“Tôi cũng đã có bạn trai, muốn bắt đầu một đoạn tình cảm mới, cuộc sống mới. Anh cũng vậy, anh cũng sẽ có tình yêu mới, tôi rất muốn rộng lượng chúc phúc cho anh. Nhưng như vậy tôi cảm thấy thật đối trá, cho nên tôi sẽ không nói gì, tôi biết anh nhất định sẽ gặp được người tốt.”

Hứa Hoài bỗng nhiên cảm thấy vô lực và bất đắc dĩ. Khi anh rút cuộc hiểu ra anh không bằng người mới, không còn được như anh trong quá khứ, cô đã không còn ở chỗ đó đợi anh.

“Về sau chúng ta cũng không cần gặp lại, thật sự không cần, để bạn trai tôi thấy anh ấy sẽ không vui, tính anh ấy không được tốt lắm, lòng ghen tuông rất lớn, tương xứng chiếm hữu rất nặng.”

Bạc Hà đang nói đằng sau vang lên một tiếng nói vô cùng bất mãn: “Hừm, anh có nhiều khuyết điểm như vậy sao?”

Bạc Hà quay đầu lại thấy Kỷ Lan từ trên xe đi xuống, vẻ mặt không có chút nào hờn giận.

Bạc Hà xấu hổ không thôi, trên mặt hơi nóng lên.

“Đi xem phim thôi, hôm nay đừng xem phim ma, tối hôm qua xem xong làm anh mơ cả một đêm ác mộng.”

Bạc Hà không biết phải nói gì, anh là nói thật hay vẫn chỉ là cùng cô diễn trò?

“Đi thôi, còn thất thần đứng đó!” Kỷ Lan thân mật kéo tay cô.

Bạc Hà kinh ngạc một chút, vội vàng chạy đến bên cạnh ghế lái phụ.

“Sao hôm nay cậu lại đến đây?”

“Tôi vừa ăn cơm với một người bạn, tiện đường đi qua nên vào xem, nếu Hứa Hoài không đến tôi cứ vậy mà về, không nghĩ tới hôm nay hắn vẫn còn! Xem ra ngày mai tôi vẫn phải tới, tôi không tin hắn vẫn chưa từ bỏ ý định.”

“Tôi cũng nghĩ hôm qua hắn sẽ hết hy vọng!”

Kỷ Lan mỉm cười liếc mắt nhìn cô một cái: “Cậu nói cậu có cái gì tốt, ương bướng, cố chấp, như thế nào anh ta vẫn chạy theo vậy?”

Bạc Hà cũng cười: “Đúng vậy, tôi vừa già, lại còn ương bướng cố chấp, cậu nói anh ta có phải không có mắt không vậy?”

Kỷ Lan nghe xong vội nói: “Tôi hay nói đùa, cậu nhìn một chút cũng không giống đã 26, rất xinh đẹp, tính tình cũng tốt!”

Mặt Bạc Hà nóng lên. Ngượng ngùng ngừng nói chuyện.

Kỷ Lan chà xát hai má mình, không nghĩ mình cũng nhanh miệng như vậy.

“Hôm nay tôi mời cậu đi xem phim. Kungfu Panda.”

“Cậu thật sự muốn đi xem?”

“Đúng, tôi mời!”

Bạc Hà trầm mặc trong chốc lát, thận trọng nói: “Kỷ Lan, tôi xem thế nào sẽ giới thiệu bạn gái cho cậu.”

Kết một cái, Kỷ Lan dừng xe lại, quay đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn cô.

15. Chương 15

“Cậu dừng!”

“Làm sao vậy? Không phải cậu đang rất chán hay sao?”

“Nếu cậu giới thiệu đồng nghiệp cùng công ty cho tôi, có chuyện gì Nghiêm Vị kể cho bạn gái nó, bạn gái nó có gì lại nói với người đồng nghiệp đó, thôi xong tôi có bao nhiêu bí mật cũng coi như hết!”

Bạc Hà vui vẻ nói: “Cậu sợ bị biết hết chân tơ kẽ tóc!”

“Cái đó không quan trọng, quan trọng là con gái rất dễ dàng ghen tỵ, không chỉ ăn giấm chua với người trước mặt mà người đã qua cũng ăn, aiz, thật sự rất phiền toái.”

“Cái đó không nhất định, có cô gái rộng lượng, chuyện quá khứ thường không màng tới.”

Bạc Hà không nghĩ rằng ai cũng như vậy, cô tự cảm thấy mình rất rộng lượng, trước kia khi quen với Hứa Hoài anh cũng có rất nhiều con gái theo đuổi nhưng cô không hề ăn nhằm đám chua, có lẽ bởi vì khi đó cô rất tự tin với tình cảm của hai người.

Kỷ Lan bẻ tay lái tức giận nói: “Đều là vẻ bên ngoài cả thôi, tôi từng bị lừa rồi!”

“Làm sao?”

“Bạn gái đầu tiên của tôi là một người bạn học của tôi ở khoa Luật trường mình, Mạnh Tiểu Giai, tốt nghiệp thì chia tay. Bạn gái thứ hai tên là Đỗ Hiểu Kha, cô ấy biết trước đây tôi từng có bạn gái, nhưng biểu hiện lại vô cùng rộng lượng, hoàn toàn không tỏ ra là có chút ghen tị nào. Tôi thả lỏng cảnh giác, một lần cô ấy hỏi, tôi thuận miệng nói một câu Mạnh Tiểu Giai da rất trắng, kết quả cô ấy bắt đầu gây chuyện với tôi.”

Bạc Hà ngạc nhiên hỏi: “Cái này thì có thể nói lên điều gì?”

Kỷ Lan gãi gãi đầu: “Cô ấy liên hỏi, rốt cuộc mặt Mạnh Tiểu Giai trắng hơn hay thân mình Mạnh Tiểu Giai trắng hơn?”

Bạc Hà nhin không được cười nói: “Cậu nói khuôn mặt trắng đúng không?”

Câu này làm sao dám nói là thân mình trắng, nói vậy coi như tìm chết rồi còn gì.

“Đúng vậy, nhưng kết quả cô ấy còn nói nhiều hơn.”

Bạc Hà khó hiểu: “Vì sao?”

“Cô ấy nói nhất định là tôi đã nhìn thấy thân người cô ấy nếu không làm sao biết khuôn mặt cô ấy trắng hơn.”

Bạc Hà phì cười, nghĩ rằng Đỗ Hiểu Kha thật sự rất tinh vi, cái này chính là một cái bẫy, căn bản cô ấy không muốn biết rốt cuộc là khuôn mặt hay thân mình cái gì trắng hơn, mà chỉ muốn điều tra xem Kỷ Lan cùng người yêu đầu có cùng lên giường chưa mà thôi. Không nghĩ tới Kỷ Lan mắc bẫy, nhìn anh khôn khéo vậy mà cũng...

“Sau đó tôi còn khổ sở hơn nữa, có một ngày quá chén, nhìn cô ấy gọi Tiểu Giai, cậu nói một cái là Hiểu Kha một cái là Tiểu Giai tôi uống quá chén lỡ lời cũng không gọi là chuyện gì quá to tát đi. Nhưng cô ấy liền lên cơn, aiz, chính chết tôi luôn.”

Bạc Hà cười đến đau cả bụng.

“Cho nên mới nói, sau này tôi yêu ai nhất định tên không được có chữ ‘Tiểu’, có chữ ‘Tiểu’ cũng không được, miễn cho có ngày khóc ra nước mắt.”

Bạc Hà cười nói: “Được rồi, tôi sẽ tìm cho cậu một người không có chữ ‘Tiểu’.”

Hai người tới rạp chiếu phim, phim đã chiếu được mười phút, vé chỉ còn duy nhất một chỗ.

Kỷ lan mua hai vé, đưa Bạc Hà vào phòng chiếu, bên trong đã đầy người, hai người một trước một sau đi theo người dẫn đường đi về chỗ.

Kỷ Lan đi phía trước, đột nhiên người bên trái anh vươn tay ra, bụp một tiếng đánh lên đùi anh, Kỷ Lan nhảy dựng, chợt nghe thấy một giọng vô cùng quen thuộc: “Ông mà cũng đi xem phim à?”

Kỷ Lan giật mình: “Nghiêm Vị!”

Nghiêm Vị vừa thấy Kỷ Lan phía sau còn một người nữa, liền không thèm nhìn màn hình nữa mà tò mò cô gái kia là ai, nhìn thấy trông mắt anh đều muốn lồi ra.

Bạc Hà cũng nghe thấy giọng của Nghiêm Vị, liền thời cảm thấy mình há miệng mắc quai. Hai người nhanh chóng ngồi xuống tránh làm phiền người khác, đây không phải chỗ để giải thích, đành phải thôi đi tiếp đến chỗ ngồi.

Nghiêm Vị quay lại thấy hai cái đầu đen sì đang ngồi xuống, suy nghĩ đây là chuyện gì đây?

Hai người này giống như Lí Mạc Sầu và Điền Bá Quang.

Lần này đi xem phim mà lòng Bạc Hà không được yên, nghĩ rằng lát nữa gặp Nghiêm Vị không biết phải giải thích như thế nào?

Kỷ Lan cũng có chút thấp thỏm, không biết Nghiêm Vị có hiểu lầm mình cùng Bạc Hà có gì với nhau không?

Phim chiếu xong, bốn người đi ra khỏi phòng chiếu, đứng ở một bên hành lang.

Kỷ Lan nhanh chóng giải thích, nhưng lại thành giấu đầu lòi đuôi, hơn nữa mặt Bạc Hà rất đỏ.

Nếu là trước đây hẳn Nghiêm Vị sẽ để bụng, nhưng bên người đã có Tương Lâm, người đang yêu, so với người yêu đơn phương hạnh phúc ngọt ngào hơn nhiều lắm, anh thậm chí còn có ý nghĩ thành toàn cho tất cả mọi người để ai cũng như mình, cũng hy vọng Bạc Hà cùng Kỷ Lan cũng nhanh chóng thoát khỏi kiếp độc thân. Mặc kệ là tình cảm trước đây của thế nào, nhưng cũng vẫn nên tìm tình cảm mới.

Nghiêm Vị rộng rãi cười: “Các cậu không cần giải thích, bạn cũ cùng nhau xem một bộ phim cũng chẳng có gì là lạ, đương nhiên nếu hai người đang yêu nhau cùng đi xem phim thì tôi càng mừng.”

Kỷ Lan nhẹ nhàng thở ra, đánh mắt sang bên cạnh nhìn bạn gái Nghiêm Vị, thấy Tương Lâm cùng Nghiêm Vị thật xứng đôi, mắt trợn xuống một chút thấy tay hai người đang nắm chặt lấy nhau.

Kỷ Lan thấy hâm mộ, chính anh cũng lâu rồi chưa cầm tay con gái. Không đúng, hôm qua cầm tay của Bạc Hà nhưng cô ấy cũng nhanh chóng rút ra. Lại nhớ lại, hôm qua còn ôm lấy thắt lưng của cô ấy, lúc ấy không có cảm giác gì, nhưng nhớ lại vòng eo kia thật nhỏ nhắn. Nếu ôm vào trong ngực khẳng định rất tuyệt vời, Kỷ Lan lập tức tỉnh lại nói: “Chúng ta tìm chỗ nào uống trà đi!”

Bạc Hà nói: “Không được, tôi cần phải về nhà sớm, 3 người các cậu đi thôi!”

Kỷ Lan nhú nhú mày, tôi cũng không muốn làm cái bóng đèn, thôi đi về nhà vẫn hơn.

Kỷ Lan lại lấy xe chở 3 người về nhà, sau đó một mình lái xe về.

Ông nội anh đang hào hứng xem ti vi, Kỷ Lan thật bội phục đài truyền hình, các đài đài nào cũng có chương trình giới thiệu bạn làm ông nội anh hằng ngày đều xem hết từ kênh này đến kênh khác, không kể sớm khuya.

Buổi tối hôm sau, Bạc Hà lại đi bar Dạ lan rồi cuộc thử phào nhẹ nhõm Hứa Hoài đã không còn đến nữa. Nhưng Kỷ Lan lại tới.

Bạc Hà nhìn thấy anh cười nói: “Sau này cậu không cần đến đây nữa, anh ta sẽ không đến nữa đâu!”

Kỷ Lan run sợ một chút: “Tôi bị hạ đài?”

“Cái gì hạ đài?”

“Bạn trai đương nhiệm.”

Bạc Hà phì cười: “Thực xin lỗi, hiện tại tôi đang vô cùng thất vọng cũng không có phí bồi thường.”

Kỷ Lan hào hứng tan rã: “Aiz, cuộc đời thật sự là quá tịch mịch rồi!”

Bạc Hà đoán Kỷ Lan là đang thiếu được quan tâm chăm sóc, cho nên mới chán trường như vậy, nhân tiện nói: “Tôi xem cậu đúng là cần một người bạn gái, để tôi để ý giúp cậu, cậu yên tâm đi!”

“Mất việc!” Kỷ Lan cảm thấy sau khi tam tằm giờ rất nhàn rồi, cũng may Dung Kiên đã từ Bắc Kinh trở về. Hai người hầu như đêm nào cũng đi cùng nhau. Về nhà Kỷ Lan phát hiện ông nội anh hôm nay không xem ti vi, lại đem kính lão ra dùng.

“Ông nội để cháu giúp ông!”

Ông nội anh nhanh chóng gác máy, từ kính lão liếc xéo anh một cái: “Không cần anh giúp, anh nhanh lên lầu đi ngủ đi!”

Sau khi Kỷ Lan không đi bar Dạ Lan đón Bạc Hà nữa trong lòng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, cho dù vẫn đi cùng Dung Kiên nhưng vẫn thấy không đúng cái gì đó.

Sau khi tan tầm, Dung Kiên lại gọi điện thoại: “Hôm nay tôi có hẹn họp mặt với bạn cũ.”

Kỷ Lan vội hỏi: “Cậu cho tôi đi cùng với.”

Dung Kiên giọng điệu chán ghét nói: “Cậu không phải bạn gái tôi, cũng không phải vợ tôi, dẫn cậu the làm gì?” Dứt lời cũng rất “tuyệt tình” gác máy.

Kỷ Lan bỗng dưng có dự cảm, Dung Kiên lần này đi nhất định có điều gì mờ ám, quả nhiên ngày hôm sau Dung Kiên nét mặt tỏa sáng đi làm.

Kỷ Lan hỏi ba câu liền nói thật, quả nhiên họp mặt hôm qua, anh cùng một người bạn học cũ anh để ý đã lâu có tiến triển vượt bậc.

Kỷ Lan thấy hơi cô đơn, hai người bạn thân nhất của anh là Dung Kiên và Nghiêm Vị đều bận việc riêng không rảnh quan tâm anh.

Những ngày tuyết rơi tạnh tạnh, đảo mắt đến Tết nguyên đán.

Sáng sớm hôm nay, Kỷ Lan tình lại mở di động ra nhận được một cái tin nhắn.

“Tết nguyên đán tôi cùng Tương Lâm kết hôn, từ hôm nay trở đi sẽ chuẩn bị hôn lễ, sau khi nhận được tin nhắn nhanh chóng đến nhà tôi nhận phân công nhiệm vụ.”

Kỷ Lan lập tức xuống giường, gọi điện thoại cho Nghiêm Vị.

“Nghiêm Vị, tin nhắn vừa rồi nhắn trong lúc mơ đúng không?”

“Không phải, tôi thật sự muốn kết hôn.”

“Thật sao, kết hôn, các cậu mới quen nhau có vài ngày.”

“Hai tháng, nhưng lại cảm thấy như đã biết nhau cả đời. Loại cảm giác này cậu không hiểu đâu, đó giống như là định mệnh, thời gian dài ngắn không liên quan. Tương Lâm cũng thấy vậy, cô ấy nói lần đầu gặp tôi liền cảm thấy tôi giống như trong suy nghĩ của cô ấy bước ra. Chúng tôi đã gặp cha mẹ hai nhà, hai bên cha mẹ đều thấy chúng tôi rất vừa lòng, mẹ tôi cậu cũng biết rồi đó, chỉ ước gì hôm nay kết hôn mai sinh cháu cho bà.”

Kỷ Lan kinh ngạc ngồi trên giường, gọi xong cuộc điện thoại này anh mới nhận thấy anh mặc quá ít quần áo, hắt xì một cái lại chui lại vào trong chăn, trừng mắt nhìn trần nhà, sau một lúc lâu vẫn cảm thấy chuyện này ngoài sức tưởng tượng.

Thế nhưng Bạc Hà lại không hề bất ngờ, bởi vì Tương Lâm tán gẫu đều kể tiến triển của hai người cho cô nghe. Tuy rằng Bạc Hà cũng hiểu hai người tiến triển thần tốc nhưng những đôi như vậy không hiếm, hơn nữa trước đây khi cô giới thiệu Tương Lâm cho Nghiêm Vị cũng đã phân tích đầy đủ bối cảnh gia đình cùng tính cách hai người mới đưa ra lựa chọn.

Tương Lâm rất cảm kích Bạc Hà, mời cô làm phù dâu, Bạc Hà vui vẻ nhận lời.

Tương Lâm có một người em gái tên là Sở Tiểu Tiểu, bạn bè từ năm 10 tuổi ồn ào đòi làm phù dâu, cho nên Tương Lâm có hai phù dâu, bên kia Nghiêm Vị cũng mời Dung Kiên cùng Kỷ Lan làm phù rể.

Hôn lễ diễn ra trong kỳ nghỉ Tết nguyên đán, thời gian còn hơn một tháng, nhân một giờ lúc nghỉ trưa, Tương Lâm đưa Bạc Hà đến phố gần đó dạo, nhân tiện mua đồ cưới. Hôm nay Nghiêm Vị không đi làm nên cũng đi cùng. Ba người đến một trung tâm mua sắm đang đi chọn lựa, di động Nghiêm Vị vang lên.

Nghiêm Vị nhìn thoáng màn hình điện thoại, nhìn Bạc Hà cười cười: “Là Kỷ Lan!”

Điện thoại nổi máy. Nghe thấy giọng Kỷ Lan nói: “Nghiêm Vị, cứu mạng!”

“Ông làm sao vậy?”

“Ông nội thay tôi báo danh tham gia chương trình tìm bạn gái!”

Nghiêm Vị cười đến thiều điều đau sốc bụng.

Bạc Hà cùng Tương Lâm bất ngờ nhìn Nghiêm Vị.

Gác máy, Nghiêm Vị cười đến không thở được nhìn hai người nói: “Đồng chí Kỷ Lan muốn lên ti vi!”

Jumbo said: Càng ngày càng vui ha!!

16. Chương 16

Tương Lâm tò mò hỏi: “Lên trên tivi?”

Nghiêm Vị giả giận nói: “Đi tìm bạn gái!”

Tương Lâm lập tức phì cười, Bạc Hà cũng cười theo, ông nội anh ta thật thú vị, chiêu này quá hiểm.

Nghiêm Vị nói: “Cậu ta gọi bảo anh tìm cách hộ. Anh nói, một là cậu ta lên ti vi tìm bạn gái, hai là tìm bạn gái mang về nhà.”

Bạc Hà cười khanh khách nói: “Uhm, cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Buổi tối hôm đó, sau khi Bạc Hà rời khỏi quán bar, không khỏi giật mình một chút khi nhìn thấy Kỷ Lan đang đứng đợi ở cửa. Từ sau khi Hứa Hoài không đến nữa, hai người cũng đã lâu rồi không gặp mặt. Cứ nghĩ đến cảnh Kỷ Lan phong lưu phóng khoáng tưởng như có thể dễ dàng tìm được bạn gái bây giờ lại bị ông nội bắt lên ti vi tham gia tìm người, Bạc Hà nhìn không được muốn cười lớn.

Kỷ Lan vừa nhìn thấy cô liền bước tới, dịu dàng lại hiền lành nói: “Bạc Hà tôi mời cậu đi ăn cơm!”

“Tôi đã ăn cơm rồi!”

“Tôi mời cậu đi uống cà phê!”

“Cậu có chuyện gì sao?” Bạc Hà cảm thấy hôm nay Kỷ Lan cười đặc biệt “ngọt”, trong lòng có chút bất an, sẽ không là...

“Không có việc gì, hôm nay chỉ muốn tìm cậu nói chuyện phiếm.”

“Ừ, cùng cậu tán gẫu một chút cũng được.” Bạc Hà cảm thấy bây giờ anh buồn bực một chút cũng là bình thường.

Hai người quán cà phê, Kỷ Lan gọi cà phê đen, còn chưa nói câu nào đã thở dài.

Bạc Hà nén cười nói: “Cậu đang lo chuyện lên ti vi có phải không?”

Kỷ Lan sững sốt nói: “Cậu cũng biết?”

“Đúng vậy lúc cậu gọi điện thoại tôi cùng Tương Lâm đều ở bên cạnh Nghiêm Vị.”

Kỷ Lan nghe xong cũng không quanh co vòng vo trực tiếp nói luôn: “Bạc Hà tôi muốn nhờ cậu một chuyện.”

Tim Bạc Hà đập lỡ một nhịp, quả nhiên! Cô nói trước: “Chuyện hỗ trợ lát nữa hãy nói. Kỳ thật tôi cảm thấy lên ti vi cũng là chuyện tốt.”

Kỷ Lan trợn mi tức giận nói: “Chuyện tốt?”

“Trước tiên cậu có thể kết bạn với rất nhiều cô gái đẹp, có thể gặp được cô gái cậu thích, tiếp đó, cậu lên ti vi, đối với công ty các cậu cũng là một loại tuyên truyền, có thể coi như là một quảng cáo cho công ty, còn nữa nếu như thành công, còn có thể có người con gái tốt cùng cậu nắm tay cả đời, đây thật sự là chuyện tốt, tôi mong còn chẳng được.”

Bạc Hà một lúc nói tới ba chuyện tốt, âm thầm hy vọng Kỷ Lan có thể thay đổi ý kiến, đáng tiếc Kỷ Lan nghe xong, không động tâm ngược lại còn tức giận: “Cậu muốn đi thì đi đi, tôi không đi, tôi lên ti vi xem mắt thì về sau làm sao gặp ai ở công ty được nữa?”

“Kỷ Lan, cậu cũng đâu phải người phong kiến bảo thủ gì đâu, lên ti vi xem mắt liền tức giận như vậy, có mấy cô gái lên ti vi xem mắt còn có thể thành minh tinh, cậu lên ti vi không chừng còn có thể đi đóng phim đó!”

Kỷ Lan hờn giận nói: “Tôi thấy cậu có thể đi diễn được đó!”

Bạc Hà thấy Kỷ Lan không bị thuyết phục, đành phải thay đổi chính sách: “Ông nội cậu ở một mình thật sự rất cô đơn, muốn trong nhà náo nhiệt một chút, cậu nên nghe lời ông.”

Kỷ Lan giận: “Bạc Hà, tôi đến tìm cậu giúp đỡ, cậu không thể không có nghĩa khí như vậy chứ. Lần trước gặp rắc rối với Hứa Hoài, cậu tời tìm tôi, tôi liền vác bảo đao đến, bây giờ cậu lại thấy chết mà không cứu có phải không?”

Bạc Hà nhấp một ngụm cà phê, nghĩ rằng quả nhiên là việc này, aiz, xem ra không giúp là không được rồi.

“Trước tiên cậu giúp tôi đối phó với ông nội, tôi sẽ nhanh chóng đi tìm bạn gái. Tôi cũng không làm khó cậu đâu, ông nội tôi có ấn tượng rất tốt với cậu, nếu tôi đưa cậu về, ông lập tức sẽ bỏ đi ý định bản đầu ngay thôi. Cậu chỉ cần giúp tôi kéo dài thời gian là được.”

Bạc Hà ngưng ngưng cười nói: “Không phải tôi không muốn giúp cậu mà chủ yếu là không muốn lừa ông thôi, ông cậu cũng đã lớn tuổi rồi, trong lòng cũng là mong muốn cuối đời, cậu nên thành toàn cho ông, Tôi giúp cậu một lần không thành vấn đề, nhưng cũng không phải là cách lâu dài, cậu nhanh chóng tìm bạn gái đi thôi, nửa tháng chắc đủ rồi chứ?”

“Cái này tôi cũng biết, cũng không phải là thứ có thể mua được, cái này cần có duyên phận.”

“Tôi tin tưởng trong một tháng cậu có thể làm được!”

Cậu thật là tin tưởng tôi! Kỷ Lan phẫn nộ liếc nhìn cô một cái: “Bây giờ cậu theo tôi về nhà một chuyến có được không?”

“Bây giờ?”

Kỷ Lan vội la lên: “Đúng vậy, lửa cháy đến nơi rồi!”

Bạc Hà đành phải cùng Kỷ Lan trở về nhà anh. Ông nội anh đang ở trong phòng khách xem tivi, thấy đi sau Kỷ Lan là Bạc Hà sưng sốt một chút.

“Nha đầu sao con lại tới đây?”

“Ông nội, sức khỏe ông dạo này có khỏe không?”

“Rất tốt, rất tốt, bố con thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, khôi phục rất tốt!”

Hai người rất nhanh nói chuyện với nhau, Kỷ Lan ngồi ở bên cạnh một lúc sau mới nói: “Ông nội chuyện lên tivi không cần nữa chứ?”

“Sao lại không cần?”

Kỷ Lan chỉ chỉ Bạc Hà.

Ông nội anh dường như còn chưa hiểu chuyện.

Kỷ Lan đành phải nói: “Cháu đang hẹn hò cùng Bạc Hà.” Nói xong bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có điều gì đó khác thường.

Ông nội anh bình tĩnh ngộ, liền nở nụ cười: “Sao mày không nói sớm, để ông mày còn đi lo chuyện bao đồng, aiz. Ở trong bệnh viện ta đã nhìn trúng Bạc Hà, không nói gì liền hành động rồi.”

Bạc Hà vốn vẫn cố gắng bình tĩnh, nghe thấy câu này mặt liền đỏ lên, Kỷ Lan hơi xấu hổ, nhưng làm sao dám phản đối đành chỉ có thể ngồi im.

“Mau gọi táo cho Bạc Hà ăn.”

Kỷ Lan đi vào phòng bếp.

Bạc Hà xấu hổ cúi đầu. Trên bàn trà đặt hai chồng sách rất lớn, chắc ông nội anh nhầm chán đem ảnh hồi nhỏ ra xem.”

Ông nội anh thấy Bạc Hà nhìn chồng album, liền hớ hớ cầm lên một quyển nói: “Đến đây ông cho con xem ảnh của Kỷ Lan!”

Bạc Hà nở nụ cười: “Vâng!”

Ông nội anh mở ra trang đầu tiên trên có ảnh chụp của một đứa trẻ.

“Đây là ảnh chụp Kỷ Lan lúc một trăm ngày, con xem chân này thật thô, tất cả đều là khi thay tã, tắm rửa, cả cảnh lúc đi bô nữa.”

Bạc Hà ngượng ngùng nhìn kỹ, bởi vì đó đều là ảnh khỏa thân. Ông nội anh lật ra những trang tiếp theo đều là ảnh chụp anh khi còn trẻ con, tất cả đều như vậy. Khỏa thân đến một tuổi cuối cùng anh cũng đã mặc quần áo, Bạc Hà thở phào nhẹ nhõm, thật là áp lực.

Kỷ Lan cầm đến một trái táo, thấy ông nội anh đang đeo kính chỉ trỏ, Bạc Hà cười hự hự ha ha. Anh cảm thấy không ổn tiến lại gần, quả nhiên.

Chậm rãi, đã giở được mấy trang.

Anh đưa quả táo cho Bạc Hà, Bạc Hà ngẩng đầu thấy Kỷ Lan không nói gì chỉ biểu hiện vô cùng bi thảm, nhân tiên nói: “Ông nội, có ảnh chụp thời đại học không ạ?”

“Có nhưng đều ở phía sau.”

Ông nội anh lật đến mặt sau: “Đây là ảnh lúc chúng nó tốt nghiệp, con xem nhiều người như vậy, cháu nội ông cũng khá đẹp trai nhỉ, con nói có đúng không?”

Bạc Hà đành phải gật đầu: “Đúng vậy!”

“Rất nhiều con gái theo đuổi nó, đến cuối tuần đều là điện thoại đến tìm nó.”

“Sao cháu lại nghe nói là anh ấy theo đuổi người ta đó chứ?”

“Thật không?”

“Vâng, hồi còn học đại học, anh ấy theo đuổi Mạnh Tiểu Giai, ở sân thể dục đốt đèn trời sáng trưng.”

“Bạc Hà!” Kỷ Lan vội vàng lên tiếng.

Bạc Hà cắn một miếng táo, cười vui vẻ: “Trên đó còn viết: Mọi ánh sao đều biết anh yêu em!”

Ông nội anh cau mày, nói với Kỷ Lan: “Viết trên đó con gái nhà người ta có thể thấy sao, làm sao thấy được, mày làm sao cửa được con gái nhà người ta, mày chỉ là cái loại đồ ăn ôi thiu thôi.”

Bạc Hà gật đầu: “Cháu cũng thấy biện pháp này không được hay lắm!”

Kỷ Lan thấy mình sắp tức hộc máu.

“Ông nội, trong này có ảnh của Mạnh Tiểu Giai không?”

Tim Kỷ Lan lập tức lỡ một nhịp, may mắn ông nội anh lập tức trả lời: “Không có!”

Bạc Hà cười nói: “Cháu sẽ không ăn giấm chua đâu, nghe nói làn da cô ấy rất trắng.”

“Thật là làm sao đẹp bằng con được!”

“Thật là ông nội ông cho con xem đi mà!”

Kỷ Lan thấy hơi sợ hãi, đứng dậy nói: “Bạc Hà để anh đưa em về!”

Bạc Hà cười tủm tỉm nói: “Vâng!”

“Nha đầu con năng đến nha!”

“Vâng, ông nội nghỉ sớm đi ạ!”

Ra khỏi nhà, Kỷ Lan nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu cố ý phải không?”

Bạc Hà cười nói: “Cậu nhanh nhanh tìm bạn gái đi, tôi không muốn lừa ông nội. Lừa gạt ông làm tôi suy nghĩ.”

Kỷ Lan nhìn cô muốn nói lại thôi.

Bạc Hà nghĩ lúc này chỉ là ông nói chơi nhưng không ngờ ông hiểu khách như vậy, thường xuyên gọi điện thoại cho Bạc Hà để Kỷ Lan đến đón cô tới nhà ăn cơm.

Bạc Hà bắt đầu thấy buồn rầu, rất quan tâm đến việc Kỷ Lan tìm bạn gái.

Kỷ Lan mỗi lần đều không nhanh không chậm trả lời: “Đang tìm đừng nóng vội.”

Bạc Hà nghĩ có thể không vội sao, cô đến nhà Kỷ Lan mấy lần liền phát hiện mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy, ông nội anh nghe chuyện Nghiêm Vị kết hôn liền nói với Bạc Hà Tết Âm lịch cha mẹ Kỷ Lan về nước, có thể gặp bố Bạc Hà nói chuyện cưới xin.

Lúc ấy sắc mặt Bạc Hà liền thay đổi, lại nhìn thấy Kỷ Lan cũng sợ hãi không kém, giống như chưa từng nghe qua.

Bạc Hà cảm thấy mình muốn chết đến nơi.

Những ngày này, Kỷ Lan sống vô cùng sung sướng, ông nội anh không còn làm phiền anh, sau khi tan tầm anh cũng có việc để làm, cũng có người để đón, hơn nữa mỗi ngày Bạc Hà đều gửi tin nhắn cho anh, tuy rằng đều chỉ để hỏi đúng một chuyện, nhưng anh cũng không phiền, thanh thản trả lời cô: “Không vội, tôi vẫn đang tìm!”

Quả thật anh đang tìm nhưng là không vội. Tiếp xúc với Bạc Hà càng nhiều, anh càng phát hiện cô không giống như mặt ngoài văn tĩnh hướng nội, cô thường xuyên lộ ra vẻ nhí nhảnh cùng cười khê, có đôi khi rất tinh quái làm cho người khác thấy rất thú vị.

Ngày từ đầu là lệnh của ông nội bắt anh đến đón cô đến nhà ăn cơm, nhưng sau anh lại giả truyền thánh chỉ, từ 3, 4 ngày một lần thành 1 ngày 1 lần.

Giờ tan tầm, anh nhanh chóng thu dọn mọi thứ, chuẩn bị truyền thánh chỉ thì di động vang là một dãy số lạ.

Nhận máy xong là một giọng phụ nữ nhu ngậy: “Xin lỗi, đây có phải là máy của Kỷ Lan tiên sinh không ạ?”

“Vâng là tôi. Cô là ai?”

“Tôi là người ở phòng môi giới hôn nhân.”

Jumbo said: Kỷ Lan, anh không nên sống cuộc sống hưởng thụ quá lâu!

17. Chương 17

Kỷ Lan xấu hổ, giận dữ ngắt điện thoại của công ty “môi giới hôn nhân”, ôm ngực thầm nghĩ: Bạc Hà coi như cậu lợi hại.

Sau giờ tan tầm, Bạc Hà cùng Tương Lâm đi ra khỏi cổng công ty, hôm nay hai người đi cùng nhau đến cửa hàng lần trước để bàn chuyện ảnh cưới.

Hai người vừa từ bên trong công ty đi ra, Bạc Hà phát hiện Nghiêm Vị cùng Kỷ Lan đang đứng chờ ở cửa.

Nghiêm Vị đứng hèn đến đón Tương Lâm, nhưng Kỷ Lan đến không hèn trước, hơn nữa sắc mặt không tốt, anh khoanh hai tay, mắt híp lại nhìn chằm chằm Bạc Hà.

Bạc Hà đã chuẩn bị tinh thần từ sớm, rất tiêu sái tiến đến chào hỏi: “Sao cậu lại đến đây!”

Nghiêm Vị liền cười nói: “Cậu ấy nói đến tìm cậu có việc, tôi dẫn cậu đến đây, hóa ra cậu ấy cũng không biết cậu đi làm ở chỗ này, tôi tưởng cậu ta phải biết chỗ này từ lâu rồi chứ!”

Kỷ Lan ngoài cười nhưng trong không cười, miệng khẽ nhếch lên: “Cậu cũng thật nhiệt tình, tôi muốn đến tận nơi để cảm ơn.”

Trong bụng anh đang hầm hập cháy, lửa ở trong mắt cháy lách tách lách tách, một đôi mắt đen sáng ngời nhìn cô phóng điện, kỳ thật là phóng hỏa lớn.

Bạc Hà nhẹ nhàng cười cười, thực thành khẩn nói: “Kỷ Lan, tôi cảm thấy như vậy hiệu suất sẽ cao hơn một chút, dù sao người ta cũng có chuyên môn, tôi xem trên mạng xác suất thành công của công ty này rất cao, danh tiếng cũng tốt.”

Nghiêm Vị tốt bụng nói: “Cái gì môi giới hôn nhân?”

Bạc Hà quay đầu cười nói: “Là một công ty môi giới hôn nhân.”

Nghiêm Vị lập tức cười lớn, Tương Lâm cũng xì cười.

Kỷ Lan cắn răng nói: “Bạc Hà, cậu thật là giỏi. Tôi phải cẩn thận hậu tạ cậu, thật sự đó!”

Bạc Hà khuyên giải anh: “Đừng khách khí, chúng ta đều là bạn cũ, giúp đỡ nhau là điều đương nhiên, tôi khẳng định cậu cũng không nề hà gì nhiều. Thật ra đây là chuyện hoàn toàn bình thường không cần phải ngượng.”

Kỷ Lan “ngượng” đến nội thương, hung tợn nhìn cô chằm chằm.

Bạc Hà nghiêm mặt nói: “Kỷ Lan, cái này không có gì phải ngượng ngùng, tục ngữ nói anh hùng không hỏi xuất xứ, xem mắt cũng được, chỉ cần tìm được mục tiêu cuối cùng, chính là thành công. Cậu xem Nghiêm Vị cùng Tương Lâm, bọn họ cũng là do xem mắt mà quen biết, cũng không phải là rất đẹp đôi sao?”

“Vậy cậu dựa vào cái gì mà bên trọng bên khinh, cậu tự mình tìm đối tượng cho Nghiêm Vị, còn tôi đem vứt lung tung đến công ty môi giới.”

“Thật là Kỷ Lan, cậu không thể nói như vậy, tôi đối với cậu còn suy nghĩ nhiều hơn, tôi giới thiệu bạn gái cho Nghiêm Vị, tôi một phen tiền cũng không tốn, giới thiệu cho cậu, tôi phải đóng cho công ty môi giới năm trăm tệ tiền đặt cọc.”

Nghiêm Vị liền phụ họa: “Đúng đó, đúng đó, rõ ràng là thiên vị cậu.”

Kỷ Lan tức giận đến đau tim: “Thật sự lấy năm trăm tệ đem tôi đi bán!”

“Tôi không bán cậu, tôi thật sự muốn giúp cậu, nhưng muốn hiệu suất cao, một mình cậu đơn phương độc mã đi tìm hoa, nhưng giờ lại có người chuyên nghiệp giúp cậu. Không phải tôi không tin cậu, tôi chỉ cảm thấy tốc độ có hơi chậm chạp.”

“Đi tìm hoa” so sánh như vậy làm Kỷ Lan tức muốn hộc máu, không biết vì sao, Bạc Hà quan tâm kiểu này làm cho anh cảm thấy vô cùng không thích thú, cái này và chuyện lên ti vi của ông nội anh làm cho anh rất bất mãn nhưng lại đem lại cảm xúc hoàn toàn khác nhau.

Ông nội bắt anh đi tham gia xem mắt trên ti vi, anh chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười, nhưng Bạc Hà ghi tên anh đến sở môi giới hôn nhân làm anh thật sự cảm thấy vừa chua xót vừa tức giận, lại buồn bực rối rắm, loại cảm giác này thật sự rất giống với thất tình.

Thế mà cô muốn nhanh chóng đẩy anh đi ra ngoài, có thể thấy trong lòng cô vô cùng hy vọng thể phủi sạch quan hệ với anh. Nội hàm câu chuyện như thế nào anh thật sự không dám nghĩ xa hơn, cứ nghĩ tới lại thấy đau hết cả tim. Hơn nữa thấy cô cười đùa vui vẻ, như một tú bà thực thụ.

Lại nội thương.

Kỷ Lan nghiêng răng nghiêng lợi lên án: “Cậu thật là vô tình vô nghĩa, mới giả làm bạn gái tôi vài ngày đã vứt gánh mặc kệ, trước đây tôi đối đãi với cậu như thế nào hử, cậu để tay lên ngực tự hỏi xem có phải tôi vô cùng nhập vai diễn xuất tận tình hay không.”

Bạc Hà muốn cười lớn: “Kỷ Lan, cái này là cậu hiểu lầm tôi rồi, tôi là thật tâm muốn đối tốt với cậu, cậu thấy đấy, hết Tết dương lịch thì cũng sắp đến Tết nguyên đán rồi, bố mẹ cậu về nước sẽ muốn gặp tôi, lại còn muốn gặp bố tôi, cái này không phải sẽ vỡ lở sao, đến lúc đó không biết ông nội cùng cha mẹ cậu sẽ dạy

dỗ cậu thế nào. Cho nên cậu phải nhanh chóng oàn thành nhiệm vụ, đến tết âm lịch là mang được một cô bạn gái chân chính về nhà làm cho ông nội cùng cha mẹ cậu có một cái Tết Âm lịch vui vẻ, đó là chuyện tốt đến mức nào chứ mà sao cậu lại cứ phản kháng như vậy?”

“Đúng vậy tôi phản đối, tôi muốn tự mình đi tìm.”

“Kỷ Lan, tôi tuyệt đối tin tưởng năng lực của cậu, lấy điều kiện của cậu, tuyệt đối có thể tìm được nhưng thời gian rất gấp rồi, hơn nữa tôi thấy cậu cũng không tích cực chủ động đi ra ngoài, luôn buồn bã ở nhà, cậu cho rằng như vậy trên trời có thể phái tiên nữ đến giúp cậu sao?”

Kỷ Lan im lặng không lên tiếng, hung hăng nhìn chằm chằm cô, có điều muốn nói nhưng lại cảm thấy chưa đến thời điểm.

Nghiêm Vị đứng một bên hòa giải, lời kéo Kỷ Lan nói: “Vừa đi vừa nói chuyện, chúng ta còn cần đến ảnh viện đó!”

Kỷ Lan tức giận đến đau đầu, một lòng muốn tìm Bạc Hà tính sổ, nhưng lại không thể chậm trễ chính sự của Nghiêm Vị, đành phải buồn bực đi theo sự lôi kéo của mấy người kia.

Mấy người đi vào ảnh viện, bên trong một cô gái đứng lên, dáng người cao gầy, đầy đặn, tóc dài mặc áo choàng, diện mạo vô cùng xinh đẹp, đeo đồ trang sức đẹp đẽ, trang nhã.

Tương Lâm đi qua giới thiệu: “Đây là bạn thân của em Sở Tiểu Tiểu, đây là Bạc Hà, bà mối kiêm phù dâu, đây là Nghiêm Vị cùng bạn học Kỷ Lan, phù rể.”

Bạc Hà nhìn Sở Tiểu Tiểu gật đầu cười cười.

Sở Tiểu Tiểu nhìn Bạc Hà, lại nhìn Kỷ Lan, cũng khách khách khí khí cười.

Tâm trạng Kỷ Lan hôm nay không được tốt, thấy mỹ nữ cũng không có tâm tình chào hỏi, càng không để ý nhìn, kéo ghế ngồi xuống nghĩ xem làm thế nào để “trả thù” Bạc Hà, nha đầu này lại lấy 500 tệ để bán anh đi.

Tương Lâm cùng nhiếp ảnh gia bắt đầu bàn luận về chuyện chụp ảnh, ví dụ như mặc cái gì, trang điểm ra sao, phong cách chụp như thế nào?

Tương Lâm gọi Bạc Hà cùng Sở Tiểu Tiểu đến chính là muốn tham khảo ý kiến của hai người bởi vì những vấn đề này hỏi Nghiêm Vị, anh chỉ tùy tiện nói hai câu một là: tùy ý em đi, hai là: đều nghe lời em.

Hai câu trên cũng tương đương với cái gì cũng chưa nói, cho nên Tương Lâm đành phải coi anh như vật trang trí, giống như một loại đạo cụ trong khi chụp ảnh, tuy rằng không biết làm gì nhưng lại là người không thể thiếu.

Sở Tiểu Tiểu ngồi cạnh Tương Lâm nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại đánh sang phía Kỷ Lan.

Thật ra, Kỷ Lan nhìn bên ngoài trông rất đẹp trai, mày rậm sắc nét, có dáng vẻ nam tính. Đặc biệt, khi chưa quen biết anh không dễ nói chuyện, càng phát ra vẻ thâm trầm thần bí, kỳ thật sau khi quen thuộc mới thấy anh diện mạo bên ngoài rất lừa tình, tính cách anh có vẻ phức tạp, có lúc rất hiểu chuyện lời đời nhưng cũng có lúc lại rất ngây thơ đơn giản.

Ngay từ đầu Bạc Hà cũng thấy anh khó tiếp cận, nói chuyện với người khác rất hà khắc. Nhưng sau khi quen nhau, lại có thể làm cho anh đứng hình mấy lần vì biết anh chẳng qua cũng chỉ là con hổ giấy.

Trước mắt, Sở Tiểu Tiểu đang bị con hổ giấy này mê hoặc. Cô cảm thấy Kỷ Lan này rất đẹp trai, rất hợp mắt cô. Trong những bộ phim ngoại quốc, không phải vẫn có chuyện phù dâu có cảm tình với phù rể hay sao.

Nhìn Tương Lâm hạnh phúc ngọt ngào, thân là bạn thân của Sở Tiểu Tiểu tâm trạng của cô vô cùng phức tạp, cũng vui thay cho Tương Lâm nhưng về phương diện khác cảm thấy mất mát, từ nay về sau sẽ không còn là người thân cận nhất bên cạnh Tương Lâm nữa, Nghiêm Vị sẽ chiếm lấy vị trí hàng đầu trong lòng Tương Lâm, từ nay về sau cô chỉ là người ngoài mà thôi. Mà cô cũng cảm thấy có một loại nguy cơ, bạn cùng tuổi của cô Tương Lâm đã có nơi có chốn vậy cô cũng phải nhanh một chút, bởi vì cha mẹ cô cũng đã đến tuổi bắt đầu quan tâm.

Nếu là 5 năm trước, cô sẽ không làm càn đánh giá Kỷ Lan như vậy nhưng tuổi càng lớn cơ hồ càng bị nhiều áp lực, mà đành bỏ qua rụt rè cùng ngượng ngùng, loại ám chỉ này có lẽ đến từ tuổi tác của cô.

Kỷ Lan một chút cũng không để ý đến ánh mắt của Sở Tiểu Tiểu, anh liếc nhìn Bạc Hà một cái, phát hiện cô một chút áy náy cũng không có, còn đang nhiệt tình hiến kế cho Tương Lâm, trong lòng thật sự là tức giận đến muốn lật bàn.

Bàn bạc suốt một giờ, rốt cục cũng định hình được một vài chi tiết cùng đạo cụ. Mấy người từ trong ảnh viện đi ra, Nghiêm Vị nói: “Đi thôi hôm nay tôi mời, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Sở Tiểu Tiểu tự nhiên không có ý kiến. Lúc ăn cơm cô rất tâm ý cùng Nghiêm Vị nói chuyện thời đại học, Nghiêm Vị cũng tự nhiên mà mang Kỷ Lan cùng Bạc Hà ra kể chuyện. Sở Tiểu Tiểu liền bám theo đề tài Kỷ Lan mà hỏi.

Tâm trạng Kỷ Lan đang bị ức chế nên không có tâm muốn nói chuyện tuy rằng hỏi gì đáp ấy nhưng cũng không được nhiệt tình.

Nhưng anh như vậy lại càng để lại hình ảnh tốt trong mắt Sở Tiểu Tiểu, cảm thấy anh như vậy không phải thấy sắc liền nịnh bợ. Con gái thường là loại có tâm lý phức tạp như vậy, muốn sắc đẹp của mình có thể khiến đàn ông chú ý nhưng lại không muốn người đàn ông đó vì sắc đẹp mà theo đuổi mình.

Ngay từ đầu Tương Lâm đã thấy có gì đó khác thường, nhưng trong khi ăn lại thấy Sở Tiểu Tiểu cùng Kỷ Lan nói chuyện phiếm, hơn nữa còn cười đặc biệt ngọt ngào.

Tương Lâm cùng Sở Tiểu Tiểu làm bạn hơn 20 năm, cơ hồ chỉ cần một ánh mắt một nét mặt có thể hiểu được lòng nhau, nhìn nụ cười cùng ánh mắt của Sở Tiểu Tiểu như vậy cô liền hiểu ra, cô cần còn không được để thúc đẩy hai người với nhau.

Kỷ Lan cùng Nghiêm Vị là bạn bè, mà Sở Tiểu Tiểu lại là bạn thân của mình, cái kiểu kết hợp này có lợi cho tất cả mọi người, thậm chí còn có thể kết thông gia về sau.

Tương Lâm vui cười hơn hờ nhìn Sở Tiểu Tiểu, lại nhìn Kỷ Lan, cảm thấy hai người bề ngoài vô cùng xứng đôi. Hơn nữa, Kỷ Lan lại đang cần gấp một người bạn gái lâm thời, đã bị buộc lên ti vi coi mất, gửi hồ sơ đến công ty môi giới.

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy hơi áy náy, Kỷ Lan chính là bạn của chồng mình, Sở Tiểu Tiểu lại chính là bạn thân mình, chính mình sao lại không nghĩ kết hợp ai người bọn họ với nhau, đây là chuyện tốt đến mức nào cơ chứ.

Cô quyết định cũng muốn giống như Bạc Hà tác hợp lương duyên.

Người sung sướng nhất có lẽ là Nghiêm Vị, chuyện này anh thấy có cũng được mà không có cũng không sao nhưng không sao dù gì đây cũng là chuyện Tương Lâm coi là quan trọng. Chụp ảnh cưới đối với anh là một loại hình tra tấn rất vô vị, cài này rồi cuộc kết thúc cũng chỉ là bị treo cho đến khi phủ bụi ở trên tường, đi qua nhìn ảnh chụp một cái cũng chẳng liếc nhưng ý nghĩ này cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, đàn ông khác phụ nữ rất nhiều, thái độ đối với áo cưới khác nhau một trời một vực.

Bạc Hà ăn xong muốn nhanh chóng đi bar Dạ Lan hát cho nên vừa ăn vừa xem di động, mắt thấy đã đến 8 giờ, để lại đôi đũa nói: “Thực xin lỗi tôi phải đi trước, mọi người cứ ăn từ từ.”

Kỷ Lan nhìn sang cô cũng buống đùa nói: “Tôi cùng cậu đi!”

Bạc Hà vội nói: “Không cần cậu đưa các cô ấy về nhà trước đi!”

Kỷ Lan nhúu mày: “Tôi còn có chuyện muốn nói với cậu!”

Bạc Hà cười nói: “Kỷ Lan cậu có QQ không?”

“Có.”

“Cậu nhắn tin qua di động không tốt hơn sao?”

“Làm gì?”

“Buổi tối tôi về nhà rồi cùng cậu tâm sự trên mạng.”

Trong lòng Kỷ Lan thấy gió xuân đang thổi, đem tức giận nửa ngày trôi theo gió.

Jumbo said: Dễ dụ thật!!

18. Chương 18

Bạc Hà đi rồi, Kỷ Lan ngồi ăn cơm không yên, trong lòng luôn suy nghĩ rốt cuộc cô muốn nói gì với mình? Vì sao không nói trực tiếp, gọi điện thoại không được hay sao, vì sao nhất định phải dùng QQ nói chuyện trên mạng?? Chẳng lẽ là?

Trí tưởng tượng bay cao đều hướng đến một đoạn tình cảm nồng nàn đang chớm nở, không đợi được, anh hận không thể ngay lập tức về nhà lên mạng.

Tương Lâm có ý muốn tác hợp cho Sở Tiểu Tiểu Tiểu Tiểu cùng Kỷ Lan cho nên ăn cơm xong liền đề nghị: “Chúng ta cùng đi xem phim đi? Nếu không đi quán bar cũng được!”

Kỷ Lan nói ngay: “Các cậu đi đi, tôi còn về nhà có việc.”

Sở Tiểu Tiểu cũng hơi thất vọng, Tương Lâm vội nói: “Hay là như vậy đi, tôi đi cùng Nghiêm Vị phiên cậu đem Tiểu Tiểu đưa về nhà! Cô ấy ở rất gần đây!”

Có thể tạo cơ hội đương nhiên không thể bỏ qua, nếu hai người có duyên, thời gian không thành vấn đề.

Kỷ Lan nghe thấy ở gần liền sáng khoái đáp ứng.

Tương Lâm nhìn Sở Tiểu Tiểu nháy mắt để cô biết nắm chắc cơ hội.

Sở Tiểu Tiểu hơi ngượng ngùng, hai người rất hiểu nhau có điều gì bí mật cũng không giấu được.

Sở Tiểu Tiểu mong chờ ngồi trên xe của Kỷ Lan, không nghĩ tới hai người lại có thể ở một mình cùng nhau nhưng Kỷ Lan lại càng không nói nhiều, rất ít khi quay đầu nhìn cô.

Sở Tiểu Tiểu hơi lo lắng, chọn vài câu chuyện phiếm, anh ôn hòa trả lời, nhưng mà rất khách khí.

Bởi vì xinh đẹp nên cô thường xuyên gặp những người đàn ông bị tiếng sét ái tình, theo kinh nghiệm của cô, loại thái độ và ánh mắt này cô nắm trong lòng bàn tay, Kỷ Lan đối với cô không phải thực sự có hứng thú hoặc cảm tình thật. Anh hết sức chuyên chú đưa cô về nhà.

Lúc này điện thoại vang lên âm báo tin nhắn.

Cô mở máy là Tương Lâm.

“Ờ vừa hỏi Nghiêm Vị, anh ấy nói Kỷ Lan thích loại con gái quyền rũ phong tình, cậu đừng đoan trang quá cứ thả lỏng một chút!”

Sở Tiểu Tiểu cười khỏ, cái gọi là phong tình quyền rũ sao có thể nói thả lỏng một chút thì lập tức có thể làm được, trừ bỏ điều kiện cần thiết còn cần có đạo hạnh cao thâm từng trải, dù sao với cảnh giới phong tình quyền rũ cũng đã là quá cao với cô rồi. Muốn giả đoan trang thanh thuần rất dễ nhưng quyền rũ phong tình có phải đã quá khó rồi không, không cần thận sẽ thành lẳng lơ mất.

Thấy sắp đến nhà cô, Sở Tiểu Tiểu cảm thấy sự tình biến chuyển không được tốt âm thầm lo lắng.

Chỉ đường cô cố tình nâng cao cánh tay, hướng Kỷ Lan xích lại gần một chút, một hương thơm như có như không truyền tới.

Khứu giác Kỷ Lan vô cùng nhạy, cảm thấy có mùi hương rất dễ chịu, thanh nhã tươi mát, không giống như nước hoa quá gay gắt chỉ trực len vào mũi người ta.

Theo bản năng anh liền hỏi: “Em dùng loại nước hoa gì vậy?”

“XX thiên thần.”

Kỷ Lan vừa nghe, XX là công ty đồ trang điểm Bạc Hà đang làm việc, sao cô lại không dùng nhỉ? Ngại đất? Lại nhớ lại hình như cô chưa bao giờ dùng nước hoa, cùng cô ở một chỗ, trên người cô hình như không có mùi hương nào. Hơn nữa tóc cũng chỉ buộc đuôi ngựa không thấy cầu kì gì.

Anh luôn cảm thấy con gái nên xinh đẹp một chút, cảnh đẹp ý vui mà. Để cho người khác thấy vui mắt cũng là đem lại tự tin ỉnh, nhưng rõ ràng Bạc Hà lại không như vậy.

Trong lòng Kỷ Lan bắt đầu cân nhắc, cô thích hợp với loại hình tượng như thế nào, tóc sẽ làm ra sao, mặc loại váy gì, đeo loại trang sức nào cho trang nhã, anh tự mình muốn cải tạo Bạc Hà, thấy hiện ra một mỹ nữ tuyệt sắc, trong lòng có chút tự đắc.

Bên tai nghe thấy tiếng Sở Tiểu Tiểu: “Đúng rồi chính là nơi này!”

Kỷ Lan vội vàng dừng xe.

Sở Tiểu Tiểu xuống xe, phát tay với Kỷ Lan cười ngọt ngào nói: “Cảm ơn anh, hẹn gặp lại!”

Kỷ Lan vội vã về nhà lên mạng, nói hẹn gặp lại chưa dứt câu lại nghe Sở Tiểu Tiểu kêu a một tiếng quay lại đã thấy cô ôm chân về mặt rất là đau đớn.

“Cô làm sao vậy?”

“Trật mắt cá!”

Kỷ Lan đành phải xuống xe, đi đến bên người cô, thấy cô đi giày mười phân trong lòng thầm nói, không trật mới là lạ.

“Vậy để tôi đưa cô đến bệnh viện khám một chút!” Anh thật sự hy vọng cô nói không cần nhưng cô lại lập tức nói: “Vậy phải phiền anh rồi!”

Anh đành phải kiên trì nói: “Không sao!”

Hai người tới một bệnh viện gần đó, vào cấp cứu.

Sở Tiểu Tiểu mỗi bước đi lại kêu a một tiếng, Kỷ Lan đành phải đỡ lấy cánh tay cô. Sở Tiểu Tiểu vịn vào tay anh, trên người cô có mùi thơm rất dễ chịu nhưng trong lòng anh lại nghĩ tới Bạc Hà, nếu bây giờ là cô anh sẽ không chỉ đỡ mà sẽ trực tiếp ôm lấy.

Bác sĩ nhìn mắt cá chân Sở Tiểu Tiểu một chút rồi nói: “Không sao cả, quan sát một chút, nếu đau quá, sưng to, ngày mai tới chụp X quang, xem có phải gãy xương hay không?”

Sở Tiểu Tiểu điềm điềm đáng yêu kêu ai một tiếng Kỷ Lan trở mắt, thấy mắt cá chân kia hoàn hảo, một chút cũng không sưng đỏ, nhưng cũng vẫn đỡ cô lên xe.

Đồng hồ trong xe cũng đã chỉ 9 giờ 30, Kỷ Lan thấy lòng nóng như lửa đốt nhanh chóng đưa Sở Tiểu Tiểu về nhà.

Sở Tiểu Tiểu xuống xe, vô cùng cảm ơn, Kỷ Lan chỉ nói tạm biệt rồi đi luôn.

Sở Tiểu Tiểu nhìn theo bóng xe chạy, trong lòng vô cùng thất vọng. Kỳ thật vừa rồi cô không hề bị trật mắt cá chỉ là muốn tìm cơ hội ở bên cạnh anh lâu hơn một chút. Kết quả anh giống như không nhận ra được.

Đây là lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông không động lòng với mình, quá khứ đều là bọn họ đến mua vui cho cô. Nhưng năm tháng đối với phụ nữ là đòn sát thủ, lần đầu tiên ra tay lại không đạt hiệu quả như mong muốn làm cô thất vọng, mất tự tin.

Jumbo said: Chú ý nhé, chị gái Tiểu Tiểu này ko có cơ hội đâu. Kỷ Lan đã từng nói không yêu con gái có chữ Tiểu hay Tiểu gì nữa^^ Tác giả đặt tên thâm thật!

Kỷ Lan về nhà không tắm rửa nhanh chóng chạy lên lầu mở máy tính.

Bình thường anh không lên QQ nói chuyện phiếm, trên đó chỉ có nick một vài người bạn ở xa, có đôi khi nhiệt huyết dâng trào lên trên đó nói chuyện một chút.

Kỷ Lan đăng nhập QQ xong, phát hiện không có tin nhắn mới, anh nhìn thời gian, đã đến 10 giờ, đáng ra lúc này Bạc Hà đã phải từ quán bar về nhà rồi chứ, cho dù tắm rửa cũng đã thừa thời gian, sao thế nhỉ?

Anh nhìn chăm chăm vào biểu tượng chim cánh cụt, ước chừng hơn 10 phút, rốt cuộc mắt kiên nhẫn cầm lấy di động nhấn tin cho Bạc Hà.

“Không phải cậu nói muốn lên QQ tâm sự với tôi sao, sao giờ còn chưa thấy đâu?”

Một lát sau Bạc Hà nhấn lại.

“Thực xin lỗi tôi quên mất, chờ một chút!”

Quên mất? Dĩ nhiên cô quên mất? Kỷ Lan đấm một phát xuống cái bàn để phát tiết.

Tầm 5 phút sau, tiếng chim cánh cụt rốt cuộc vang lên.

Kỷ Lan nghe tiếng loa cảm thấy thật kích động, giống như dừng cả hô hấp lại.

Đêm dài thanh tĩnh, tiếng người nói thì thầm, loại giao tiếp không tiếng động qua internet này lại tạo ra một không khí ái muội lãng mạn. Rất nhiều điều không thích hợp nói ra miệng, có thể do xấu hổ không dám nói, nhưng lại đều có thể diễn đạt trên internet.

Cô muốn nói gì với anh? Trong lòng anh hơi hồi hộp. Khi trong lòng anh đang hồi hộp chờ mong thì tin nhắn chuyển đến làm tâm trạng anh nháy mắt như quả bóng xì hơi.

Tên QQ của cô là “Phát tài”, status của cô là “Tôi muốn trúng năm trăm vạn!!!”

Ba cái dấu chấm than làm tâm trạng thấp thỏm chờ mong của anh bay mất không sót lại chút gì.

Bên kia máy tình nhìn thấy tên QQ của Kỷ Lan đang ẩn, không khỏi mỉm cười. Anh tên gọi: “Siêu lười”, tên anh vốn nên là “Trẻ con” mới đúng.

Status: Một lần sa chân, vạn kiếp bất phục.

“Siêu lười” với “Phát tài”, trong lòng trăm ngàn cảm xúc khó nói, anh không thể nào hiểu được một cô gái như hoa như ngọc vì sao lại lấy cái tên QQ như vậy, cô chẳng lẽ ghét tên loài vật lười hay sao.

“Xin chào, tôi là Bạc Hà!”

Kỷ Lan vô tình đánh: “Tôi biết!”

“Tôi biết hôm nay chuyện tôi ghi tên cậu ở công ty môi giới khiến cậu có chút tức giận. Thật có lỗi vì đã tiền trăm hậu tấu, nhưng tôi là thật tâm đó!”

Đặc biệt lên mạng nói chuyện phiếm là vì cái này? Trong nháy mắt, thất vọng đánh thẳng vào tim Kỷ Lan, để cho lịch sự anh đánh lại một câu: “Ừ.”

Bạc Hà cho hiện một cái mặt cười, một lát sau lại gửi một đoạn văn dài ngoằng.

“Mấy ngày này không có việc gì tôi luôn nghĩ cách giúp cậu. Đến công ty môi giới cũng là một cách, còn một cách chính là lên mạng tìm bạn trăm năm. Đêm qua tôi tra được ở thành phố chúng ta cũng có một diễn đàn như vậy, chính là lên trên mạng tìm bạn trăm năm, Tên là trăm năm hảo hợp, bởi vì không biết QQ của cậu nên không đăng kí hộ được. Đây là tên trang, cậu có thể tự đi đăng kí một chút. Nếu cậu không có thời gian hoặc ngại tôi có thể giúp cậu đăng kí.”

Kỷ Lan đen mặt, trước mắt đom đóm bay loạn xạ: “Nếu cậu dám đi đăng kí, tôi tuyệt giao với cậu.”

Bạc Hà nhanh tay nói: “Kỷ Lan cậu đừng vội, cách này vô cùng thích hợp, hai người trên internet nói chuyện phiếm, tán gẫu có cảm giác thì đi gặp mặt, trừ một số yếu tố thì hoàn toàn chỉ là trao đổi trên tinh thần.”

Kỷ Lan không thể nhịn được nữa, muốn lấy đại đao tự đâm vào mình.

Bạc Hà không sợ tiếp tục: “Đăng kí một chút, trước chỉ cần để lại QQ là được.”

Kỷ Lan ngửa mặt lên trời thở hắt ra, giờ này phút này, anh thật sự cảm thấy thủ đoạn giày vò của ông nội anh so với cô thật sự còn kém xa.

Bạc Hà tận tình khuyên nhủ: “Xác suất thành công của việc này cũng rất cao, cậu thử một lần xem.”

“Siêu lười” không có động tĩnh gì.

Bạc Hà bám riết không tha: “Cùng với công ty môi giới, cả hai bên đều tiến hành đi!”

“Siêu lười” hình cái đầu hoàn toàn đen.

Bạc Hà phần nộ thở dài, anh vẫn ở trên mạng hay đi đâu rồi?

Cô đợi một lúc không thấy anh login, đành phải đi xem tin tức trên mạng, nhưng trong lòng vẫn canh cánh vấn đề của Kỷ Lan, mặc kệ thế nào, trước tết Âm lịch cô cũng phải hoàn thành xong chuyện này hoàn thành.

Một lát sau trên QQ hiện lên tiếng người login.

Cô mở khung thoại, thấy trên đó viết : “Tôi là Nghiêm Vị!”

Bạc Hà chột dạ một chút, liền phản ứng.

Nghiêm Vị trực tiếp vào đề tài, đánh lên: “Kỷ Lan nhờ tôi chuyển lời đến cậu, cậu ta chính thức liệt cậu vào sổ đen!”

Jumbo said: Cái nick QQ này... là Nghiêm Vị hay Kỷ Lan đang nói nhỉ?!

19. Chương 19

Bạc Hà vừa bực mình vừa buồn cười, không nghĩ tới Kỷ Lan lại “yếu ớt” đến như thế. Cô giải thích với Nghiêm Vị: “Tôi chỉ muốn giúp cậu ấy bày mưu tính kế, cho cậu ấy sớm tìm được bạn gái để có thể báo cáo với người nhà, cũng không biết cậu ấy lại trẻ con đến như vậy?”

“Cậu vội vàng đẩy cậu ấy ra bên ngoài giống như xả hàng tồn, cậu ấy còn có thể không tức giận sao? Hơn nữa...”

“Còn cái gì nữa chứ?”

Bên kia mãi không nói gì, một lúc sau mới nhấn lại một câu: “Bạc Hà, cậu cảm thấy Kỷ Lan là người như thế nào?”

“Là người tốt!”

“Vậy cậu đối tốt với cậu ấy một chút, đừng ra vẻ người lớn với cậu ấy!”

“Tôi đối với cậu ấy rất tốt, cậu ấy là chủ nợ của tôi, tôi có thể đối xử không tốt với cậu ấy sao?”

“Cảm tình cậu dành cho cậu ta, chỉ bởi vì cậu ta cho cậu vay tiền?”

“Đương nhiên là không, tôi coi cậu ấy là bạn bè, giống như cậu vậy!”

Nghiêm Vị lại nửa ngày không nói một câu, một lát sau nói: “Cậu thích người như thế nào?”

Bạc Hà sửng sốt, trong lòng tự hỏi một chút mới phát hiện thì ra mình cũng chưa bao giờ tự hỏi điều như vậy.

Trong lòng cô nổi lên một gợn sóng, cô suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời: “Trước đây tôi từng thích Hứa Hoài nhưng sau đó vẫn không thích ai nữa. Tôi đã giữ vết thương do Hứa Hoài gây ra ở trong lòng từ rất lâu rồi, sau này lại một lòng chỉ muốn kiếm tiền, mua lại phòng ở cho cha, rồi cha tôi lại sinh bệnh nằm viện, gánh nặng của tôi lại càng lớn hơn. Phong hoa tuyết nguyệt, thật sự quá xa vời, tôi không có đến một chút tâm tư đó, chỉ nghĩ tới kiếm tiền mà thôi. Cậu nhất định đang chê tôi thực dụng, nhưng cậu là bạn tôi tôi không muốn giả vờ trước mặt cậu, trong lòng tôi chuyện quan trọng nhất bây giờ là trả nợ, những chuyện khác đều không quan trọng.”

Nghiêm Vị một lúc lâu sau mới nói chuyện.

Bạc Hà lại viết: “Nghiêm Vị, tôi thấy rất có lỗi, câu kết hôn là lúc cần tiền vậy mà tôi lại không thể trả lại cho cậu.”

“Chuyện tiền nong cậu cứ từ từ năm, mười năm đều được.”

“Trong năm nay bố tôi vẫn phải uống thuốc, tiền lương của tôi tằn tiện thì cũng đủ chi tiêu, chờ sang năm tôi mở lại tài khoản ngân hàng.”

“Không cần vội.”

“Tôi sao lại không vội, mấy ngày hôm nay tôi đều đi mua xổ số! Aiz, mong trúng được cái giải thưởng lớn một chút để trả lại tiền cho cậu và Kỷ Lan, nợ tiền các cậu nhiều như vậy, buổi tối đi ngủ tôi cũng thấy chột dạ.”

“Cậu không cần gây áp lực cho bản thân như vậy, chúng tôi đều không cần dùng tiền, cậu cứ từ từ, cậu cứ lo lắng cho vấn đề cá nhân của cậu đi cái đã. Con gái tuổi cũng không còn trẻ, lo tìm đối tượng đi.”

“Tôi còn đang nợ nần, bao giờ trả hết nợ nói sau.”

“Có nợ với chuyện tình cảm là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nhiều người có nợ vẫn kết hôn đấy thôi.”

“Đã trải qua chuyện với Hứa Hoài, tôi mới hiểu được, tình yêu cũng cần có điều kiện của nó, hai người ngang hàng, ở cùng nhau mới có thể hòa hợp được, bất kể là vật chất hay tình cảm đều cần có sự ngang hàng mới được. Tôi ở trong tình huống như vậy, tìm người yêu quả thật rất có lỗi với người đó. Hơn nữa đây là nợ riêng của tôi lại đem gánh nặng của mình đặt lên vai người khác. Kết hôn là đi tìm hạnh phúc không phải tìm người gánh vác hộ.”

“Cậu suy nghĩ như vậy cũng có cái không đúng, hai người yêu nhau chẳng phải cùng nhau đồng cam cộng khổ sao?”

“Đó còn phải xem là loại người nào, có người chỉ có thể chia sẻ phú quý nhưng không thể cùng chung hoạn nạn. Tôi không muốn liên lụy người khác, tôi muốn đi ngủ, cậu cũng nghỉ sớm một chút, chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon!”

Bạc Hà tắt máy nằm trên giường, không tự chủ được lại thở dài. Lâu rồi cô cũng chưa nói chuyện tình cảm với ai, bởi vì chat qua mạng, nếu là nói chuyện trực tiếp với Nghiêm Vị chưa chắc cô nói nhiều như vậy. Đôi khi cô cũng thấy mình quá thực tế, nghĩ tới chuyện xưa, cô không nghĩ cũng không được, có nợ tình cảm với người khác thật không tốt, tựa như trước đây tan học về nhà mà chưa làm xong bài tập, chơi thế nào cũng không thấy vui vẻ, vẫn cảm thấy trong lòng thiếu thốn cái gì đó.

Đợi trả hết nợ, cô còn có thể tìm được một người đi cùng cô suốt quãng đời còn lại sao? Chính cô cũng không biết nữa.

Hôm sau là cuối tuần. Bạc Hà đưa Bạc Dự đi xuống công viên dưới nhà để tản bộ, trở về phát hiện Tương Lâm gọi đến, cô gọi lại.

“Tương Lâm cậu tìm mình?”

“Di cả nhà tôi tìm thấy một cửa hàng áo cưới, chúng ta cùng đi xem đi, thuận tiện mua cho cậu một bộ váy phù dâu.”

Bạc Hà thấy ngượng ngùng, vội hỏi: “Mình mặc quần áo của mình tham dự hôn lễ được không? Làm sao mình để cậu mua váy cho được.”

Tương Lâm vội nói: “Bạc Hà, cậu là bà mối của mình và Nghiêm Vị, mình cũng chưa mua cái gì để cảm ơn cậu, váy phù dâu này nên để mình mua, nếu cậu không đến mình sẽ mua một chiếc váy thấp ngực cho cậu đó.”

Bạc Hà đành phải nói: “Mình đi ngay đây, cậu đang ở đâu rồi?”

Tương Lâm đọc địa chỉ, Bạc Hà ngồi xe buýt đến. Đi vào tiệm áo cưới, Bạc Hà phát hiện Sở Tiểu Tiểu đã ở đó, đang giúp Tương Lâm chọn áo cưới. Nghiêm Vị đang vui đùa vào đọc một quyển tạp chí.

Bạc Hà cười nói: “Nghiêm Vị, cậu không thể không tham gia vào nhưng cậu không thể không góp ý.”

Nghiêm Vị lập tức hiểu ý Bạc Hà, bỏ tạp chí xuống tiến lại gần.

“Cái này rất đẹp, cái này cũng vậy. Aizz, cái này cũng rất đặc biệt.”

Tương Lâm không nói gì nhìn anh một cái: “Nói như vậy chẳng hóa mua hết cả tiệm áo cưới hay sao?”

Nghiêm Vị ngượng ngùng im lặng rút lui.

Bạc Hà mỉm cười đột nhiên thấy khí phách Nghiêm Vị ngày càng yếu, mà giọng nói Tương Lâm nói ngày càng có trọng lượng. Bình thường những đôi nam nhường nữ nhịn này là điển hình của hạnh phúc trong hôn nhân.

Tương Lâm chọn xong áo cưới, liền cùng Bạc Hà và Sở Tiểu Tiểu cùng nhau chọn lễ phục cho phù dâu, rất nhanh chọn được lễ phục phù hợp, đi vào mặc thử. Bạc Hà không biết nói như thế nào, Tương Lâm chọn giúp cô mấy bộ nhưng cô đều ngại ngực thấp.

Cuối cùng Tương Lâm chọn được một bộ, đem ướm thử lên người cô tròn g rất ưng ý: “Thử cái này đi, cậu mặc lên chắc chắn sẽ đẹp!”

Bạc Hà cầm váy đi vào phòng thử, Sở Tiểu Tiểu từ bên trong đi ra, lễ phục ôm lấy dáng người thon thả của cô trông vô cùng khiêu gợi.

Bạc Hà ở bên trong mặc thử lễ phục nhìn vào trong gương một chút. Ngực thấp không nói, nhất là vạt áo, thật là dài tận đến mắt cá chân, là một lớp ren, bên trong váy dừng lại ở trên đầu gối lộ ra một đôi chân thon dài cùng đùi ngọc như ẩn như hiện dưới lớp ren, trông gợi cảm vô cùng.

Bạc Hà nhìn trong gương mà không được tự nhiên, cô nhìn xuyên qua chiếc váy vô cùng xinh đẹp này cũng giống như những chiếc váy bó sát người trong quán bar nhưng chúng không có ren, tuyệt đối không nhìn xuyên qua được, hơn nữa trong quán bar đèn rất tối.

Bộ quần áo này thật sự rất đẹp nhưng cô vẫn luôn ăn mặc bảo thủ, cái loại quần áo gợi cảm này cô mặc thấy không quen.

Tương Lâm thấy cô nửa ngày không đi ra, liền gọi: “Bạc Hà có cần tôi giúp gì không?”

Bạc Hà đành phải đi ra ngoài.

“Oa!!!” Tương Lâm trừng mắt nhìn lộ ra ánh mắt kinh diễm, Nghiêm Vị cũng ngẩng đầu lên.

Sở Tiểu Tiểu nói: “Đẹp thật!”

Nghiêm Vị là người khác phái cũng ngượng ngùng khen ngợi, thật sự thành tâm gật đầu đồng ý.

Bạc Hà cảm thấy không được tự nhiên quần áo này cô thấy quá gợi cảm.

Tương Lâm gật đầu với Nghiêm Vị một cái, giao trách nhiệm: “Ba bộ này, anh đi quẹt thử đi!”

Nghiêm Vị vội vàng lấy thử từ ví tiền đi quẹt, tiệm áo cưới nhanh chóng đóng gói ba bộ quần áo.

Mở máy, Nghiêm Vị lấy điện thoại gọi điện: “Kỷ Lan, sao cậu còn chưa đến?”

“Kẹt xe, đang đến!”

Một lát sau, Kỷ Lan dừng xe ở bên đường. Nghiêm Vị ôm ba cái hộp bỏ vào cốp sau. Trong thời gian này, Kỷ Lan thành lái xe riêng cho anh. Chiếc xe xa xỉ của anh trở thành xe vận tải tùy tiện gọi đến thì đến, gọi đi thì đi.

Bạc Hà lên xe liếc nhìn Kỷ Lan một cái, phát hiện tâm tình của anh hôm nay không tệ, không trừng mắt với cô nữa, cơn giận tối qua chắc đã hạ hỏa rồi. Đưa cô vào danh sách đen, chuyện này thực sự rất đáng cười.

Tương Lâm toàn tâm toàn ý tác hợp cho Sở Tiểu Tiểu cùng Kỷ Lan, tự nhiên cũng không bỏ qua cơ hội này, Kỷ Lan đưa cô cùng Nghiêm Vị đến nhà mới xong, Tương Lâm theo thường lệ cười hi hi với Kỷ Lan nói: “Phiên anh đưa hai mỹ nữ về nhà an toàn.”

Cô biết nhà Bạc Hà cũng tiện đường, khẳng định Kỷ Lan sẽ đưa Bạc Hà về trước, sau đó đưa Sở Tiểu Tiểu về, nhưng không ngờ Kỷ Lan lại đưa Sở Tiểu Tiểu về nhà trước, sau đó mới đưa Bạc Hà về.

Sở Tiểu Tiểu ôm hộp quần áo xuống xe, đứng trên bậc thang cười cười với Kỷ Lan: “Lần trước trật chân may anh đưa đi bệnh viện, tôi nay tôi mời anh ăn cơm được không?”

“Không cần, tôi nay tôi có việc, cô quá khách khí rồi!”

Lúc này Kỷ Lan mới nhớ ra, nếu cô không nhắc chắc anh cũng đã quên chuyện này rồi.

Sở Tiểu Tiểu hơi thất vọng nhưng không biểu hiện trên mặt, mấy ngày nay, Tương Lâm cũng đã nói qua với cô về tình trạng hiện giờ của Kỷ Lan, nghe được gia đình anh cũng sự nghiệp của anh đều có vẻ xuất sắc, cô thấy Kỷ Lan là đối tượng kết hôn rất tốt. Đáng tiếc, dường như anh không có hứng thú với cô, từ trước đến nay đều là người ta theo đuổi Sở Tiểu Tiểu, kinh nghiệm theo đuổi đàn ông với cô là hoàn toàn không có. Vừa rồi mời anh ăn cơm, đã là tận cùng của cô không ngờ anh cự tuyệt cô ngay trước mặt Bạc Hà, Sở Tiểu Tiểu thất vọng nhìn xe anh chạy xa rồi.

Rất nhanh cũng đến nhà Bạc Hà, Bạc Hà nói với Kỷ Lan: “Làm phiền cậu rồi, chờ tôi hai phút được chứ?”

“Sao vậy?”

“Tôi đi mua xổ số.”

Kỷ Lan không nói gì, nhưng vẫn ngừng xe theo lời cô, tắt máy xuống xe với cô.

“Cậu ở trong xe chờ tôi một chút là được rồi, chỗ này không thể dừng xe, cẩn thận cảnh sát viết vé phạt.”

“Không sao!”

Bạc Hà lo lắng xe anh bị cảnh sát viết vé phạt, nhanh chóng chạy vào quầy xổ số, mua một vé rồi đi ra.

Kỷ Lan đứng bên người cô cũng lên tiếng nói: “Cậu cũng cho tôi mấy đồng đi, tôi cũng muốn mua thử xem.”

Bạc Hà giật mình nhìn anh: “Cậu có nhiều tiền như vậy, còn mua xổ số?”

Kỷ Lan dành cho cô một cái nhìn hoành tráng: “Tôi cũng không thiếu mấy hào đó, có tiền không? Hơn nữa ai lại ghét nhiều tiền chứ?”

Bạc Hà nở nụ cười thuận miệng đọc một dãy số cho anh.

Kỷ Lan lấy ra hai tờ tiền đưa cho chủ quầy, sau đó cười cười với Bạc Hà: “Trúng thưởng, hai ta chia.”

Bạc Hà mỉm cười nói: “Tốt.”

Lên xe, Bạc Hà nói: “Kỷ Lan, tôi nghĩ sức khỏe bố tôi không tốt, về sau chắc không đi làm được nữa, tôi muốn mở một cửa hàng xổ số, cái này làm ăn rất lãi, cũng không mệt mỏi, tôi muốn mở một cái nhưng không có tiền vốn.”

“Tôi cho cậu mượn.”

Bạc Hà nóng mặt: “Kỷ Lan, tôi không có ý muốn vay tiền cậu, chỉ là thuận tiện nói mà thôi.”

“Ý tưởng này rất được, dựa vào tiền lương hiện tại của cậu hoàn toàn có thể trả tôi được, hơn nữa tôi chỉ lấy lãi như ngân hàng. Tôi chỉ muốn làm ngân hàng thôi, cậu nhanh chóng phát tài rồi trả lại tiền cho tôi là được.” Kỷ Lan thật sự muốn không phải là cho cô vay tiền mà mà muốn cho cô luôn không cần trả lại để cô không đi tìm người yêu được.

Bạc Hà trầm mặc không nói gì, xem một trang web trên mạng, một thông báo tuyển dụng làm cô chú ý. Đây là thông báo của một công ty chuyên bán thực phẩm chức năng, nhãn hiệu này rất tốt, nhưng ngại một nỗi chưa có danh tiếng. Thời điểm mùa đông là lúc đồ uống tiêu thụ rất chậm đặc biệt là tại một thành phố phía bắc như thành phố Z.

Thông báo này làm cho Bạc Hà chú ý vì trong thông báo có nói một câu, nếu nhưng nhân viên có thể đẩy mạnh tiêu thụ vào mùa đông có thể miễn thu phí đại lí, cấp ột đại lí cỡ trung.

Bạc Hà thấy rất được, bắt đầu lên mạng tra một ít tin tức, mãi đến mười hai giờ mới đi ngủ. Hôm đó rất khó mới ngủ được vậy mà tám giờ sáng đã có người gọi điện, cầm lên đương nhiên là Kỷ Lan gọi.

“Tôi trúng thưởng, lại đây chia tiền đi!”

Bạc Hà ngẩn người ra mới nhớ hôm qua có mua xổ số, kinh ngạc hỏi: “Cậu trúng giải thưởng lớn sao?”

“Uhm, nhanh nhanh rời giường, chút nữa tôi đến đón cậu, ăn mừng tiện chia tiền luôn.”

“Cậu gạt tôi, cậu trúng bao nhiêu?”

“Gặp mặt nói sau, dù sao không ít.”

Bạc Hà bán tín bán nghi, nhưng trong điện thoại Kỷ Lan vô cùng sung sướng thích ý, anh không phải buổi sáng ngủ mơ lừa cô đi. Aiz, số anh thật là tốt.

Bạc Hà rời giường ăn chút gì, đi xuống lầu không ngờ đã thấy xe Kỷ Lan chạy đến.

Bạc Hà lên tiếng hỏi: “Cậu thật sự trúng? Bao nhiêu tiền?”

Kỷ Lan cười thêm mười phần rạng rỡ: “5 tệ.”

Jumbo said: 5 tệ! Sặc! Màn này ngang màn “Mọi vì sao đều biết anh yêu em”. Lý do như vậy mà anh cũng mặt dày đến được!

20. Chương 20: Chương 20

Năm tệ! Bạc Hà ôm bụng cười to, lâu rồi cũng chưa cười to thoải mái như vậy, cười xong chỉ thấy con người Kỷ Lan này rất đáng yêu, cô còn tưởng anh trúng giải gì lớn lắm.

Kỷ Lan không hề chớp mắt nhìn cô, nghĩ bộ dạng thả lỏng cười lớn của cô rất đẹp, như một cơn gió xuân thổi vào đóa hoa, đáng tiếc cô cười quá ít.

Bạc Hà ngưng cười, đôi mắt cong cong, bên môi núp đồng tiền như ẩn như hiện, trông rất ngọt ngào.

“Cười cái gì? Có phải ngại nhận chia tiền?”

“Kỷ Lan, cậu thật sự rất tích cực, ngày hôm qua chỉ nói đùa một chút, nếu cậu có thật sự trúng năm trăm vạn tôi cũng sẽ không chia tiền với cậu. Cậu đánh trống khua chiêng sáng sớm gọi điện thoại cho tôi, tôi còn tưởng cậu có vận may như vậy, lần đầu tiên mua xổ số liền trúng giải lớn?”

“Cái này cho thấy cậu rất hợp số chồng!” Kỷ Lan vừa nói dứt câu, sắc mặt Bạc Hà lập tức biến đổi, Kỷ Lan vội sửa miệng: “Nói sai rồi, là hợp số bạn.”

Trên mặt cô bớt đi hắc ám nhưng vẫn làm Kỷ Lan bất an, phen này cô giận cũng nên. Cũng may Bạc Hà chưa nghĩ nhiều, chỉ nghĩ anh nhanh mồm nhanh miệng nên không so đo nhiều nhưng sắc mặt không được tự nhiên, cười có phần gượng ép: “Cậu không đến vì muốn phân cho tôi hai tệ rưỡi chứ!”

“Đương nhiên không phải, hôm nay sinh nhật ông nội tôi.”

Bạc Hà lập tức hết xấu hổ, hỏi: “Sao cậu không nói sớm, tôi nhanh chóng đi mua quà cho ông, ông nội cậu thích cái gì?”

“Ông không cần cái gì, chỉ muốn ăn cá khô Lý Tiên, nhưng cá này ăn loại người nuôi không ra cái vị gì.”

“Vậy cậu lái xe đi đến đập chứa nước mua cho ông.”

“Mua không khó nhưng hôm nay dì Vu có việc xin nghỉ, tôi không làm cá, cậu biết làm không?”

Về mặt Kỷ Lan mong chờ, Bạc Hà đương nhiên không thể từ chối. Bình thường ông đối với cô rất tốt, mà Kỷ Lan lại thường hay giúp cô, hôm nay sinh nhật ông nội anh làm sao cô có thể từ chối được, vì thế liền sáng khoái đáp: “Tôi sẽ làm cá, cậu đi mua đi!”

Kỷ Lan âm thầm vui vẻ, hai người đến đập chứa nước mua cá, sau đó lại đến cửa hàng bánh ngọt mua bánh rồi mới về Kỷ gia.

Ông nội anh thấy Bạc Hà thì vui vẻ ra mặt, chỉ cảm thấy ông cùng cô có duyên, có đôi khi ngẫm lại thấy mình nằm viện lại là chuyện tốt, vô tình thúc đẩy nhân duyên cho cháu.

Bạc Hà cùng ông nói chuyện một lát, mắt thấy thời gian không còn sớm, liền vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa. Kỷ Lan đi theo cô vào phòng bếp, muốn giúp một tay.

Trong tủ lạnh cái gì cũng có, đầy đủ cả thịt gà bò lợn, Bạc Hà đeo tạp dề bắt đầu nhặt rau, Kỷ Lan lấy ghế ngồi đối diện cô, không hỗ trợ trong tay khua khua cây rau. Nghĩ hôm nay may mắn dì Vu không đi làm, không ba người cùng trong phòng bếp không được ấm áp như thế này.

Bạc Hà cúi đầu nhặt rau, liền hỏi: “Hai ngày qua công ty môi giới có liên lạc gì với cậu không?”

Lời này thật sự rất sát phong cảnh, không ấm áp chút nào.

Kỷ Lan nhú mày nói thẳng: “Tôi từ chối rồi!”

Bạc Hà nhất thời lộ vẻ đau đớn: “Năm trăm tệ của tôi coi như ném qua cửa sổ!”

Kỷ Lan hừ một cái: “Tôi trả lại cho cậu là được chứ gì?”

“Ý tôi không phải vậy, mà muốn nói thật sự rất đáng tiếc sao cậu không thử một lần.”

“Tôi không muốn thử!” Kỷ Lan hung tợn ngắt đầu một cọng hành.

Giọng Bạc Hà lạnh băng hỏi: “Trang web kia cậu có đăng kí không?”

Kỷ Lan hung tợn nhặt một cọng hành nữa, nói: “Việc này cậu đừng quan tâm!”

“Tôi có thể không quan tâm sao, cậu phải nhanh hơn một chút mới được, tôi mới nhanh chóng thoát khỏi vụ này!”

Kỷ Lan tích tụ bấy lâu, trầm mặc trong chốc lát nói: “Tôi có mục tiêu rồi.”

Bạc Hà ngưng tay một chút vui vẻ nói: “Thật sao? Thật tốt quá, là ai vậy?”

Kỷ Lan nhìn cô một cái, bình tĩnh rặn ra một câu: “Bí mật!”

Bạc Hà cười xòa: “Hừ, còn giữ bí mật. Dù sao cậu cũng chỉ cần có mục tiêu là được, tôi cũng không thêm quan tâm, bao giờ có tiến triển mới cậu nhớ báo lại cho tôi biết nha!”

“Uhm, xem ra muốn tấn công thì phải đánh lâu dài, cậu phải chuẩn bị tinh thần đi đó, trước Tết Âm lịch là tôi nhờ cậu đó!”

Bạc Hà nóng nảy: “Chết, Tết Âm lịch không phải cha mẹ cậu sẽ về sao?”

Kỷ Lan chậm rì rì nói: “Cậu cứ diễn thế này cái đã, dù sao lừa một lần cũng là lừa, lừa hai ba người cũng vậy, rau có sâu không đáng lo có khi còn đáng mừng nữa.”

Bạc Hà nghĩ đến không thể tránh được cái Tết Âm lịch, rầu rầu nói: “Cậu không phải cao thủ tình trường sao, Tết Âm lịch mà cũng không xong được sao?”

Trong lòng Kỷ Lan giật thót một cái: “Ai nói tôi cao thủ tình trường?”

“Còn phải nói sao, chuyện đèn trời này, toàn trường đều biết!”

Bạc Hà cười đến mặt mày nhăn nhó, mang theo chút trêu tức, trong lòng Kỷ Lan lại thêm bực bội.

Là bạn cùng trường cũng chẳng có chuyện gì tốt, chuyện quá khứ là giấy không gói được lửa, tương lai làm chuyện gì cũng có thể lộ ra.

Bạc Hà nhặt rau xong, liền đi làm cá. Kỷ Lan tuy không giết cá bao giờ nhưng loại việc cần lòng dũng cảm này cũng không nên để cho con gái làm, liền xắn tay áo nói: “Để tôi làm cho!”

Bạc Hà nghĩ anh cũng biết làm nên đừng sang một bên, đưa dao cho anh.

Kỷ Lan một tay cầm dao một tay giữ cá, giơ tay chém xuống bộp một tiếng. Bạc Hà ngẩn ra, không nghĩ anh liền nhanh chóng chặt đứt đầu cá. Cô định nói, mổ cá không như thế, chỉ thấy Kỷ Lan thả dao vào chậu rửa chén xong lại không có động tác kế tiếp.

Bạc Hà cẩn thận quan sát anh, chỉ thấy anh híp híp mắt, “yếu ớt” kêu một tiếng: “Giúp tôi một chút !”

Bạc Hà còn chưa kịp có phản ứng.

“Tôi bị choáng mau đỡ tôi!”

Bây giờ Bạc Hà mới nhớ ra lúc trong viện Kỷ Lan nhìn thấy máu cũng ngất xỉu, chẳng lẽ đến máu cá cũng choáng ư? Cô bật cười nhưng lại cảm thấy cười nhạo anh không được tốt lắm, chạy nhanh đến đỡ cánh tay anh, Kỷ Lan nhanh chóng đem toàn thân chuyển đến người Bạc Hà, “ôm” chặt lấy cô.

Người như cái cột đình nhưng lại dựa hết lên người cô làm cô thiếu chút nữa là ngã sấp mặt, Kỷ Lan nhanh chóng ôm lấy người ta, nhắm mắt tiếp tục suy yếu nói: “Cậu đỡ tôi vào trong phòng được không?”

Bạc Hà đành phải ghen cười đỡ anh vào phòng dành cho khách ở cạnh bếp.

Kỷ Lan nằm trên giường, chân tay thẳng tắp, trên tay anh còn ướt nước.

“Giúp tôi lau tay đi!”

Bạc Hà vào nhà tắm lấy một chiếc khăn, thấm ướt sau cầm tay anh cẩn thận lau đến khô mới thôi, sau đó đem tay anh đặt lên trước mắt anh, cười nói: “Không có máu, cậu mở mắt ra đi!”

Kỷ Lan mở mắt cười cười.

Bạc Hà bây giờ mới thấy mình ngồi ở bên cạnh chân anh, gương mặt anh gần trong gang tấc, tươi cười nhìn, thật là, không biết là tư vị gì nữa, hốc mắt sâu, ánh mắt sáng ngời mang theo quang mang, cô thấy hơi ngượng ngùng vội đứng lên, rồi đi ra ngoài.

Kỷ Lan cười tủm tỉm nhìn bàn tay mình, cảm thấy thời điểm thích hợp, bị choáng vì nhìn thấy máu cũng không tệ lắm.

Bạc Hà quét dọn chiến trường, làm xong cá mới quay lại nhìn Kỷ Lan.

Kỷ Lan cười tủm tỉm nhắm hờ mắt không biết nghĩ cái gì.

“Tốt hơn không?”

“Uhm, tốt lắm!”

“Vậy sao cậu còn nằm?”

“Về lại bếp đi!”

Bạc Hà mỉm cười: “Thấy máu thì choáng cậu còn muốn quay lại sao?”

“Có, cậu không hiểu được đâu.”

Bạc Hà buồn cười, thấy anh không sao mới tiếp tục đi xào rau.

Một lúc lâu sau Kỷ Lan quay lại phòng bếp, giúp Bạc Hà bày chén bát. Anh thấy cảm giác phối hợp ăn ý không khác tình nhân là bao.

Ăn cơm xong lại ăn bánh ngọt, ông nội anh tươi cười hơn hờ chuẩn bị đi nghỉ trưa. Nhìn Kỷ Lan cười nói: “Hôm nay ông Lý đến thăm ông, tặng trứng gà, lát nữa mà lấy một ít đưa cho chú Bạc.”

Bạc Hà vội vàng từ chối, ông nội anh cố ý phụng phịu nói: “Là người một nhà còn khách khí cái gì, ông ăn không hết. Nếu cháu không lấy, để ông tự mình đưa cho bố cháu.”

Bạc Hà không dám từ chối, bố cô còn chưa biết cái gì, nếu ông nội thật sự đến nhà cô, hai người nói chuyện thì mọi chuyện bại lộ mất.

Kỷ Lan cũng nói góp: “Cậu cho tôi vay năm trăm tệ coi như tôi trả lại cậu.” Nói xong liền giả vờ đi lấy trứng.

Đến dưới lầu, Kỷ Lan tự nhiên đi theo Bạc Hà vào trong nhà.

Bạc Dự thấy Kỷ Lan liền sợ run một chút, lại thấy tay anh cầm theo quà liền kinh ngạc.

“Chú Bạc đây là bột lòng trắng trứng ông nội cháu tặng chú để bồi bổ thân thể.”

Bạc Dự liên tục nói cảm ơn, bảo Bạc Hà rót trà cho anh.

Kỷ Lan không có ý rời đi, tự nhiên ngồi trên ghế sofa nói chuyện với Bạc Dự. Đầu tiên Bạc Hà sợ anh lỡ miệng nói ra chuyện gì nên ngồi lại, lúc sau thấy không sao liền vào nhà tắm giặt quần áo. Không muốn ảnh hưởng hai người nói chuyện nên đóng cửa lại.

Kỷ Lan nhìn cửa có tấm thủy tinh mờ mờ lung lung thân ảnh, nhấp một ngụm nước trà quay đầu nói với Bạc Dự: “Chú Bạc, Bạc Hà năm nay 26 phải không?”

“Mùa xuân là được 27.”

“Cô ấy không có bạn trai sao?”

“Còn chưa có!”

“Ahz, cậu biết Nghiêm Vị không? Nó Tết nguyên đán là cưới rồi đó!”

“Thật sao? Thật tốt quá!”

“Đúng vậy, số nó cũng thật là tốt, hiện tại qua hai mươi bảy, không tìm được đối tượng, người khác nghe qua đầu tiên là nghĩ lớn như vậy mà còn chưa có bạn trai, có phải có vấn đề gì hay không?”

“Đúng vậy, ở quê cháu, 25 không hết hôn cũng vậy, nhưng trong thành phố cũng không hơn là mấy.”

“Con gái lớn tuổi, người đàn ông tốt rất khó tìm, tôi có quen mấy đứa 28, 29 chưa gả đi đều lấy người đã li dị, một đứa còn làm mẹ kế người ta.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, cậu cũng giúp chú khuyên Bạc Hà, tuy rằng nó dung mạo trẻ trung nhưng tuổi cũng lớn rồi không thể chậm trễ hơn được nữa.”

“Đúng vậy, bác nói rất phải ạ!”

Kỷ Lan cười tủm tỉm đứng lên: “Chú Bạc, chú nghỉ ngơi cháu về trước!”

21. Chương 21

Thần khí Kỷ Lan tiêu sái.

Bạc Dự nhắc đến chuyện hôn nhân của Bạc Hà lại càng buồn rầu, bị Kỷ Lan nói như vậy lại càng gấp gáp, lúc này bèn gọi Bạc Hà đến trước mặt hỏi: “Kỷ Lan nói Nghiêm Vị sắp kết hôn, sao lại nhanh như vậy, không phải con mới giới thiệu đối tượng cho nó thôi sao?”

“Bọn họ gặp nhau đã hơn hai tháng, mỗi ngày đều gặp nhau, hiểu rõ về nhau. Chủ yếu là vì người nhà của cả Nghiêm Vị và Tương Lâm đều có vẻ gấp gáp, hai người cùng tuổi, năm nay đều đã 27.”

Bạc Dự nghe xong lại càng nóng nảy: “Con cũng sắp 27 rồi đó, ngay cả đối tượng cũng còn chưa có. Trước kia bố nói tìm bạn thì con từ chối, hiện tại cũng không thể trì hoãn được nữa. Con nhanh chóng tìm bạn trai đi!”

“Con còn phải kiếm tiền cái đã!”

Bạc Dự nghe xong trong lòng lại không biết là vị gì: “Đều tại bố liên lụy con. Nếu không phải tại bố sinh bệnh, thì cũng chẳng phải đi vay tiền.”

Người bằng tuổi ông cũng không thể kim lòng được nữa, nhìn thấy bạn cùng tuổi với con mình đứa thì kết hôn đứa thì sinh con, trong lòng đương nhiên nóng ruột.

Bạc Hà không nghĩ đến lời nói của mình làm bố phải nghĩ nhiều, vội vàng đỡ lời: “Bố, kỳ thật, tiền không phải nguyên nhân chính, chủ yếu là chưa gặp được người thích hợp, bố yên tâm, con sẽ đi tìm.”

“Việc này không thể chần chờ được nữa, để bố nhờ Giang Liêu giới thiệu vài người cho con.” Bạc Dữ bị Kỷ Lan khơi mào, vừa thấy buồn cũng vừa vội vã, hận không thể đem chuyện hôn nhân của con định đoạt ngay.

“Con sẽ tự mình để ý.”

“Có vẻ Giang Liêu có rất nhiều bạn học, không giống con, cả ngày buồn bực ở nhà, quen biết ít người.”

“Vâng, vâng, vâng con sẽ lưu ý, bố đừng quan tâm nhiều, giữ gìn sức khỏe mới là chuyện quan trọng.”

Tuy rằng ngoài miệng Bạc Hà đáp ứng nhưng trong lòng chỉ coi như có lệ, Bạc Dữ hiểu tính con nên ngay lập tức gọi điện thoại cho Giang Liêu.

Giang Liêu vừa nghe ý Bạc Dữ, kinh ngạc hỏi: “Dượng, Bạc Hà có bạn trai rồi mà, nó không kể cho chú sao?”

Bạc Dữ sững sờ ngắt máy đi hỏi Bạc Hà, Bạc Hà đánh phải đem chuyện Kỷ Lan giả làm bạn trai cô ra nói.

Bạc Dữ có chút thất vọng, âm thầm nghĩ rằng, nếu Kỷ Lan thật sự là bạn trai cô thì tốt rồi, nhưng mà lại nghĩ Kỷ gia cùng nhà mình rõ ràng không phải cùng một tầng lớp, vẫn là nên thực tế một chút tìm một gia đình môn đăng hộ đối, vì thế lại gọi điện thoại cho Giang Liêu.

“Giang Liêu, chú hỏi Bạc Hà rồi, nó không có bạn trai, cháu giúp nó tìm, trong bạn học của cháu hay bạn bè có ai thích hợp thì giới thiệu cho nó.”

Giang Liêu sáng khoái đáp ứng: “Tốt, chú cháu sẽ để ý!”

Đến năm giờ chiều, Bạc Hà lại nhận được điện thoại của Kỷ Lan.

“Ông nội muốn ăn mì thập cẩm, cậu có làm được không?”

“Tôi làm được!”

“Tôi đến đón cậu!” Nói xong liền gác máy.

Bạc Hà không nói gì, nhưng hôm nay là sinh nhật ông nội anh, cái gì cô cũng không thể từ chối.

Trước tiên cô làm cơm cho bố. Một lát sau, Kỷ Lan đến dưới lầu.

Bạc Hà cầm túi vải xuống lầu, bên trong để quần áo diễn, nghĩ ăn cơm xong sẽ đi diễn ở bar Dạ Lan.

Tay nghề Bạc Hà thật sự rất tốt, hương thơm lan bốn phía trên bàn ăn, ông nội anh vui mừng rạo rực nói: “Kỷ Lan, thằng bé này thật có phúc, tương lai nhất định sẽ béo phì.”

Trong lòng Kỷ Lan thêm dũng khí, cảm giác chính mình có thêm chút tự tin.

Cơm nước xong xuôi, Bạc Hà nhanh chóng đi đến bar Dạ Lan. Kỷ Lan nghĩ cô hát hai bài cũng chỉ đến mười phút vì thế đứng ở bên ngoài đợi đưa cô về.

Bạc Hà hát xong, đi ra cửa chợt thấy một người đứng ở cửa. Cô sợ hãi một chút quay đầu nhìn vào bên trong tìm Giang Liêu.

“Anh họ có phải anh nói chuyện gì với Hứa Hoài phải không?” Giang Liêu cũng không phủ nhận ừ một tiếng.

Bạc Hà cá giận nói: “Anh là người hảo tâm, nhưng như vậy cũng là hại anh ta, em với anh một chút khả năng cũng không có. Hiện tại nhìn thấy anh ta rất phiền lòng, anh đừng quản chuyện người khác nữa được không.”

Giang Liêu nhẹ nhàng nói: “Bạc Hà, em nghe anh nói, trước đây, em nói em có bạn trai, Hứa Hoài rất thương tâm, mấy lần uống rượu đều chảy nước mắt. Người không phải cây cỏ, không thể vô tình được, mối tình đầu vẫn luôn khó quên, hai đứa lại mấy năm tình cảm. Thấy các em đã lâu như vậy, nó chưa hôn em chưa gả, anh thấy đây rõ ràng là ý trời tác hợp cho hai người.”

Bạc Hà cau mày nói: “Anh họ, bar Dạ Lan em chỉ đi làm đến cuối tháng thôi, anh tìm người khác thay cho em, thời gian gần đây cảm ơn anh đã chăm sóc em. Chuyện của em với Hứa Hoài mong anh đừng nhúng tay vào nữa.”

Giang Liêu bất đắc dĩ thở dài: “Em thật sự là, aiz.”

Bạc Hà xoay người đi ra ngoài, Hứa Hoài thấy cô trong mắt liền bừng sáng.

“Bạc Hà!”

Bạc Hà dừng trước mặt cô một chút, lại chỉ nói một câu hên gặp lại sau đó bổ sung nói: “Không, là không bao giờ gặp lại nữa!”

Cô bước nhanh đến xe của Kỷ Lan, âm thầm thấy may mắn hôm nay Kỷ Lan đến đón. Kỷ Lan ngồi trong xe đang nghe nhạc thấy đằng sau Bạc Hà là Hứa Hoài, đột nhiên ngăn ra.

Anh lập tức mở cửa xe xuống dưới hỏi: “Hắn ta sao lại tới nữa?”

Bạc Hà thấp giọng nói: “Anh họ nói cậu không phải bạn trai tôi cho nên, aiz!”

Nói xong Bạc Hà đang muốn lên xe, đột nhiên Kỷ Lan ôm cổ cô. Bạc Hà ngẩn ra không kịp phản ứng, trên môi cô rơi xuống một cái hôn nóng bỏng. Đầu óc cô trong phút chốc oanh một tiếng, đây là tình huống gì vậy? Rất ngoài ý muốn, cô giật mình không biết phải làm sao.

Kỷ Lan nắm thắt lưng cô tựa lên xe, thân thiết nói bên tai cô: “Cái này thì hắn nên tin!”

Bạc Hà mặt nóng lên, vừa giận vừa xấu hổ, đứng dậy, thở phì phì nói: “Kỷ Lan, biện pháp này thật sự rất không hay, về sau không được như vậy!”

Kỷ Lan vẻ mặt vô tội: “Là cái khó ló cái khôn thôi, lần này hắn ta tuyệt đối tin, tôi thật sự không có ý khác, cậu đừng nổi bão. Cậu nếu thấy tôi chiếm tiện nghi của cậu vậy cậu chiếm lại là được.”

Bạc Hà nhìn vào môi Kỷ Lan, sâu sắc cảm nhận được sự khác biệt giữa nam và nữ.

Kỷ Lan nghiêm trang lái xe, chính nhân quân tử, nhìn đường không chớp mắt.

Hiệu quả của cái hôn thật sự không thể nói hết, rốt cuộc Hứa Hoài hoàn toàn hết hy vọng.

Sau khi từ bar Dạ Lan trở về, Bạc Hà không đi đến công ty Thiên Nhiên Hối phỏng vấn. Công ty Thiên Nhiên Hối là một công ty mới, thành lập nhờ một công ty mẹ, là công ty đứng thứ năm trong công ty mẹ, tự lực cánh sinh nên tài chính cũng không hùng hậu cho lắm, vậy nên không thể làm quảng cáo, sản phẩm tiêu thụ cũng không được tốt, đặc biệt vào mùa đông, chủ yếu là các quầy hàng tạp hóa, lượng tiêu thụ cũng giảm mạnh.

Bởi vì Bạc Hà chưa làm qua công việc tiêu thụ bao giờ, nên không nhận lời mời làm liên tục mà chỉ nhận lời làm nhân viên tiêu thụ tạm thời để xem mình có năng lực trong lĩnh vực này hay không. Mấy ngày nay cô luôn ở trên mạng xem xét tình hình thị trường, xem làm thế nào để triển khai kế hoạch, trong lòng cô cũng đã hình thành nên được những ý tưởng của riêng mình, nếu là mùa đông, các quầy hàng trên đường đương nhiên không bán được, nên cô phải đi tiếp thị ở trong các trung tâm thương mại, phòng tập thể thao, phòng chiếu phim.

Mạnh Triển rất có hứng thú với những ý tưởng cô đưa ra, hai người nói chuyện hồi lâu.

Được thuê Bạc Hà thấy vô cùng vui vẻ. Cô hy vọng nếu mùa đông năm nay làm tốt, mùa xuân sang năm là có thể lấy được quyền kinh doanh một đại lý nhỏ, lợi nhuận khẳng định cao hơn tiền lương nhiều lắm.

Bạc Hà bắt đầu hằng ngày đến các quán bar, rạp chiếu phim, phòng tập thể thao để tiếp thị. Những ngày đầu luôn rất khó khăn nhưng cô kiên trì không bỏ cuộc, thuyết phục khách hàng, khai thác thị trường, đưa hàng miễn phí để quảng cáo, so với bạn đồng nghiệp thì thành tích của cô là tốt nhất, cô càng làm càng có niềm tin, một lòng chờ đợi mùa xuân đến, sẽ bỏ việc chuyên tâm đi khai thác thị trường.

Đảo mắt đến tết nguyên đán. Sáng sớm, Tương Lâm liền gọi điện thoại: “Bạc Hà đợi lát nữa Kỷ Lan đến đón cậu cùng Sở Tiểu Tiểu, đưa hai người đến nhà của mình trước.”

Bạc Hà nhanh chóng thu dọn này nọ, lại trang điểm nhẹ. Bởi vì chuyện công tác, cô cũng đã có thói quen hằng ngày đều trang điểm, nhưng hôm nay là ngày vui của Tương Lâm nên cô phá lệ trang điểm đậm hơn một chút, nhìn qua cho có không khí vui mừng.

Một lát sau Kỷ Lan đến dưới lầu, Bạc Hà cầm một chiếc túi vải liền nhanh chóng xuống lầu.

Cô hôm nay phá lệ xinh đẹp, thần thái sáng láng, hai mắt tô một lớp nhũ màu lục nhạt, có vẻ đặc biệt tươi mát quyến rũ. Môi đỏ mọng thần nhiên như mà mật đào, miệng anh muốn chảy nước miếng, lần trước sợ cô nổi bão anh không dám làm càn, thật sự vẫn còn chưa thỏa mãn.

Bạc Hà thấy anh cứ nhìn cô liền hỏi: “Làm sao vậy? Có chỗ nào không thích hợp?”

Kỷ Lan a một tiếng, ánh mắt xê dịch nói: “Cậu hôm nay mặc quần áo đen như vậy, cậu không phải phù dâu sao?”

Bạc Hà từ trong túi vải buồm lấy ra chiếc váy, nhìn Kỷ Lan cười cười: “Tôi sợ lạnh, đợi đến nhà Tương Lâm rồi thay.”

Kỷ Lan vừa thấy chiếc váy tâm lí lập tức bị dồn nén.

Cái này thực sự rất hở hang, gợi cảm quá đi, hôm nay là hôn lễ, nói trắng ra chính là dịp để bạn bè tụ họp, đến cơ bản toàn là nam giới, quả thực là nguy cơ ở bốn bề, cô mặc như vậy rốt cuộc là muốn bày trò gì?

Jumbo said: Khổ thân bạn Hứa Hoài, bị tiểu nhân Kỷ Lan lợi dụng bao nhiêu lần! Chắc, chắc!!!

Đồ tiểu nhân, tưởng một mình ngươi hưởng lợi chắc! Há há, dịch vậy 4 bề rồi ghen!

22. Chương 22

Kỷ Lan chỉ vào vạt váy bày ra bộ dạng khó xử: “Cái này toàn là ren, nhìn xuyên thấu mà cậu cũng dám mặc sao?”

Bạc Hà chỉ vào nói: “Cái này có lớp lót bên trong nhìn không ra đâu!”

Kỷ Lan trừng mắt nói: “Cái đó chỉ che được một chút đùi thôi, chỉ cần cậu xoay người thì đến quần lót cũng lộ.”

Bạc Hà nóng bừng mặt, bạn học Kỷ nói chuyện có phải thẳng thắn quá rồi không?

Kỷ Lan cầm chiếc váy hèn mọn nói: “Cậu chọn quần áo mà mắt thẩm mỹ để đi đâu vậy?”

“Là Tương Lâm giúp tôi chọn.”

Kỷ Lan khinh thường làm rơi chiếc váy, kéo kéo: “Tôi thấy cái này thực sự không được chắc chắn cho lắm!”

Lời còn chưa dứt đã nghe tiếng “Roạt!” một tiếng ren cùng lột mỗi thứ đi một đường, Kỷ Lan giả vờ vô tội há to miệng.

Bạc Hà ghen hòng nhìn trân chối: “Cậu làm cái gì vậy?”

Kỷ Lan lập tức lộ ra vẻ chân thành xin lỗi: “Cái này thực sự là không được chắc chắn mà, cũng là máy mần nếu xảy ra màn này ở trong hôn lễ, không nghĩ cũng thấy thảm.”

Bạc Hà vội la lên: “Cậu dùng sức như vậy, không rách mới là lạ, bây giờ phải làm sao?”

Bạc Hà thấy Kỷ Lan cũng rất chân thành hối hận, đành phải không nói gì nữa, chỉ có thể đi mua chiếc váy khác.

Kỷ Lan mang cô đến một nhà chuyên bán áo cưới, tự mình chọn váy cho cô.

Bạc Hà không có ý kiến gì liền thử mặc một chút, nhìn trong gương cũng không có ý kiến gì, cô quay đầu nhìn Kỷ Lan một cái, trưng cầu ý kiến của anh: “Cậu cảm thấy sao?”

Kỷ Lan nghiêm mặt nói: “Rất đẹp! Thanh khiết không thể xâm phạm, chọn cái này đi!”

Thời gian sắp hết, Bạc Hà cũng không xem xét nữa, thấy Kỷ Lan nói vậy liền mặc luôn trên người, hướng cửa lớn mà đi.

Đến nhà Sở Tiểu Tiểu, Bạc Hà gọi điện thoại, một lát sau, xe đến cửa, thấy Sở Tiểu Tiểu đã đứng ở bậc cửa chờ.

Cô vẫn tóc, dung nhan xinh đẹp, mặc một bộ váy hồng, vạt sao có một lớp ren hoa. Trong xe bật điều hòa, Sở Tiểu Tiểu liền cởi bỏ áo ngoài, lộ ra lễ phục bên trong, dáng người thướt tha vô cùng khiêu gợi, rất bắt mắt.

Bạc Hà chân thành khen ngợi: “Tiểu Tiểu, dáng người cô thật đẹp!”

Sở Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua quần áo trên người Bạc Hà liền hỏi: “Cậu không mặc bộ lễ phục lần trước chúng ta chọn.”

“Aiz, thật ngượng vừa rồi không cẩn thận làm rách bộ lễ phục, đành phải nhanh chóng đi mua đồ mới thay vào.”

Sở Tiểu Tiểu liền cười đùa: “Cái này giống như quần áo của nữ tu sĩ.”

“Cậu cũng thấy thế sao?”

“Đúng vậy, quá rộng không thể hiện được dáng người.”

Bạc Hà ngẩng đầu nhìn Kỷ Lan, anh không nói tiếng nào. Hết sức chăm chú lái xe.

Đến dưới nhà của Tương Lâm, Kỷ Lan thả hai người xuống đi tìm Nghiêm Vị.

Tương Lâm đã trang điểm xong xuôi, làm xong tóc, mặc áo cưới chờ ở trong phòng. Tương mẹ ngồi một bên cầm tay Tương Lâm, vừa khóc vừa cười, một bên vui mừng một bên khổ sở.

Tương Lâm một mặt vui mừng vì sau này sẽ không phải nghe ai ca cẩm nhưng mặt khác cũng thấy buồn vì sau này không thể ở cùng người thân. Về sau cô sẽ chỉ toàn tâm toàn ý ở cạnh một người, cảm giác này làm cô thấy hạnh phúc. Theo tuổi tác lớn dần lên, phụ nữ đối với hạnh phúc ngày càng thực tế, bắt đầu phải thỏa hiệp, ở trong cái không hoàn thiện tìm kiếm cân bằng, đem chính bản thân mình xem một đoạn tình cảm không đến mức kinh tâm động phách nhưng tiến tới hôn nhân, tìm kiếm cuộc sống thông dong nhân tử đến khi già.

Mười giờ rưỡi, Nghiêm Vị cùng đội ngũ đón dâu đến đây, trải qua những thủ tục thông thường, Nghiêm Vị ôm cô dâu của mình đi lên xe.

Đến khách sạn, hôn lễ do công ty tổ chức sự kiện tiến hành. Bởi vì quan khách nhiều nên Nghiêm Vị bao trọn toàn bộ tầng hai khách sạn. Khách ngoại trừ đồng nghiệp, bạn bè, thân thích của anh trên cơ bản đều là bạn đại học. Bởi vì Nghiêm Vị là thành viên hội sinh viên trường nên ngoài bạn cùng lớp còn có bạn khác lớp, dường như chính là một cuộc họp mặt bạn cũ.

Tốt nghiệp đã nhiều năm, mọi người tuổi đã không còn nhỏ, rất nhiều đã mang theo gia đình đến.

Bạc Hà làm bà mối, bị người chủ trì mời lên trên sân khấu nói mấy câu, kết quả rất nhiều bạn cũ thấy cô rất kích động.

“A, kia không phải bạn đồng học sao?”

“Đúng vậy, thật là thần kỳ, lại còn là bà mối cho Nghiêm Vị nữa.”

Bạc Hà nói xong chuyện Nghiêm Vị cùng Tương Lâm quen biết, liền đi xuống chào hỏi bạn học. Tốt nghiệp xong hầu như cô không liên lạc cùng các bạn, vài năm không thấy bây giờ lại xuất hiện là bà mối cho Nghiêm Vị, lập tức trở thành nhân vật tiêu điểm, mọi người vây quanh cô nói chuyện.

Kỷ Lan ngồi bên cạnh, ánh mắt quét một lượt các bạn cùng lớp, nhìn những người dẫn theo gia đình không chú ý lắm chỉ để ý những người độc thân đến dự tiệc.

Hôn lễ chấm dứt, mọi người bắt đầu ăn cơm, các học sinh ngồi một chỗ tự nhiên không thể thiếu màn uống rượu. Bạc Hà uống rượu rất hào sảng nhưng chỉ thấy Kỷ Lan một giọt rượu cũng không uống liền thấp giọng hỏi: “Cậu sao lại không uống?”

Kỷ Lan cười cười: “Tôi lát nữa còn lái xe, cậu cũng uống ít một chút!”

Bạc Hà cười ừ một tiếng.

Tiệc cưới chấm dứt, khách lần lượt cáo từ, các bạn học dường như không có ý muốn giải tán. Mọi người sau khi tốt nghiệp cũng không phải thường xuyên gặp mặt, lần này Nghiêm Vị kết hôn khó khăn lắm mọi người mới có thể gặp nhau, lại là nghỉ tết nguyên đán, vì thế hẹn nhau lên KTV trên khách sạn hát. Tương Lâm cùng Bạc Hà và Sở Tiểu Tiểu lên phòng đã đặt trên khách sạn thay quần áo.

Sở Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói: “Lâm Lâm tôi về trước, bọn họ là bạn bè cũ gặp nhau, tôi là người ngoài, không quen ai.”

Tương Lâm vội nói: “Cậu đừng đi, cậu không phải quen Bạc Hà cũng Nghiêm Vị sao, Kỷ Lan cũng ở đó, là cơ hội rất tốt!”

Sở Tiểu Tiểu ngượng ngùng bĩu môi: “Anh ấy không có ý kia với tớ.”

Tương Lâm cười nói: “Mới gặp nhau hai lần, cậu gặp cái gì, anh ấy không tỏ vẻ, cũng không thể nói anh ta không háo sắc.”

Bạc Hà đứng một bên nghe Tương Lâm nói chính là muốn tác hợp cho Kỷ Lan cùng Sở Tiểu Tiểu, cô lập tức tỉnh táo, Sở Tiểu Tiểu cũng là một mỹ nữ, có thể sánh với những đối tượng trên tivi, hơn nữa mấu chốt là Sở Tiểu Tiểu có ý với Kỷ Lan. Nếu hai người này thành đôi cô nhất định có cơ hội thoát thân.

Vì vậy, Bạc Hà nhanh chóng nói: “Đi luôn đi, dù sao cô về cũng không có việc gì làm. Kỷ Lan hơi chậm hiểu một chút cô tiếp xúc dần sẽ quen thôi.”

Sở Tiểu Tiểu đi theo hai người vào khách sạn, lên phòng KTV đã thuê sẵn. Các bạn đã bắt đầu, tân nương trình diện sau, mọi người phá lệ hưng phấn muốn lăm nháo Nghiêm Vị cùng Tương Lâm.

Lúc đầu các yêu cầu còn có vẻ lãng mạn, như tựa vào ghế, truyền tay hát, sau không khí ngày càng lên cao, mọi người cũng càng hăng say hơn, bắt đầu những trò chơi mạo hiểm hơn.

Kỳ thật mọi người chính là muốn mang Nghiêm Vị ra chơi đùa một phen. Trương Minh luôn là người nghĩ ra những trò chơi quái nhất, vì thế hỏi một vấn đề hiểm hóc: Nghiêm Vị và Tương Lâm có phát sinh động phòng chưa.

Toàn bộ mọi người không khí đều đạt đến cao trào đến các cô gái cũng phải cười.

Tương Lâm vừa then lại quần, ghé vào vai Sở Tiểu Tiểu, chặn mặt.

Bạc Hà cố nén cười, mắt thấy Nghiêm Vị mặt đỏ rực như quả hồng.

Trương Minh thấy lửa cháy lại đổ thêm dầu: “Nói hay không? Đại mạo hiểm chỉ có múa thoát y!”

Thoát y quả thực rất khiêu chiến đi, Nghiêm Vị đành phải thực tình nói: Không có.

Mọi người cười vang cả phòng, nhất là Kỷ Lan cười đến vỡ tay tán thưởng.

Cười người hôm trước hôm sau người cười, lần sau người dính lại chính là Kỷ Lan.

Bạc Hà đem bộ mặt xem kịch vui nhìn Kỷ Lan, không nghĩ tới, Trương Minh hỏi một vấn đề rất đáng khinh: Cậu có phải xử nam hay không?

Toàn bộ mọi người cười đến ngã trái ngã phải, Bạc Hà cũng vui vẻ, liền xem Kỷ Lan trả lời như thế nào.

Kỷ Lan như có như không nhìn qua cô, sau đó nhìn đi chỗ khác.

Cô nghĩ Kỷ Lan sẽ nói thật nhưng hóa ra anh lại chọn đại mạo hiểm.

Trương Minh cười âm hiểm: “Rượu để một bát lớn, quên đi cậu vẫn nên nói thật.”

Nghiêm Vị cùng Dung Kiên kêu lên: “Ai nha, thật tình cứ nói đi!”

Tất cả mọi người hưởng ứng lời của Dung Kiên và Nghiêm Vị, kết quả Bạc Hà thấy anh cầm bát lớn lên.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh uống rượu, tuy rằng trước đây cùng ăn cơm vài lần, nhưng anh đều phải lái xe nên không uống rượu, không biết anh tử lượng cũng không tệ lắm, chén lớn như vậy, cả bát rượu để anh uống một hơi hết.

Nghiêm Vị cùng Dung Kiên bộ dạng thực giật mình, Trương Minh sợ đến ngậy người, nhìn chăm chăm Kỷ Lan.

Kỷ Lan buông chén ngồi xuống bên cạnh, hướng Bạc Hà nhìn thoáng qua. Bạc Hà giật mình, ân ần tiếc nuối, anh lại lựa chọn đại mạo hiểm.

Mọi người vẫn tiếp tục chơi đến chạng vạng mới tan cuộc, tha cho Nghiêm Vị về động phòng.

Dung Kiên gọi mấy người từ công ty đến, lái xe đem mọi người về nhà. Không ngờ Bạc Hà về nhà được không lâu, nhận được một cuộc điện thoại lạ hóa ra là Dung Kiên.

“Bạc Hà, cậu nhanh đến bệnh viện nhân dân tỉnh, phòng cấp cứu”

“Sao vậy?”

“Kỷ Lan cậu ta bị dị ứng cồn, đang truyền dịch cậu đến chăm sóc cậu ta một chút.”

Bạc Hà vội nói: “Dị ứng nghiêm trọng sao?”

“Uhm, cậu nhanh đến đây đi!”

Bạc Hà thể mới biết Nghiêm Vị cùng Dung Kiên nói nguyên nhân, hóa ra Trương Minh cũng biết Kỷ Lan không thể uống rượu để.

Bạc Hà vội vàng đến bệnh viện, thấy mặt Kỷ Lan hồng hảo, thật sự vừa buồn cười vừa tức giận, nhìn không được oán giận nói: “Cậu không thể uống rượu, sao lại uống, nói thật khó như vậy sao?”

Kỷ Lan sắc mặt thoáng hồng thoáng đen: “Cái loại câu hỏi như vậy cậu bảo tôi trả lời làm sao?”

Bạc Hà liếc nhìn anh một cái: “Thì nói thật chứ sao.”

Kỷ Lan không nói gì chỉ nhìn cô.

Kết quả Bạc Hà lại dùng giọng mũi nói một câu: “Cậu cho là cậu không nói mọi người sẽ không biết cậu không phải xử nam sao?”

Kỷ Lan nháy mắt nội thương trầm trọng.

Jumbo said: Ván này anh lỗ rồi, đằng nào Bạc Hà cũng biết anh ko phải cái đó!!

23. Chương 23

Bạc Hà thấy vẻ mặt Kỷ Lan dòn nén, liền vỗ vỗ đầu vai anh, nghiêm mặt nói: “Kỷ tiên sinh, cậu lớn như vậy thất thân là chuyện bình thường, không cần rối rắm.”

Kỷ Lan một đầu đầy hắc tuyến, nhìn Bạc Hà ý cười trong suốt, thật sự không biết sao lại bị ghen, vừa yêu vừa hận. Còn không phải vì cô anh mới thê thảm như vậy, kết quả cô còn cười vui vẻ đến thế, một bộ không đếm xỉa đến anh, cũng không quan tâm đến. Anh âm thầm cắn răng, thực hận không thể đem cô chà đạp một phen.

Bạc Hà thấy anh không rên lên một tiếng, hai mắt sáng lên, liền thân thiết hỏi: “Cậu khá hơn chưa?”

Kỷ Lan quả quyết nói: “Không tốt!”

Bạc Hà vừa cười vừa trêu chọc nói: “Tôi không nghĩ cậu yếu đến thế, thấy máu là lại choáng.”

Kỷ Lan nghe giận tái mặt, không hờn giận nói, một lát sau lộ ra ý vị thâm trường mỉm cười: “Tôi sẽ cho cậu thấy vẻ cường tráng của tôi.”

Tuy Kỷ Lan đã ở cùng cô rất lâu, cũng đã từng giả làm người yêu giúp cô nhưng anh mỗi lần đều là giúp cô giải vây nhưng lại luôn đeo bộ mặt chính nhân quân tử, cũng chưa bao giờ nói nửa câu ái muội, cũng chưa từng thổ lộ tâm tư của mình, cho nên Bạc Hà không làm sao hiểu được câu nói của anh có ý gì, chỉ cho là anh muốn quyết tâm rèn luyện thân thể.

Mắt thấy anh thần trí rõ ràng hoàn toàn không giống như lời Dung Kiên nói nghiêm trọng trong điện thoại, Bạc Hà nhận tiện nói: “Kỳ thật tôi không cần đến tôi còn tưởng cậu nghiêm trọng sao cơ!”

Kỷ Lan ần ần cảm thấy trái tim đập, cổ họng phát ra âm thanh: “Cậu không biết di ứng còn cũng có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, cậu chẳng lẽ không nhìn xem, thật sự máu lạnh vô tình.”

Bạc Hà không biết vì sao anh nổi bão, vội hỏi: “Không phải, là tôi nói, cậu ngoài trên mặt đỏ ra không thấy có biểu hiện gì nghiêm trọng.”

Kỷ Lan cảm phần nhắc chán mông trên bụng lên chỉ tay vào bụng mình: “Cậu xem trên người tôi xem.”

Bạc Hà tránh không kịp, vì thế liền thấy cơ bụng của Kỷ Lan. Tuy rằng trên mặt nổi không ít nốt đỏ nhưng vẫn có thể nhìn ra cơ bụng rắn chắc, màu da cũng thật đẹp, dần hồi bóng loáng.

Kỷ Lan đang phần nộ nhất thời thấy lộ ra da thịt không có gì là sai, Bạc Hà lại không được tự nhiên, liền dời ánh mắt đi.

Không nghĩ Kỷ Lan xoay thân, đem sau lưng hướng về phía cô: “Cậu xem, phía sau cũng vậy.”

Bạc Hà ngượng ngừng xem, liền cúi đầu không hé răng, chợt nghe Kỷ Lan oán giận nói: “Đây đều tại cậu đó!”

Bạc Hà ngạc nhiên nói: “Sao lại vì tôi chứ?”

Kỷ Lan muốn nói lại thôi, đầy bụng tủi thân, không thể nào phát tiết, kéo chăn xuống: “Dù sao cũng là vì cậu cả thôi!”

Bạc Hà cảm thấy anh nói rõ ràng không phân rõ phải trái, nhưng miễn cưỡng cho anh là bệnh nhân, tự nhiên cũng không thêm so đo, y tá dẫn anh sang phòng thuốc, ra khỏi bệnh viện còn tận tình hỏi, chuyển này tới bệnh viện cũng thật làm cho người ta có cảm xúc, không biết vì xem được vết hồng hay vì thấy được cơ bụng?

Cô cũng không biết cuộc điện thoại kia là do Kỷ Lan bảo Dung Kiên gọi. Kỷ tiên sinh cảm thấy lòng tràn đầy hy vọng muốn Bạc Hà bày tỏ một chút cảm xúc với anh kết quả một chút cũng không có. Loại thất vọng này làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Kỷ thật, đàn ông cũng có lúc yếu ớt, đặc biệt khi đang bị bệnh họ muốn làm nũng trước mặt người con gái mình thích, mong người ta chú ý. Nếu cảm thấy họ nhu nhược quả thật là sai lầm, chẳng qua là muốn làm người đó lo lắng, làm cho bạn toàn tâm toàn ý chăm sóc cho anh ta, cho bạn cảm thấy anh ta là người quan trọng với bạn, cho bạn cảm thấy anh ta là duy nhất, nhất định phải nâng niu trân trọng mới tốt.

Kỷ Lan bỏ bao nhiêu tâm tư nhưng không ngờ Bạc Hà lại là một cô gái cứng cỏi, nằm viện cô còn chẳng sợ nữa là những chuyện như thế này, không được người yêu chăm sóc ngược lại lại còn bị coi là đánh trống khua chiêng đến nắm bệnh viện.

Ba người ở cửa bệnh viện đón xe, Kỷ Lan đưa Bạc Hà về nhà trước. Bạc Hà xuống xe xong, anh lại gọi cô lại.

Bạc Hà quay lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Cậu ngày mai...” Kỷ Lan nói một nửa ý muốn Bạc Hà tự hiểu ý còn lại trong câu nói của anh, không ngờ Bạc Hà cũng là người chậm hiểu ý người khác, trờng mắt hỏi: “Ngày mai làm sao?”

Kỷ Lan bất đắc dĩ chậm rì nói: “Cậu mai đến nhà tôi đi!”

Bạc Hà lại hỏi: “Đến nhà cậu làm gì?”

“Cậu nói gì vậy, tôi ốm mà!” Kỷ Lan không nhịn được mà tức giận, anh trước nay không dễ sinh bệnh, lúc này bị dị ứng mà nói chính là một lần “bệnh nặng”, vậy mà cô một chút để ý cũng không có, thể này quả thực là hơi... quá đáng.

Bạc Hà buồn cười, nhận tiện hỏi: “Cậu ở nhà dưỡng bệnh cho tốt là được rồi, tôi cũng không phải bác sĩ, đến nhà cậu cũng vô dụng.”

Kỷ Lan ghen hòng trăn trối nhìn cô xoay người đi vào nhà, trong lòng yêu hận đan xen.

Hôm sau, Bạc Hà nhân lúc nghỉ lại chạy đến chỗ làm thêm đến chàng vạng.

Bên này Kỷ tiên sinh trông mòn con mắt đợi cô cả ngày nhưng cô không đến, lại không thèm gọi điện đến hỏi thăm một câu, thật sự anh giận đến muốn chạy ngay tới đó.

Anh cầm điện thoại nhấn tới nhấn lui số của ai đó, muốn gọi lại cảm thấy không ổn. Bởi vì hôm qua muốn cô đến thăm đã bị cự tuyệt.

Vì thế, anh liền nghĩ đến xuống nhà tìm ông nội.

Một lát sau, Bạc Hà nhận được điện thoại của ông nội anh.

“Bạc Hà, sao hôm nay con không tới nhà chơi, Tết nguyên đán không phải được nghỉ sao?”

“Ông nội, cháu còn có việc làm thêm nên hôm nay không nghỉ được.”

“Nha đầu lại đây ăn cơm chiều đi. Kỷ Lan hôm nay không được khỏe, đặc biệt cần cháu quan tâm, trăn trọng. Cháu một ngày không tới, nói cả ngày đều than ngắn thở dài, như con gà không được cho ăn thóc ở trong phòng. Cháu nhanh đến dỗ nó đi!”

Bạc Hà nghe lời này thấy mặt nóng lên, nhưng ông nội đã nói như vậy, cô cũng không thể nào từ chối, liền đáp ứng.

Ông nội buông điện thoại xuống, liền nói với Kỷ Lan: “Nha đầu kia lại kiếm việc làm thêm mà biết không?”

Kỷ Lan vừa nghe thấy đứng dậy từ trên ghế sofa.

“Việc làm thêm?”

“Đợi một chút rồi hỏi, mỗi ngày việc đều bận như vậy lấy đâu ra thời gian sinh con đây?” Ông nội anh nghĩ đến đứa cháu trai tương lai sao thấy mờ mịt.

Kỷ Lan trong lòng lại tức lên, cô đổi việc sao không cho anh biết.

Bạc Hà đến Kỷ gia, trước vào xem kỹ mặt Kỷ Lan, coi như nói quá đi, nốt đỏ cũng đâu còn nhiều nữa.

Kỷ Lan có chút hưởng thụ loại ánh mắt này, chính là hơi tiếc nuối, ánh mắt chỉ có nét thân thiết nhưng lại không có nét yêu thương.

“Cậu hôm nay đỡ hơn nhiều!”

“Uhm, nghe nói cậu lại kiếm việc làm thêm.”

“Đúng vậy, tôi không nói cho cậu biết!”

Kỷ Lan bất mãn nói: “Không?”

“Tôi có thể quên mất.” Bạc Hà mặt có lỗi cười cười, liền đem chuyện công ty Thiên Nhiên Hối nói cho anh biết.

Kỷ Lan nghe xong, thần sắc ngày càng khó coi. Đợi Bạc Hà nói xong, anh mới nói một câu: “Cậu đi ăn máng khác, tôi làm sao bây giờ?”

Bạc Hà ngẩn ra: “Làm sao cơ?” việc này đâu có liên quan gì đến anh.

Kỷ Lan muốn nói lại thôi, ý nghĩ thật không thể biểu lộ đành phải nói: “Quan hệ người yêu giả mạo đó!”

Bạc Hà thuận miệng nói: “Như vậy cũng quá khác thường rồi!”

Kỷ Lan lực bất tòng tâm không thể nói được gì người trước mặt.

Nếu nói hết nỗi cô, nếu không cho cô làm việc này thì không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể hoàn thành hết nợ, mà không trả hết nợ không biết đến ngày tháng năm nào cô mới chịu lập gia đình. Nếu kiên trì với cô, cô liền sẽ rời khỏi thành phố này, nếu cô đi là đi một năm rưỡi mới gặp lại nói anh làm sao yên lòng.

Kỷ Lan vô cùng mâu thuẫn.

Ăn cơm chiều không được yên thân, Kỷ Lan lái xe đưa cô trở về, trong lòng vô cùng buồn bực.

Thấy gần đến nhà Bạc Hà, anh này ra ý tưởng, nói với Bạc Hà: “Công ty này rất có tương lai, cậu sao không lấy luôn quyền kinh doanh ở thành phố này? Như vậy cũng tiện chăm sóc cha cậu.”

“Tôi cũng muốn tranh thủ quyền kinh doanh ở đây, người ở đây đông, tiêu phí khá lớn, người tiêu thụ cũng nhiều loại, đây lại là thành phố cấp tỉnh, phí đại lý rất đắt, tôi không có tiền. Kỳ thật đại lý cấp tỉnh hay cấp huyện thị thì đều phải đóng phí nhưng công ty này là công ty mới nên muốn đào tạo những nhân viên tinh anh ở các huyện trước rồi mới đem về thành phố.”

“Biện pháp này cũng đúng nhưng tôi cảm thấy cậu nên bắt đầu ở thành phố ta có vẻ tốt hơn, tôi sẽ cũng ông ta nói chuyện cậu sắp xếp thời gian được không?”

“Cậu cũng ông ta nói chuyện gì? Cậu cũng muốn làm đại lý cho sản phẩm này?”

Kỷ Lan không nói gì thờ dãi nói: “Đương nhiên không phải, tôi chỉ muốn giúp cậu thôi.”

Bạc Hà cười ngượng ngùng: “Cái này không cần hỏi, tôi đã hỏi rồi phí đại lý cấp thành phố là năm vạn.”

Kỷ Lan gật đầu: “Tôi biết rồi, vấn đề này để tôi đi làm. Công ty tôi cũng có một ít hợp đồng nghiệp vụ, đã từng đi đàm phán qua, phương diện này tôi có rất nhiều kinh nghiệm.”

“Cho dù cậu đàm phán thành công tôi cũng không lấy đâu ra tiền trả phí đại lý.”

“Phí đại lý tôi có thể cho cậu mượn, cậu nếu như làm ra tiền, cũng là chuyện của một năm sau.”

Bạc Hà trong lòng rất cảm động, muốn cảm ơn lại thấy rất nhẹ nhõm, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Kỷ Lan, cảm thấy người đàn ông trước mặt này thật sự là hoàn toàn một bộ dáng đàn ông trưởng thành, nhưng thật ra vô cùng động lòng người. Lúc cùng ở trong phòng bệnh, cơ bụng kia giống như không phải của cùng một người thật đẹp mắt và có hương vị.

Bạc Hà nhất thời thất thần, Kỷ Lan liền nhân cơ hội làm càn nhìn chằm chằm cô thật lâu, trong xe lâm vào một khoảng không tĩnh lặng vi diệu.

Giờ phút này tuy không phải ngày gì tốt đẹp nhưng bên trong xe ấm áp như mùa xuân, âm nhạc nhẹ nhàng chậm chạp, rất có không khí hương diễm, trong lòng Kỷ Lan đã muốn làm những động tác biểu hiện tình cảm nhưng nghe Bạc Hà nói giọng nhỏ nhẹ chân thành nói một câu: “Kỷ Lan thật sự cậu là một người bạn tốt!”

Kỷ Lan sinh nháy mắt không rõ là cảm xúc gì, tiểu thuyết nói bị chà đạp chẳng phải chỉ có vật hy sinh thôi sao?

Jumbo said: Đồng chí Kỷ Lan, cố gắng thêm chút nữa, băng sơn tan ra 1 chút rồi! Cố chịu bị chà đạp vài lần rồi Cách mạng sẽ thành công!

24. Chương 24

Bạc Hà về nhà rồi nhanh chóng ngồi viết email.

Mạnh Triển yêu cầu nhân viên tiêu thụ mỗi ngày đều phải dùng thư điện tử báo cáo tình hình công việc cũng như số liệu tiêu thụ.

Bạc Hà điền xong bảng tiêu thụ, ở trong email lại nói thêm một câu rằng cô có một người bạn có ý muốn làm đại lý ở thành phố, muốn cùng Mạnh Triển thu xếp một cuộc hẹn.

Mạnh Triển nhanh chóng phúc đáp, hẹn buổi chiều thứ sáu tuần sau 6 giờ ở công ty gặp mặt. Bạc Hà liền nhắn tin cho Kỷ Lan, hỏi anh thứ sáu tuần sau anh có rảnh hay không. Kỷ Lan đương nhiên rảnh, nếu không rảnh cũng phải bỏ mà đến.^^

Hôm sau Bạc Hà đi làm thấy Tương Lâm đang trong kì tân hôn tâm hồn bay bổng, vẻ mặt ngọt ngào. Bởi vì Nghiêm Vị quá bận nên không thu xếp được thời gian nghỉ kết hôn, cho nên cô cũng đi làm, đầy tuần trắng mặt đến tết Âm lịch mới cũng Nghiêm Vị đi đến đảo Hải Nam nghỉ bù.

Bạc Hà nhìn thấy Tương Lâm mang dáng vẻ hạnh phúc, trong lòng cũng có chút hâm mộ, tuy rằng đáy lòng đã sớm không coi tình yêu là thứ có thể trông cậy vào nhưng vẫn mong có người có thể cùng mình nắm tay đi quãng đời còn lại, về phần tình yêu cô cũng không hy vọng nhiều lắm, cô từ bỏ mẹ rút ra chỉ có tình thân là có thể kéo dài mãi, tuy rằng không có tình yêu nhưng có thể cũng nhau vượt qua hoạn nạn.

Cô mong mình có thể giống như Tương Lâm tìm được tình một ý trung nhân thật đáng tin cậy.

Buổi tối về nhà, Bạc Hà thấy bố mình đang cầm một đồng ảnh chụp.

Bạc Hà đến gần nhìn thấy là một người trẻ tuổi có dung mạo thanh tú.

“Bố, là ai vậy?”

Bạc Dự cười hì hì đem ảnh chụp cho Bạc Hà xem: “Đây là cháu của Di Hoàng, đang nghiên cứu khảo cổ ở trấn nhà ta, sinh cùng năm với con, không chừng hai đứa còn biết nhau.”

Từ sau lần nói chuyện lần trước với Kỷ Lan, Bạc Dự đã nhanh chóng tìm đối tượng ở xung quanh mình.

Bạc Hà nghe qua là hiểu được: “Đây là đối tượng bố định giới thiệu cho con?”

“Đúng vậy, bố gọi điện cho người đồng hương. Giang Liêu một lòng muốn tác hợp cho con và Hứa Hoài nên ta không tìm nó nữa.”

“Bố, chuyện nhà mình như vậy con làm sao còn có thời gian để yêu đương, nhà mình lại còn đang nợ rất nhiều nữa.”

“Con cứ nói vậy, cũng có phải sẽ lập tức kết hôn đâu, chờ con trả xong tiền, còn bao nhiêu năm nữa, con sắp ba mươi rồi, đến lúc đó làm sao tìm đối tượng được nữa. Lần trước Kỷ Lan kể ba mươi tuổi có người còn phải gả cho người đã li dị làm mẹ kế nữa đó.”

“Đâu có khoa trương như vậy, hơn nữa con cũng không để ý người ta đã li dị hay chưa.”

Bạc Dự nghe xong nổi nóng: “Sao có thể như vậy, sao con lại phải lấy người đã li dị chứ, người này tên Trương Phàm con đi gặp trước đi, để ta gọi cho Di Hoàng hẹn thời gian.”

“Bố, bố làm thật sao?”

“Bố đương nhiên làm thật, con nghĩ rằng ta nói chơi với con chắc, nếu mẹ con còn sống chắc đã sớm bắt con đo xem mắt, con dù sao cũng đã hai bảy, còn muốn bố lo lắng đến bao giờ nữa.”

Bạc Dự cau mày phát hỏa.

Bạc Hà đành phải nhanh chóng đáp ứng: “Vâng, vậy ba hẹn thời gian với Di Hoàng đi, nhưng mà con nói trước, nếu con không có cảm giác với người đó bố không được ép con.”

“Bố đương nhiên sẽ không ép con, bố cũng không bắt con lập tức kết hôn, nhưng ít nhất cũng phải có đối tượng cho bố an tâm. Con xem con có phải 17, 18 đâu, mẹ con 20 tuổi đã cùng ta kết hôn. Aiz, thật làm ta buồn lòng mà.”

Bạc Hà thấy bố mình đang sắp ca cẩm, cũng không dám chọc ông tức giận, liền ngồi bên người ông, ôm cánh tay ông cười hì hì nói: “Bố nói đúng đều nghe lời bố đi!”

Bạc Dự thấy thế mới nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Bố đều muốn tốt cho con thôi!”

“Con biết rồi, con sẽ nhanh kết hôn thôi, bố yên tâm đi!”

Thứ sáu tan tầm, Kỷ Lan lái xe đến đón Bạc Hà, hai người đến công ty Thiên Nhiên Hối.

Bạc Hà phát hiện Kỷ Lan hôm nay ăn mặc so với mọi hôm nghiêm chỉnh hơn nhiều, một thân tây trang màu xám, bên ngoài lại khoác áo khoác dạ màu xám, thân hình anh cao lớn cân xứng đáng vẻ đường hoàng. Anh chân dài cao lớn, mặc như vậy thực sự trông rất đẹp trai.

Bạc Hà cảm giác được khí lực cường đại của giám đốc Kỷ, cũng choáng ngợp trước vẻ đẹp của Kỷ Lan, nhưng loại cảm giác rung động này chỉ tồn tại trong vài giây, cô đột nhiên nhớ lại anh nhìn thấy máu cá cũng bị choáng, dị ứng nổi lên một thân nốt đỏ, vì thế nhìn không được phì cười.

Kỷ Lan quay đầu nhìn cô khó hiểu hỏi: “Cậu cười cái gì đó?”

“Không có gì, không có gì!”

Bạc Hà tự nhiên sẽ không nói, nhìn anh mắt cười, trong mắt bao nhiêu phong tình vạn chủng bỗng chốc tiêu tan.

Cô cười như vậy làm Kỷ Lan trong lòng nhộn nhạo.

Đến công ty Thiên Nhiên Hối, Mạnh Triển cũng đi từ trong ra. Bạc Hà tiến lên trước giới thiệu Kỷ Lan, Mạnh Triển nhân danh thiệp của Kỷ Lan, nhiệt tình mời anh vào phòng tiếp khách.

Kỷ Lan bình thường ở cùng với Bạc Hà cười hi hi ha ha như người nhà, chưa bao giờ nói chuyện làm ăn với cô, cho nên Bạc Hà nhìn thấy anh lần đầu nhìn thấy Kỷ Lan nói chuyện làm ăn, bàn chuyện hợp đồng với người khác, có chút kinh ngạc.

Hai tiếng sau, Kỷ Lan đàm phán thành công quyền kinh doanh đại lý ở thành phố này, phí đại lý năm vạn bị anh chuyển thành hàng hóa mà không phải là tiền mặt. Vốn mạnh nên không chịu nhiều áp lực, Kỷ Lan đưa ra một cam kết là cam đoan hai tháng sẽ bán ở ba mươi siêu thị ở nội thành

Mạnh Triển đối với điều kiện này vô cùng thích thú, không do dự với điều kiện phí đại lý biến thành hàng hóa, bởi nếu có thể thành hàng hóa trong siêu thị, ông đã từng hỏi qua phí lót tay cũng không phải là ít.

Bạc Hà trong suốt cuộc đàm phán không nói gì, nghe dự thính học được không ít điều này nọ, trong lòng đối với Kỷ Lan vô cùng kính nể. Quả nhiên trời sinh anh để làm ăn, sát phạt quyết đoán, mang theo một loại khí phách thần nhiên, tốn chút công phu đã có thể đảo khách thành chủ.

Đàm phán xong hai người từ trong công ty đi ra, Bạc Hà nhìn vào màn hình di động.

Trên hiện có tin nhắn, ngôn từ khách khí nhưng lại từ một số lạ. Tối nay Bạc Hà vẫn đang để tâm vào chuyện làm ăn, trong lòng toàn nghĩ đến tiền lãi lên xe liền hỏi Kỷ Lan: “Kỷ Lan, năm vạn tiền hàng kia giải quyết thế nào đây? Nếu không bán hết làm sao bây giờ?”

“Cái này cậu không cần lo lắng, làm hàng hóa trong siêu thị xong, trong đó nhất định yêu cầu hàng mẫu, lại hàng hóa để bày bán, giống như mua hàng sau hai tưng được tặng cái gì đó, đó coi như là quảng cáo ban đầu.”

“Uhm, nhưng còn tiền phí trong siêu thị làm sao giờ?”

“Tôi ứng ra trước giúp cậu, cũng chẳng đáng là bao.”

Bạc Hà trong lòng vô cùng cảm động, tự đáy lòng nhận Kỷ Lan là người tốt.

Kỷ Lan được cô khen là người tốt trong lòng không vui vẻ gì thất vọng thở dài: “Kỳ thật xã hội phong kiến cũng có cái tốt.”

Bạc Hà không hiểu ý tứ của anh: “Cậu nói vậy có ý gì?”

Kỷ Lan liếc mắt u buồn nhìn cô nói: “Các cô nương ngày xưa khi phát hiện ra người tốt chẳng phải thường lấy thân báo đáp hay sao?”

Bạc Hà nghĩ anh nói đùa cười nói: “Tôi thiếu nợ cậu ngày càng nhiều, Kỷ Lan cậu không sợ tôi bùng tiền của cậu sao?”

“Không có tiền chẳng phải còn người đây sao?”

Bạc Hà đang vui liền đùa già: “Được nếu không trả được tiền tôi liền làm nha hoàn cho cậu.”

Kỷ Lan cười hắc hắc: “Nói lời phải giữ lời đó!”

Bạc Hà cười gật đầu: “Kỷ lão gia, phiền cậu đưa tôi xuống khách sạn bên đường đi!”

“Cậu làm gì?”

“Hôm nay, uh, tôi đi xem mắt.”

“Cái gì? Cậu đi xem mắt?”

Kỷ Lan giống như bị cục đá to rót trúng chân, trừng mắt hỏi: “Cậu không phải nói nếu không trả hết nợ sẽ không kết hôn sao?”

“Đúng vậy nhưng là bố tôi ép tôi đi, sức khỏe ông không tốt không thể làm ông tức giận, coi như đi cho qua chuyện đi.”

Kỷ Lan nắm chặt tay lái, mắt lộ hung quang.

Bạc Hà hỏi anh: “Cậu làm sao vậy?”

Kỷ tiên sinh không lên tiếng, mặc vết thương lòng tiếp tục lái xe....

Đến khách sạn, Bạc Hà xuống xe, nói hẹn gặp lại với Kỷ Lan, thấy Kỷ tiên sinh mặt âm trầm, khí thế cường đại lái xe bỏ đi.

Bạc Hà cảm thấy Kỷ Lan tính tình như trẻ con, thường xuyên làm cho người ta không hiểu được, như vậy, cả đời đều sẽ được sống sung sướng an nhàn, lớn lên trong ấm êm nên mới dưỡng thành tính cách khó hiểu như vậy.

Đi vào trong khách sạn, Bạc Hà liếc mắt một cái thấy Trương Phàm vì đã từng thấy ảnh chụp của anh.

Trương Phàm nhìn qua chính là người hướng nội, hay ngại ngùng xấu hổ, tư chất văn nhân ưu nhã.

Bạc Hà lần đầu tiên đi xem mắt, Trương Phàm đã từng đi xem mắt hơn mười người nên có chút thoải mái hơn. Hai người ngồi một lúc, lúc đầu còn xấu hổ không được tự nhiên, nhưng dù sao cũng là đồng hương và cũng là đồng học, cũng có một vài đề tài để tán gẫu, Bạc Hà cho là cùng đồng hương nói chuyện phiếm, tấm tư cũng bớt nặng nề hơn, chốc lát không khí cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Trương Phàm thật ra từ sớm đã biết Bạc Hà, lúc ấy, cô là hoa hậu giảng đường. Nhưng Bạc Hà không biết anh, Trương Phàm nói qua Bạc Hà mới biết hóa ra anh cũng đã biết cô rồi, trách không được vừa rồi khi cô mới tiến vào anh đã nhận ra mới đứng lên.

Hai người đang nói chuyện phiếm đột nhiên, Bạc Hà thấy một thân ảnh quen thuộc tiến vào từ cửa chính, dĩ nhiên là Kỷ Lan!

Nhưng anh lại giống như không nhìn thấy cô, nhìn đông lại nhìn tây một chút, ra về tìm chỗ ngồi, sau đó tiến tới bàn của Bạc Hà.

Bạc Hà trong lòng kì quái chẳng lẽ vừa rồi anh quên không nói chuyện gì? Nhưng nhìn về mặt anh lại không giống, hình như là anh đến ăn cơm, từ từ nhàn nhã nhìn ra xung quanh đánh giá, chắc anh không nhìn thấy cô sắc mặt anh giống như lãnh đạo đi thị sát.

Mất thấy anh sắp đi quá một bàn, Bạc Hà do dự có nên gọi chào anh một câu hay không, đột nhiên Kỷ Lan mí mắt liếc xuống, ánh mắt đảo qua trên người Bạc Hà, lúc này lộ ra nét sợ hãi lại quá đổi vui mừng: “Ai nha, cậu cũng ăn cơm ở chỗ này sao? Thật khéo!”

Kỷ tiên sinh làm ra vẻ mặt gặp lại bạn cũ rất vui vẻ, làm cho Bạc Hà vô cùng kinh ngạc, vừa rồi chính anh thả cô ở đây mà.

Jumbo said: Không nên nhìn mặt chữ mà bắt hình dong, bạn học Kỷ như vậy mà cũng biết giấu nghề a!

25. Chương 25

Bởi vì Kỷ tiên sinh đang không lại làm ra bộ mặt lâu rồi mới gặp bạn cũ trước mặt người lạ như vậy, nên tự nhiên cô cũng sẽ không bóc mẽ anh, dù sao quan hệ của hai người so với Trương Phàm cũng gần gũi hơn, về tình về lý cô đều nên về phe anh, vì thế cô liền tát nước theo mưa: “Thật là khéo, không nghĩ lại gặp cậu ở đây, cậu cũng đến đây ăn cơm sao?”

Kỷ tiên sinh hơi cười khẽ gật gật đầu, tự nhiên ngồi xuống. Ngồi xuống lại cảm thấy giống như không ổn lại khách khí nói một câu: “Tôi có thể ngồi ở đây được không?”

Bạc Hà mỉm cười không nói, nhưng trong lòng tự bảo không phải cậu đã ngồi xuống rồi sao?

Trương Phàm khách khí nói: “Mời ngồi, mời ngồi, cùng nhau ăn đi!”

Anh một chút cũng không cảm thấy có điều gì khác thường, thật sự nghĩ Kỷ Lan cùng Bạc Hà là vô tình gặp mặt, trong lòng lại tự mình tiếc nuối khí vận mình quá kém, thật vất vả mới cùng Bạc Hà tán gẫu một chút từ đâu lại xuất hiện một người bạn thời đại học sát phong cảnh. Bất quá yêu ai yêu cả đường đi, đối với bạn thời đại học của Bạc Hà cũng tự nhiên có ưu ái, làm như vậy trông có vẻ lễ tiết hơn.

Bạc Hà giới thiệu hai người với nhau, sau đó gọi phục vụ, lấy thêm đồ ăn.

Kỷ Lan lẩn lộn trong thương trường nhiều năm, cùng người xa lạ xã giao đương nhiên không câu nệ lễ tiết, không tốn mấy phần tâm tư là có thể nói chuyện tán gẫu với Trương Phàm.

Bạc Hà âm thầm bội phục tài ăn nói của anh, cô phát hiện Kỷ tiên sinh chỉ cần ở cùng đàn ông là phá lệ trở lên trầm ổn thành thực, nhưng khi ở cùng một chỗ với cô, liền bất ngờ trở nên rất ngây thơ, đây rõ ràng là có chuyện gì?

Dần dần, Bạc Hà có ảo giác, đây dường như là cuộc hẹn xem mắt của Kỷ Lan cùng Trương Phàm, hai người mới gặp như đã quen, trò chuyện với nhau vô cùng ăn ý, chính cô mới giống như người xen vào.

Ba người cơm nước xong đi ra khỏi khách sạn, Kỷ Lan lái xe đưa Trương Phàm về nhà trước.

Trương Phàm sau khi xuống xe còn cùng Kỷ Lan trao đổi số điện thoại, quả thực như mới gặp nhau đã thành bạn tri kỷ, lưu luyến khi chia tay.

Bạc Hà có chút thổn thức: “Hai người thực quần quýt nha, xem tôi như người dưng.”

Kỷ Lan cười hì hì đá lông mi: “Cậu ghen sao? Tôi chỉ thay cậu kiểm tra người này một chút thôi!”

“Vậy kết quả kiểm tra của cậu ra sao?”

“Cũng không tệ lắm!” Dừng một chút anh nói: “Nhưng không bằng tôi!”

Bạc Hà nhin không được cười ra tiếng nói: “Kỷ tiên sinh cậu có thể khiêm tốn một chút được không?”

Kỷ Lan quả quyết nói: “Không thể!”

Kỷ tiên sinh vừa rồi cao vởi vợ tựa mấy xanh giờ trở nên kiêu ngạo vô sỉ. Bạc Hà cười cười, tận sâu trong lòng tự thấy đàn ông khi tự tin lại dường như gần trở thành tự kỷ.

Kỷ Lan quay trở lại chuyện chính thân thiện nói: “Anh chàng này cậu tình làm thế nào đây?”

“Tôi cũng đang nghĩ đây. Bố tôi không lập tức bắt tôi kết hôn nhưng phải có đối tượng để phòng ngừa. Tôi đối với Trương Phàm không có cảm giác gì, không muốn cùng anh ta tiếp tục quan hệ, nhưng tôi không muốn cự tuyệt anh ta, bố tôi chắc chắn sẽ tiếp tục chuẩn bị các đối tượng khác.”

Kỷ Lan trầm ngâm nói: “Tôi có ý này!”

“Ý gì?”

“Cậu nói tôi là bạn trai cậu.”

“Cái này sao có thể được.”

“Dù sao trước mặt ông nội tôi cậu cũng đã giúp tôi lâu rồi, tôi giúp lại cậu chắc là được đi, chốc nữa tôi với cậu cùng nhau về nhà.”

“Tôi cảm thấy thế không hay lắm.”

Kỷ Lan nghiêm mặt nói: “Cứ như vậy đi, bố cậu cũng sẽ không làm khó cậu nữa. Bằng không, cậu lại phải hai ngày đi xem mắt một lần. Cậu cũng muốn lên tiết mục xem mắt trên ti vi có phải không?”

Bạc Hà cười cười: “Bố tôi cũng không hiện đại nhường nội cậu đâu!”

Nhanh đến dưới nhà Bạc Hà, Kỷ Lan dừng xe, liền đi theo cô lên lầu.

Trong lòng Bạc Hà rất là do dự, tuy rằng Kỷ Lan thật lòng muốn giúp đỡ không hề có nửa điểm ái muội, nhưng cô cảm thấy cùng được Kỷ Lan “giúp đỡ” lại như vậy, cảm thấy có chút gì đó không được minh bạch cho lắm. Tuy bây giờ cô vẫn thấy được Kỷ Lan là một lòng hảo tâm muốn giúp đỡ cô nhưng muốn được sống yên ổn lại phải lừa dối bố mình trong lòng cô cảm thấy không yên.

Kỷ Lan thấy Bạc Hà đang do dự, chônên nhanh chóng vào nhà Bạc Hà tiến hành “công tác tư tưởng” với Bạc Dự không cho Bạc Hà có cơ hội đổi ý.

“Bác trai, hôm nay buổi xem mắt của Bạc Hà cháu cũng có mặt.”

Bạc Dự sững sốt: “Cậu cũng đi? Thằng bé đó như thế nào?”

“Vâng, cũng rất tốt, nhưng cháu cảm thấy cháu so với cậu ta tốt hơn.”

Bạc Dự cười ha ha, cảm thấy bạn học của con gái có khiếu hài hước, nhưng không hiểu được ý tứ của anh.

Kỷ Lan thành khẩn nói: “Bác trai, thật ra, cháu vẫn thích Bạc Hà, nhưng cô ấy luôn nói còn phải kiếm tiền trả nợ, chưa lo chuyện hôn nhân được, nên cháu cũng chịu không nói được gì. Hôm nay lại thấy cô ấy đi xem mắt, cháu không thể nhẫn được nữa, liền nói rõ với cô ấy, không biết rằng cô ấy cũng thích cháu. Vì vậy, bác trai mong bác xem lại chuyện xem mắt về sau có thể...”

Bạc Hà đứng một bên nghe được, khuôn mặt liền nóng lên, may mắn Kỷ Lan hết sức chăm chú nói chuyện cùng bố cô không quay đầu lại. Anh nếu như quay đầu nhìn cô một cái, cô khẳng định sẽ chết vì xấu hổ mất.

Thật ra Kỷ Lan không phải không nghĩ đến quay đầu nhìn cô một cái nhưng chỉ yếu sợ khi bắt gặp ánh mắt trong suốt của cô, những lời này lại không nói được nữa, sẽ làm cho cô nhìn ra tình cảm của anh.

Bạc Dự nghe xong lập tức hiểu ra, thật sự vừa mừng vừa lo: “Thật là, quá tốt rồi còn gì, Bạc Hà nhà này cũng không chịu nói gì với bác hết cả nên bác mới bắt nó đi xem mắt, bác sốt ruột, qua năm sau là nó đã 27 rồi.”

“Đúng vậy, cháu cũng muốn nhờ bác khuyên cô ấy, đúng là trả nợ thì vẫn phải trả nhưng không nên vì vậy mà bỏ qua hạnh phúc của mình.”

“Đúng vậy, bác cũng nghĩ như vậy, nhưng tâm tư Bạc Hà bác cũng hiểu phần nào, con bé này nó không thích đem phiền toái đến cho người khác, càng không muốn người khác phải chịu gánh nặng, cho nên suy nghĩ của nó bác hiểu nên cũng không thúc giục gì, bác không giục nó kết hôn nhưng cũng nên có người chờ nó đợi đến khi trả hết nợ thì lập tức kết hôn, cậu nói xem có đúng không? Nếu như để thêm vài năm nữa mới tìm, sẽ có người thích hợp với nó sao? Con gái có thì, không giống như đàn ông. 26 tuổi mới đi tìm đối tượng so với 30 tuổi đi tìm đối tượng, thật sự không giống nhau cậu thấy có đúng không? ”

Kỷ Lan cực kì thật trọng trả lời: “Bác nói rất phải!”

Bạc Dự thở phào nhẹ nhõm: “Hai đứa bay tâm đầu ý hợp bác đương nhiên không có ý kiến gì. Nhưng gia đình bên đó có biết không?”

Bạc Dự cảm thấy điều kiện hai gia đình chênh lệch quá lớn, trong lòng vui mừng nhưng cũng lo lắng.

“Ông nội cháu rất thích Bạc Hà, không có việc gì đều muốn đón cô ấy đến nhà ăn cơm, nhà cháu vốn cũng đã muốn sang bên này chơi từ lâu, thấy ở chung một chỗ chắc sẽ tốt lắm, nhưng cái chính vẫn là không muốn thiên hạ đàm tiếu thôi.”

Bạc Hà ngồi ở một bên, trên mặt nổi lên ửng đỏ. Thầm nghĩ anh tuy rằng diễn trò nhưng trông chân thật, nề nếp như là đang hỏi vợ thật ấy.

Kỷ Lan tủm tỉm cười đứng dậy: “Bác nghỉ ngơi sớm một chút, lần khác cháu lại tới chơi.”

“Không cần, hai đứa chỉ cần lo chuyện của hai đứa là được rồi. Mọi chuyện ta cũng an tâm rồi. Bạc Hà đưa Kỷ Lan về đi.”

Bạc Hà dạ một tiếng, đưa Kỷ Lan xuống lầu.

Để anh không nhìn thấy cô đang xấu hổ, dưới hàng hiên nhân dịp trời tối, cô nói: “Hành động của cậu cũng thật quá đi!”

Kỷ Lan hừ một tiếng: “Ở trước mặt cậu tôi chưa bao giờ nói dối.”

Bạc Hà cười nói: “Cảm ơn, nhưng cậu vẫn nên quan tâm chuyện của cậu thì hơn, tết Âm lịch mà không có người, cậu không phải đã đặt mục tiêu rồi sao, sao tôi chẳng thấy cậu có động tình gì vậy?”

Kỷ Lan ôm hận nói: “Tôi vẫn đang tiến hành, nhưng cô ấy giống như đầu đá, không hiểu gì là chuyện tình cảm hết cả. Tôi bên này làm đến long trời lở đất vậy mà người đó vẫn như không.”

Nói xong liền hung tợn nhìn trừng trừng cái đầu đá trước mắt.

Đáng tiếc do trời tối, đầu đá cũng không thấy anh mắt của anh còn tò mò hỏi: “Cậu thích đầu đá từ khi nào vậy? Người kia không phải là cô gái thích lãng mạn sao?”

Kỷ Lan bước ra khỏi bóng tối nơi hàng hiên tiến ra ánh sáng đèn đường, u oán nhìn Bạc Hà nói: “Cũng không phải vậy, loại con gái thích lãng mạn thì còn dễ tìm nhưng khổ nỗi, đây lại là cô gái có vẻ đẹp nội tâm, mơ hồ chậm hiểu, quật cường có chủ kiến, một mắt như mù nhìn thấy đàn ông tốt cũng không biết quý trọng, liên tiếp ra bên ngoài tìm đối tượng, rất khó tìm, bây giờ tôi cũng đang gặp một người như vậy đây.”

Bạc Hà nhin không được cười lớn: “Người anh em, cậu thực sự có mệnh khổ.”

Kỷ Lan càng thêm u oán: “Người này xem tôi như nhân nhân, lại đem lòng cảm kích, lại đem tôi đối đãi như anh em chí cốt, cậu nói xem tôi phải làm sao bây giờ.”

Bạc Hà vẽ mặt tươi cười chợt đông lại, kinh ngạc nhìn Kỷ Lan.

Kỷ Lan trong lòng mừng thầm, cô rốt cuộc cũng hiểu được tâm ý của anh.

Bạc Hà nhìn anh trong chốc lát rồi cực lo sợ nói: “Anh ta xem cậu như ân công cùng anh em tốt, ý của cậu là cậu thích là con trai.”

Kỷ Lan trong lòng phun ra một ngụm máu tươi, nháy mắt bị nội thương trầm trọng.

Bạc Hà thấy anh không lên tiếng lại xem lại ngôn từ của mình, lại lo sợ hỏi: “Hay đây là Dung Kiên.”

Kỷ Lan lập tức nổi một tảng da gà, phẫn nộ nói: “Không phải! Người tôi nói là một cô gái.”

Bạc Hà nhẹ nhàng thở ra: “Cậu dọa tôi sợ chết khiếp.”

Kỷ Lan nghiêm trang nói: “Cậu cảm thấy tôi là người như thế nào?”

Bạc Hà gật đầu: “Rất tốt, không phải tốt hơn mức bình thường vài lần sao?”

Kỷ Lan nghiêm mặt nói: “Có tốt đến mức có thể làm bạn trai cùng chồng không?”

“Đương nhiên có thể.”

Kỷ Lan quyết định thật nhanh nói: “Tôi làm bạn trai của cậu trước đi.”

Bạc Hà giật mình. Phản ứng này là sao, cô nhất thời mặt đỏ tai hồng.

“Cậu đang đùa tôi phải không?”

“Tôi không có thói quen nói đùa, cậu xem bố cậu giục cậu lập gia đình, nhà tôi giục tôi lấy vợ, chúng ta không phải rất thích hợp sao?”

“Vậy là cậu vì vậy mới tìm đến tôi.”

“Đương nhiên không phải, tôi cảm thấy cậu rất tốt.”

“Tốt đến mức có thể trở thành một người vợ.”

“Đúng vậy.”

Bạc Hà trong lòng cảm thấy không thoải mái, nổi giận nói: “Cái cô gái tốt còn đây đó, cậu sao lại tới tìm tôi.”

“Tôi...” Kỷ Lan đầu đầy mồ hôi, rốt cục nói: “Tôi không phải không thích cậu.”

Rặng mây hồng của Bạc Hà mới trôi đi lại càng thêm đỏ.

“Những lời tôi nói vừa rồi hoàn toàn là sự thật, không phải diễn trò.”

Bạc Hà giật mình, không trách lúc đó anh nói chuyện trông rất chân thành. Thật sự quá phúc hắc, quá giả hoạt,... Cô đột nhiên có cảm giác dẫn sói vào nhà.

“Con sói già” tiến lên từng bước nói: “Cậu có đồng ý không?”

“Tôi chưa nghĩ ra.”

“Cậu nhất định phải có bạn trai nếu không bố cậu sẽ bắt cậu đi xem mắt, còn không bằng đồng ý với tôi, cậu nói có đúng không?”

“Uhm đúng vậy.”

“Hơn nữa, so với Trương Phàm trẻ tuổi đẹp trai hơn, so với hắn ta hài hước thú vị hơn,...”

“Ừ, đúng vậy.”

“Vậy cậu đồng ý rồi.”

“Không.”

Kỷ Lan đầu đau: “Vì sao?”

“Tôi vẫn luôn coi cậu là bạn bè.”

“Cậu vẫn xem tôi là bạn của cậu, tôi là đàn ông cho nên tôi chính là bạn trai của cậu, cậu nói xem?”

Bạc Hà: “...”

Jumbo said: Cuối cùng cũng tỏ tình! Cảm tạ trời đất cuối cùng cũng có thể tiến tới tấn công trực diện, quang minh chính đại!

26. Chương 26

Thừa dịp Bạc Hà chưa kịp nói gì, Kỷ Lan giải quyết dứt điểm: “Được rồi, cứ như vậy đi! Từ nay về sau tôi chính là bạn trai cậu!”

Bạc Hà vốn đang ngượng ngùng xấu hổ, nghe thấy lời anh lại vừa bực mình vừa buồn cười, liền nhin không được phì cười: “Kỷ Lan, cậu tỉnh táo một chút có được không, sao lại giống như ông nội cậu nói năng lảm cẩm vậy?”

“Lúc này tôi vô cùng tỉnh táo đấy chứ!”

“Nhưng tôi vẫn chưa đồng ý đâu đó.”

Kỷ tiên sinh bày ra một bộ mặt không thể tưởng tượng được: “Cậu còn phải nghĩ cái gì nữa, một người đàn ông tốt như tôi, phải đồng ý luôn mà không cần suy nghĩ chứ, cậu bỏ lỡ lần này sẽ hối hận cả đời đó.”

Bạc Hà không nhịn được cười, người tự kỷ hóa cuồng như anh cô gặp lần này là đầu tiên. Cô đối với vấn đề này không hề phòng bị gì cả, lại chưa hề vượt quá suy nghĩ bạn bè với anh, bị đánh lén như vậy nhất thời không nghĩ ra gì để phản bác, cũng cảm thấy anh lúc này chỉ là câu nói đùa nên vô cùng vui vẻ.

“Tôi về trước, cậu cũng về sớm mà nghỉ ngơi.”

Kỷ tiên sinh trước nay vốn là cao thủ đàm phán, chuyên ẩn nấp đợi thời cơ tung ra đòn sát thủ quyết định phần thắng, ra chiêu quyết liệt, chiến thắng chắc chắn nằm trong tay mới thu quân. Anh biết lúc này không thể dây dưa cùng cô giằng dụa lí, bất ngờ tấn công làm cho cô không kịp phản ứng, đánh nhanh thắng nhanh để tóm lấy Bạc Hà. Dùng miệng lưỡi nhanh nhẹn xác lập địa vị bạn trai rồi nhanh chóng biến mất, để lại Bạc Hà mơ mơ hồ hồ đứng tại chỗ, tưởng như mình đang buổi tối bị mộng du. Là thật sao? Anh ấy thật sự thích cô?

Cô cảm thấy chuyện đêm nay có điều gì đó bất bình thường, nếu đặt mình vào địa vị người ngoài cuộc, hai người giống như là thuận theo quần chúng mà tát nước theo mưa.

Nhưng bởi vì cô luôn không nghĩ đến điều này cho nên đối với đòn Kỷ Lan ra với cô chắc chắn là đã có âm mưu từ lâu, nhưng đối với Bạc Hà mà nói đây là chuyện phát sinh ngoài dự kiến. Cứ như vậy một lát sau, thần không biết quỷ không hay anh biến mình từ bạn bè của cô thành bạn trai cô, còn chiếm được sự đồng ý của bố cô. Việc này thật sự là vô cùng thần kì.

Nhưng lúc này cẩn thận nghĩ lại, cũng thấy lời anh nói không có gì là không tốt, muốn người có người, muốn đẹp trai có đẹp trai, công việc lại luôn giúp đỡ cô, cô thật sự không tìm ra điểm nào để chê bai anh.

Chẳng lẽ cô lại nhận lời cho anh làm bạn trai?

Bạc Hà cảm thấy bản thân mình hơi trì hoãn, ngoài ý muốn, có chút mê mang nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất thoải mái, bởi vì rõ ràng khi anh bày tỏ với cô với thái độ hoàn toàn khẳng khái, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt.

Cô muốn đi ra ngoài gió lạnh một chút cho tỉnh táo lại đầu óc, cẩn thận xem xét mấy tháng ở chung, có cảm giác ấm áp hài hòa, không thể không nói, Kỷ Lan thật giỏi che giấu tâm tư của bản thân, hóa ra cô vẫn luôn không biết mình chính là đối tượng anh mơ ước đã lâu.

Bạc Hà do dự một lúc lâu xoay người đi lên lầu.

Bạc Dự còn đang hưng phấn, thấy con gái đi vào nhà, lập tức vui mừng hơn hớn cười nói: “Kỷ Lan thấy tốt, rất xứng đôi với con, vốn bố không nghĩ gia đình bên đó hài lòng về con nhưng hóa ra gia đình bên đó cũng thích con. Ông nội nó là người tốt, một chút trịnh trọng khinh người cũng không có, ở trong bệnh viện còn thường xuyên nói chuyện phiếm, bố xuất viện còn gọi điện với bố nói chuyện, có thể thấy được gia đình bên đó là người tốt. Bố cũng rất vừa lòng, chuyện con mà ổn thỏa trong lòng bố cũng không còn gánh nặng gì.”

Bạc Hà cảm thấy vẻ mặt hạnh phúc của bố cô, muốn nói gì cũng không đành lòng mở miệng, đành phải gượng cười hai cái đi về phòng.

Quên đi chuyện này cứ tạm gác lại đã, bây giờ đầu óc đang loạn, trước nên bình tĩnh một chút. Cô mở máy tính bắt đầu viết báo cáo hoạt động kinh doanh.

Chỉ cần nghĩ tới sắp phải đối đầu với lo lắng là cô lại cảm thấy bất an. Làm thế nào đi bàn chuyện với người trong siêu thị, cô chưa từng có kinh nghiệm, tiền phí kinh doanh là bao nhiêu, cô cũng chưa từng nghĩ tới. Nhìn bảng tiêu thụ. Trong lòng Bạc Hà lại nhớ lại màn bày tỏ vừa rồi của Kỷ Lan là một chuyện lãng mạn viên vông nhưng sự việc trước mắt lại làm người ta mất bình tĩnh.

Điền bảng xong, Bạc Hà phát hiện Nghiêm Vị đang ở trên mạng.

“Kỷ Lan nói cậu là bạn gái của nó.”

Bạc Hà không biết nên khóc hay nên cười, miệng lưỡi Kỷ Lan cũng nhanh quá đi, cô còn chưa đồng ý anh đã bắt đầu kể chuyện lung tung.

“Cậu ấy nhất thời xúc động, bị người nhà ép dữ quá nên mới nói vậy thôi.”

“Không, nó thật lòng đó, nó thích ai sẽ theo đuổi đến cùng không bởi vì nguyên nhân nào khác.”

“Cậu ấy không phải vẫn thích loại con gái quyến rũ sao? Tôi một chút quyến rũ cũng không có. Tôi rất bình thường, cho nên với lời cậu ấy nói thật sự chưa bao giờ tin cậu ấy sẽ theo đuổi tôi.”

“Khi yêu thương một người, mặc dù biết người đó không phải người mình thích nhưng cũng không thể không chế mà yêu thương người đó. Tiêu chuẩn và ảo tưởng chính là cách nhau xa như vậy, khi người đó xuất hiện trước mặt cậu cậu sẽ biết người trong mộng và người thực hoàn toàn khác nhau. Nếu như chưa bao giờ tưởng tượng ra một người chân thực nào thì khi người đó xuất hiện sẽ chỉ là thể thôi, chỉ còn có thể nhìn thấy mình người đó.”

“Cậu cũng nói như vậy sao? Nhưng tạm thời tôi vẫn chưa lo đến chuyện này được, tôi vẫn chỉ xem cậu ấy như bạn bè.”

“Vậy cậu thích cậu ta không?”

Bạc Hà gặp những lời này bất ngờ thời không biết phải đáp như thế nào.

“Vậy cậu ghét cậu ta sao?”

“Không ghét.”

“Cậu xem, ghét trái nghĩa với thích, cậu không ghét nghĩa là thích rồi.”

Bạc Hà không biết nên khóc hay nên cười, Nghiêm Vị không hổ danh là bạn thân của Kỷ Lan, loại đánh đồng này công lực giống nhua như đúc, quả thực cùng một điệu cùng hát.

Cô âm thầm nghĩ, chính mình có thích cậu ấy sao? Đúng lúc này, di động vang, cầm lấy máy đương nhiên là Nghiêm Vị. Bạc Hà thấy rất kỳ quái, cô không phải đang nói chuyện phiếm với anh sao, sao anh còn gọi điện thoại?

Điện thoại kết nối, nghe giọng Nghiêm Vị nói lớn: “Bạc Hà, Kỷ Lan nói cậu là người yêu nó? Trời ạ, có thật không đó? Trời ạ!”

Bạc Hà sửng sốt, vừa rồi ở trên mạng không phải đã nói rồi sao, sao lại còn hỏi lại?

Lúc này Nghiêm Vị trên mạng lại tiếp tục đánh: “Kỷ Lan là người đàn ông hiếm có đó, đừng có do dự nữa, nhanh chóng tiến vào vòng tay của nó đi.”

Bạc Hà đột nhiên cảm thấy không đúng, Nghiêm Vị đang cầm di động thì cần gì đánh máy.

Không phải là? Trong lòng cô chợt hiện lên một ý tưởng, nhìn trên mạng Nghiêm Vị kia thao thao bất tuyệt sao giống Kỷ Lan đến vậy, thật sự vừa bực mình vừa buồn cười.

Cô nói: “Nghiêm Vị, Kỷ Lan nói đó chỉ là nhất thời xúc động mà thôi, đợi hôm nào tôi sẽ kể chi tiết cho cậu nghe, tôi đang bận chút chuyện gác máy trước được không?”

Gác máy xong, Bạc Hà bắt đầu thu phục “Nghiêm Vị” trên mạng.

“Cậu cảm thấy Kỷ Lan có điểm gì tốt?”

“Chỗ nào cũng tốt!”

Bạc Hà nhin không được buồn cười, quả nhiên anh luôn tự kỷ không ai bằng.

“Tôi không cảm thấy anh ấy có điểm gì đặc biệt. chỉ nhìn thấy máu là choáng, còn không thể uống rượu, mới uống là bị dị ứng, nổi mẩn đỏ toàn thân, vô cùng thâm.”

“Đó là điểm đặc sắc của cậu ta, thật đáng yêu nhưthỏ con.”

“Tôi không nghĩ như vậy.”

“Nghiêm Vị” lại cho hiện lên hình ảnh một trái tim tan vỡ.

“Vậy cậu thích dạng con trai như thế nào?”

Bạc Hà cố ý viết: “Tôi thích đàn ông trung thực.”

“Nghiêm Vị” quyết đoán trả lời: “Cậu ấy chắc chắn là người như vậy.”

Bạc Hà không nói gì, thật đúng là có tài khoe mẽ, anh như vậy mà cũng dám tự nhận mình là người trung thực, là người gian manh nhất thì có, một bên kéo cô vào sổ đen một bên giả mạo Nghiêm Vị thám thính tin tức từ chỗ cô, trong lòng cô muốn hét to, thực sự là rất giỏi hoạt mà.

Bạc Hà hừ một tiếng, đánh ra một tràng dài.

“Tôi hoài nghi cậu ấy không phải xử nam, cậu ấy toàn nói đến các bạn gái trước, rất không thuần khiết.”

“Nghiêm Vị” ở bên kia cũng lâm vào trầm mặc.

Bạc Hà nén cười lại nói tiếp: “Cậu ta phong lưu lại có nhiều bạn gái cũ, còn thả đèn trời cho Mạnh Tiểu Giai nữa chứ, Cậu ta thích tôi như vậy sao không thả đèn trời cho tôi. Cho nên mới nói cậu ta chỉ nhất thời xúc động mà thôi chứ không phải thực sự thích tôi. Cậu nói có đúng không?”

Nghiêm Vị phát ra một cái emotion mờ mờ: “Cậu không thấy chuyện đó rất trẻ con sao? Cái kia đều là chuyện đã qua chúng ta cần phải hướng tới tương lai cậu nói có phải không?”

“Dù sao cậu ấy tỏ lộ như vậy cũng chính là giống như ban thánh chỉ thông báo cho toàn bộ mọi người đều biết, nếu như tôi cũng nhận được thánh chỉ như vậy tôi mới đồng ý.”

“Nghiêm Vị” cho hiện một cái emotion điềm đạm đáng yêu: “Vậy cậu rốt cuộc muốn sao?”

“Năm đó cậu ta nó yêu Mạnh Hiểu Giai như thế nào thì hiện tại tôi cũng muốn cậu ta nói với ánh trăng cậu ta thích tôi như vậy, được không?”

“Cậu....”

“Dù sao tôi cũng mặc kệ, khi nào ánh trăng biết thì tôi mới có thể đáp ứng cậu ta.”

“Cậu....”

“Thôi tôi mệt rồi, không nói chuyện với cậu nữa, cậu cũng ngủ sớm một chút đi, bằng không tuổi trẻ lại già sớm thì khổ.”

“Cậu...”

Bạc Hà cho hiện một cái emotion mỉm cười: “Ngủ ngon, Kỳ lão gia.”

Jumbo said: Ha ha ha ha

chết sặc

Bể tấy rồi! Ha ha ha

~

27. Chương 27: Chương 27

Kỷ Lan ngẩn ra nhìn biểu tượng off của Phát tài, trăm ngàn không hiểu vì sao cô ấy lại biết. Chính mình đã che giấu rất tốt rồi mà, không để lại một chút dấu vết nào, anh chỉ không nói rõ là mình thôi còn những lời còn lại đều là từ sâu trong lòng nói ra. Thế sao lại có thể lộ được nhỉ?

Anh nằm trên giường, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tim như bị dao cắt. Cô đòi anh nói cho ánh trăng biết ... Cái này rõ ràng là làm khó anh mà, chẳng lẽ cô muốn anh đi phóng vệ tinh sao?

Kỷ Lan u sầu thờ dài, aizz, lòng con gái còn sâu hơn mò kim đáy bể,... nhưng cũng không thể bỏ được....

Bạc Hà tắt máy, khoe môi vẫn chưa nhạt ý cười, trong lòng thoáng hối hận vì nhanh chóng vạch mặt anh, đáng lẽ nên trên anh thêm một lúc nữa.

Cô bất giác phát hiện ra từ sau khi ở cùng anh, tâm hồn cô vui vẻ thư thái hơn nhiều, anh thực sự rất thú vị.

Nhưng mà kì quái, sau khi Kỷ Lan thổ lộ xong tự nhiên hôm sau yên lặng không có động tĩnh gì. Bạc Hà không nghĩ ra sao anh lại làm như vậy, chẳng phải anh nên tích cực gỡ gạc hình tượng của anh với cô sao. Chẳng lẽ hôm qua nói xong hôm nay lại hối hận rồi?

Nghĩ như vậy trong lòng cô có chút mất mát.

Tan tầm, cô muốn đi xem xét tình hình tiêu thụ ngày hôm nay, sau đó mới đi ăn cơm tối. Ra khỏi công đi thì trời cũng đã khuya, vì là đầu đông nên trông có vẻ lạnh hơn, Bạc Hà kéo lại áo khoác, đi đến trạm xe buýt, lúc này đèn thoại tự nhiên vang.

Trong lòng cô hơi giật mình, thấy trên màn hình có tên Kỷ Lan, cô tự nhiên thấy hồi hộp, còn hơi cuống nữa.

“A lô.”

“Bạn đang ở đâu?”

“Tôi đang ở Oscar Studios.”

“Tôi đến đón cậu”

“Không cần tôi đi xe buýt cũng được, rất nhanh sẽ về đến nhà.”

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Lời nói còn chưa dứt anh đã treo điện thoại, anh gọi điện thoại luôn như vậy, không hề câu nệ tiểu tiết, tốc chiến tốc thắng.

Bạc Hà đứng đợi ở cổng tránh gió chừng được mười phút thì thấy xe của Kỷ Lan đi tới.

Bạc Hà liền tiến tới, trải qua đêm qua, cô gặp lại anh cũng thấy hơi ngỡ ngàng.

Kỷ Lan sinh giống như cô, tâm trạng cũng không được tốt lắm, hơi cười cười, nhưng rõ ràng giống như sói xám đội lốt cừu non.

Bạc Hà hỏi anh: “Bạn tìm tôi có việc gì?”

Kỷ Lan thần thần bí bí nói: “Uhm, đợi lát nữa cậu khắc biết.”

Bạc Hà nhin không được nói: “Cả ngày hôm nay cậu bận gì sao sao?”

Kỷ Lan lập tức giồng như mèo thấy mỡ nói: “Bạn muốn hỏi, tại sao cả ngày tôi không gọi điện cho cậu sao?”

Bạc Hà bị anh nói trúng tim đen thấy ngỡ ngàng.

Kỷ Lan thấy Phát tài của anh lộ ra gương mặt ngỡ ngàng, trong lòng nhộn nhạo một trận, thở dài nói: “Cả ngày hôm nay tôi đều cân não, mệt muốn chết.”

“Là chuyện công ty sao?”

“Không phải đợi lát nữa cậu sẽ biết.”

Bạc Hà cảm thấy anh thần thần bí bí không chịu nói, không khỏi giật mình, sẽ không là hôm qua cô nói đùa anh liền cho là thật chứ?

Sự thật chứng minh cô nghĩ là đúng.

Kỷ Lan cho xe chạy một mạch đến chỗ mua cá cho ông nội anh hôm sinh nhật ở ngoại ô.

Bạc Hà không hiểu, nơi này đông không mông quạnh, anh muốn làm cái gì?

Kỷ Lan xuống xe, từ đằng sau lấy ra một bao đồ nhìn Bạc Hà cười nói: “Xuống thôi.”

“Bạn muốn làm gì, đêm dài yên tĩnh, nơi này lại là ngoại ô, rất đáng sợ.”

Kỷ Lan lập tức nói: “Có tôi ở đây, sợ cái gì, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

Nói xong liền cầm tay Bạc Hà.

Mặt Bạc Hà nóng lên, nhưng lại không giãy giụa.

Kỷ Lan vui mừng nắm lấy tay Phát tài nhỏ bé, đi tới một cái ao.

Nơi này là cái ao cá, nước lấy từ trên đập xuống, bên trong nuôi cá lý ngư, nhưng cũng không phải là cá tự nhiên, nhưng cũng đủ cho người đến câu giải trí. Ban ngày khi thời tiết tốt, nơi này có rất nhiều người đến câu cá.

Nhưng bây giờ lại là buổi tối, tự nhiên một người cũng không có người.

Tối nay cũng xem như trăng thanh gió mát, trên đầu vàng trăng soi mình xuống dòng nước, theo gợn sóng hơi lăn tăn.

Bạc Hà nhìn ánh trăng trên cao, ân ẩn hiểu được ý tứ của anh, nhin không được nở nụ cười.

Kỷ Lan hứ lạnh một câu: “Không được cười.”

Nói xong liền lấy từ trong bao ra mấy cái đèn thả.

Kỷ Lan vẫy vẫy Phát tài muội muội của anh lại gần.

“Cậu lại đây.”

Bạc Hà nhin cười đến bên người anh, Kỷ Lan lấy đèn pin ra, chiếu vào đèn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu thấy rồi đó, trên mặt đều có viết chữ.”

Bạc Hà vừa thấy lại cười đến nhăn nhó.

Ánh trăng nói anh yêu em...

Kỷ tiên sinh hứ lạnh một cái, đốt đèn thả xuống nước.

Nhưng lại có mấy cái đèn trôi lững lờ trên mặt nước không tiến tới hướng của ánh trăng.

Bạc Hà cười nói: “Cậu xem, cũng coi như là ý trời đi!”

Kỷ Lan nóng nảy, chạy đến bên cạnh ao cá, lấy một cái vợt cá hung tợn chạy tới mấy cái đèn.

Nhờ ánh đèn đường, Bạc Hà thấy Kỷ Lan anh tuấn, giơ cao vợt cá, giống như thiên bồng nguyên soái giơ đinh ba, nhin không được, cười thành tiếng.

Kỷ tiên sinh bắt chắp hình tượng, giơ cao cái vợt gậy chiếc đèn kia về phía ánh trăng.

Bạc Hà đứng gần gốc cây cười đến không thở được.

Trời không phụ lòng người, mấy chiếc đèn tội nghiệp cũng bị Kỷ Lan lừa ngược gió đến chỗ cùng hướng với ánh trăng giống như mong ước của Kỷ Lan.

Kỷ Lan đại công cáo thành, ném bỏ vợt cá ôm lấy Phát tài của anh, ác khẩu nói: “Nói lời phải giữ lấy lời, nếu không giữ lời, anh liền không khách khí với em nữa đâu..”

Bạc Hà cười đến cả người vô lực, ngón tay mềm nhũn không gỡ được tay anh ra, ngắt quãng cười nói: “Uhm, hôm qua tôi chỉ nói đùa thôi mà.”

Kỷ Lan hứ lạnh một tiếng: “Thế thì đừng trách anh không khách khí.”

“Aiz, cậu định làm gì...” Nói chưa dứt lời, đã bị Kỷ Lan hôn.

Phát tài cũng không phải cô gái dễ bắt nạt, thoát không được liền véo.

Kỷ Lan không chịu được đau, bắt đắc dĩ buông tha cho cặp môi thơm, xoa xoa thắt lưng mình, phần nộ nói: “Em thật không biết nương tay, ra tay thật độc ác.”

Bạc Hà hơi xấu hổ, chạy từ trong lòng anh thoát ra, giữ khoảng cách với anh.

“Tôi, tôi không quen như vậy.”

Kỷ Lan cũng thấy, hôm qua vừa thổ lộ, hôm nay đã hân nồng nhiệt, cũng nhanh quá rồi. Quên đi, cho cô thời gian thích ứng, dù sao xem cô cũng như đã chấp nhận anh rồi.

Bạc Hà sợ Kỷ Lan tiếp tục tập kích liền ôm ôm cánh tay nói: “Chúng ta về đi, nơi này rất lạnh.”

Kỷ Lan vừa rồi xuất toàn lực đuổi bắt với ánh trăng, nay đại công cáo thành, cũng thấy nơi này đồng không mông quạnh hơi lạnh lẽo. Vì thế cũng dặt tay Phát tài của anh vào xe.

Không ngờ, xe cầm chìa khóa nhưng lại không khởi động được.

Kỷ Lan nóng nảy, sao lại như vậy, cái này không phải nhằm đúng thời điểm máu chột mà chết sao, thử đi thử lại mãi cũng không được.

Bạc Hà hỏi: “Làm sao vậy?”

“Xe không khởi động được.”

Bạc Hà la lên: “Chúng ta làm sao giờ?”

Nơi này cũng không có xe buýt, càng không nói đến bắt xe.

“Ngày mai gọi người đến sửa, Tôi gọi điện thoại bảo Dung Kiên đến đón chúng ta.”

Kỷ Lan gọi điện cho Dung Kiên.

“Uhm, cậu lái xe đến đập chứa nước một chuyến, xe tôi hỏng ở chỗ này.”

“Đêm hôm cậu đến đập chứa nước làm gì?”

“Đừng hỏi, nhanh đến đi!”

Kỷ Lan gác máy tâm trạng vô cùng tồi tệ, đảo mắt thấy Phát tài của anh ngồi ngay cạnh, thấy hai người gần trong gang tấc tâm trạng lại ngay lập tức vui vẻ được.

Thấy Bạc Hà ôm ôm cánh tay, Kỷ Lan liền thân thiết nói: “Em lạnh không?”

Bạc Hà gật đầu: “Lạnh.”

Kỷ Lan nghe thấy, lập tức cởi bỏ khóa áo, mắt đầy mong chờ nhìn Bạc Hà.

Bạc Hà cũng không khách khí, thoải mái vươn tay: “Đưa áo khoác cho tôi đi.”

Tâm hồn Kỷ Lan tan vỡ, ý của anh là muốn lấy áo cùng khoác với cô, cùng dựa vào nhau. Cô ấy sao có thể chậm hiểu đến vậy...

Kỷ Lan đành phải từ bỏ áo khoác, ai oán đưa cho Phát tài.

Nửa tiếng sau, tay chân lạnh toát Kỷ Lan cuối cùng cũng thấy phía trước có một chiếc xe là của Dung Kiên.

Kỷ Lan kích động vịn phần nhảy xuống xe, giọng nói cũng có phần đông lạnh: “Cậu đã tới.”

Dung Kiên liếc anh một cái, lại nhìn vào trong xe thấy Bạc Hà, liếc thêm một cái nữa thấy đèn trong ao, cuối cùng cũng hiểu ra. Nhưng anh không phúc hậu nghĩ đến mấy bộ phim truyền hình ủy mị trên ti vi, thành tâm nói một câu.

“Nói cậu cũng đã bao nhiêu tuổi, sao lại còn lằng xẹt như vậy?”

Kỷ Lan khóc không ra nước mắt, tôi oan uổng... Tôi đây là bị ép buộc.

Jumbo said: *mở to mắt* Ép buộc! Kỷ Lan, nhà người nói lại lần nữa! Đừng gấp lửa bỏ tay người như vậy chứ, Phát tài muội muội thích đàn ông thành thực đấy nhé!

28. Chương 28

Dung Kiên luôn là người hào sảng, tục tằn nên ghét nhất loại tình cảm ủy mị sụt sướt hơn nữa đây lại là cơ hội ngàn năm có một để đả kích Kỷ Lan nên dọc đường luôn miệng lải nhải.

Kỷ Lan ngồi trong điều hòa ấm áp nhưng lại liên tục hắt xì mấy cái, cảm nín ần hoàng liên ngồi nghe hết thấy.

Bạc Hà ngồi ở một bên thấy hơi áy náy, bắt anh từng này tuổi còn diễn trò trẻ con thật sự thấy hơi quá. Nhưng hôm qua cô cũng chỉ nói thế để cho anh biết khó mà rút lui, ai biết anh lại ngồi nghĩ một ngày rồi làm ra thành như vậy.

Về đến nhà, Bạc Hà ngẫm lại mới thấy màn vừa rồi thực sự rất vui vẻ, anh vác vọt ca chạy chạy xua xua đèn, có lẽ suốt đời cô cũng không quên được, khi nào nhớ lại chắc cũng phì cười không dứt.

Bạc Hà mở máy tình ra, viết báo cáo xong, thấy trên QQ báo “Đại lười” đã lên mạng. Bạc Hà nhấn một chút thấy anh đã nói: “Xem tên mới đi!”

Bạc Hà mở ra thấy cực lười đã thay đổi trạng thái: “Danh hoa đã có chủ.”

Bạc Hà nở nụ cười: “Haha, cậu mà còn là danh hoa sao?”

“Tôi nói cậu đó.”

Bạc Hà cười mãi không thôi. Nhưng trong lòng đã dao động lắm rồi.

Cô vẫn muốn được kết hôn, nếu như tương lai tìm một người đàn ông không quen biết, tất cả lại phải bắt đầu lại từ đầu, dù thế nào đi chăng nữa, còn chưa chắc đã có thể được như Kỷ Lan. Mấy tháng quen anh, cô đã tương đối hiểu cá tính của anh, tuy rằng anh có đôi khi tính cách như trẻ con, còn có lúc sôi nổi nhưng nhân phẩm tốt, hơn nữa lại đối xử tốt với cô,

Nếu như cô từ chối người như vậy, thật sự có chút quá cứng nhắc, hơn nữa, cô phát hiện chính mình cũng thích ở cùng một chỗ với anh. Tuy rằng không phải loại tình cảm tìm đập thành thịch mỗi khi ở gần, hay là loại tình yêu sét đánh nhưng lại là thứ tình cảm chậm rãi đậm đà, tiền triển chậm chạp nhưng lại vô cùng dịu ngọt.

Cực lười nhanh chóng rền sấm ngay khi còn nóng nói: “Cậu nói ánh trăng mà biết, thì sẽ đồng ý, cậu nói phải giữ lời đó. Từ hôm nay trở đi, cậu chính là bạn gái tôi.”

“Cái đó, được rồi!” Phát tài cũng không phải cô nương quá khó khăn, một khi đã nghĩ thông suốt liền sảng khoái đáp ứng Kỷ Lan.

Kỷ Lan thấy những lời này, nhất thời vui mừng quá đỗi. Đang muốn nói mấy câu lãng mạn đột nhiên hắt xì một cái rõ to, khiến màn hình máy tính muốn rung chuyển, anh ân ần cảm thấy mình bị cảm, chạy nhanh vào nhà vệ sinh, pha nước ấm tắm.

Chờ anh tắm xong đi ra, Phát tài của anh đã logout đi ngủ, anh hứng phần đến không ngủ được, không nghĩ Bạc Hà lại là người hào sảng như vậy, như thế này dễ dàng hơn anh tưởng rất nhiều, trước đây khó khăn gian khổ so với bây giờ thật không thấm thía gì.

Buổi chiều ngày hôm sau, đang trong phòng làm báo cáo, Bạc Hà nhận được điện thoại của Kỷ Lan. Trong điện thoại giọng nói của anh có hơi khàn, anh nói nhỏ hơi chút ầm ục: “Anh ốm rồi, em đến thăm anh một chút cũng không thềm đến, hừ!”

Bạc Hà sững sốt: “Em không biết anh ốm, anh làm sao vậy?”

“Tôi hôm qua nhiễm gió lạnh bị cảm.”

Chỉ là cảm thôi mà, Bạc Hà nhẹ nhàng thở ra, cái này trong mắt cô thật sự không đáng là bệnh.

Kỷ Lan thăm oán nói: “Anh nói trên QQ, tân một ngày nay em thật sự không để ý sao?”

“Em hôm nay không lên QQ.”

“Hứ, dù sao anh bị bệnh, em đến thăm anh đi.”

“Tan tầm em đến thăm anh.”

“Bây giờ anh cần có người chăm sóc mà.”

“Em còn đang đi làm.”

“Chẳng lẽ anh không quan trọng bằng công việc của em?”

Nói đến thế Bạc Hà đành phải nhanh chóng làm xong báo cáo chạy đến nhà Kỷ Lan.

Bác Vu mở cổng, ông nội anh không ở nhà.

Bạc Hà nói: “Kỷ Lan đâu hả bác?”

Bác vu chỉ chỉ lầu hai: “Cậu ở trên nhà nghỉ ngơi.”

Bạc Hà cười cười tiến lên tầng, trên tầng hai có một phòng ngủ cửa khép hờ, Bạc Hà nhẹ nhàng gõ hai cái, chợt nghe Kỷ Lan nói: “Ai đó?”

“Là em.”

“Nhanh vào.”

Bạc Hà đi vào thấy Kỷ Lan đang nằm ở trên giường, trên người đắp hai cái chăn dày, bao kín cả người anh, chỉ lộ ra gương mặt tuấn tú, đỏ bừng có chút kiều diễm.

Bạc Hà nghi ngờ anh đang bị sốt mới có thể có được sắc đỏ kiều diễm như vậy. nhanh chóng đi đến bên giường nhẹ giọng hỏi: “Anh uống thuốc chưa?”

“Uhm, em xem có phải anh phát sốt không? Sao lại nóng như vậy?”

Bạc Hà sờ soạng cái trán anh, lại sờ sờ trán mình: “Không phát sốt!”

“Vậy em thử sờ tay anh xem.” Anh từ trong chăn vươn một bàn tay ra, mong chờ được đặt vào tay Bạc Hà.

Bạc Hà hơi ngượng ngùng, liền chạm vào tượng trưng một cái. Kết quả Kỷ Lan liền nắm chặt lất tay cô, Bạc Hà cảm thấy tay anh thực sự rất nóng. Chẳng lẽ anh thật sự phát sốt.

“Nhà anh có nhiệt kế không?”

“Có, ở gần kéo đầu giường.”

Bạc Hà mở ngăn kéo thấy bên trong có mấy hộp thuốc lại có cả nhiệt kế.

Cô lấy ra lắc lắc rồi đưa cho anh.

“Em mang giúp anh.” Kỷ Lan ý mình bị ốm, bắt đầu không kiên nhẫn gì “làm nũng.”

Bạc Hà đối với hành động trẻ con này của anh thật sự không còn gì để nói, liền cầm nhiệt kế mở ngăn của anh ra, lại thấy vai trần của Kỷ Lan, Bạc Hà giật mình.

Kỷ Lan nửa thân trần, nửa thân dưới cô không biết.

Bạc Hà mặt đỏ tai hồng: “Sao anh lại không mặc quần áo?”

“Anh có mặc mà.”

Kỷ Lan cho rằng quần đùi cũng là quần áo. Nhưng Bạc Hà thật sự không thể đồng tình với quan điểm của anh, mặt đỏ bừng ngượng ngùng nhìn anh, buông mi mắt đưa nhiệt kế cho anh nói: “Tự anh đo đi.”

Kỷ Lan đành phải tự mình gánh vác sự nghiệp trọng đại, đem nhiệt kế kẹp vào nách. Qua một lúc, Kỷ Lan đưa nhiệt kế cho cô xem nhất định không chịu tự xem.

Bạc Hà nhìn kỹ thấy nhiệt độ bình thường liền trấn an anh: “Không sốt.”

“Không phát sốt?” Kỷ Lan thể hiện vô cùng thất vọng,

Bạc Hà không nhịn được buồn cười, anh còn mong mình bị sốt sao? “Chắc tại anh đắp nhiều chăn quá, trong phòng lại còn có máy sưởi, để em xem...”

Kỷ Lan phẫn nộ vạch chăn, bất mãn nói: “Anh cảm thấy em một chút cũng không thèm để ý tới anh, anh ốm em không thèm sốt ruột.”

Bạc Hà phì cười: “Kỷ Lan, anh bị cảm nếu như em cũng lo đến không làm được gì thì lúc bố em nằm viện chắc em gấp đến chết. Không sao đâu anh rất khỏe mạnh mà.”

“Anh rất khỏe mạnh, anh chính là muốn bị ốm đấy, mẹ anh nếu anh bị ốm thì cả ngày chỉ ở cạnh anh chăm sóc cho anh không rời nửa bước.”

Bạc Hà liền hiểu ra, Kỷ Lan không phải tưởng tượng ra bệnh mà là chính là muốn hưởng thụ đặc quyền khi bị ốm, liền không quan tâm thể khỏe mạnh, chịu nóng nức để giống như bị sốt.

Trong lòng cô có chút mềm lòng, nhìn Kỷ Lan đỏ mặt, rốt cuộc lòng lương thiện của cô lên tiếng, xoa nhẹ lên đầu anh: “Ngoan!”

Kỷ Lan hoàn toàn không nói được gì nữa, cái người không hiểu gì về lãng mạn này. Em chẳng lẽ không muốn dựa vào lòng anh một chút sao. Giống như mèo nhỏ nép vào lòng vậy, mềm mại dịu dàng trấn an anh một chút, sao có thể giống như mẹ xoa đầu anh như vậy.

Kỷ Lan nhất thời phẫn nộ, thù cũ hận mới tính luôn một lần.

“Kỳ thật anh sớm biết em.”

“Thật sao?”

“Năm nhất, anh đi đến lớp em tìm Nghiêm Vị, lớp em có hơn bốn mươi người nhưng anh chỉ nhìn một lần liền nhìn thấy em.”

“Thật sao?”

“Sau đó, em lại mở tiệm sửa quần áo, anh liền thường xuyên đến sửa quần áo.”

“Vậy sao?”

“Anh thấy mình anh tuần tiêu sái, đi một lần em chắc chắn sẽ nhớ kỹ. Kết quả đi rất nhiều lần em cũng không có phản ứng gì. Sau đó có một lần, anh cố tình nói anh không mang tiền, tưởng em sẽ cho anh mang quần áo đi, em không chịu lại còn nói không biết anh.”

Bạc Hà cười phớt: “Kỷ Lan, anh còn rất thù dai, đây là chuyện xưa lơ xưa lác.”

“Còn có, ngày đó ở sảnh hiến máu, anh liếc mắt một cái liền nhận ra em. Nhưng em lại không hề nhớ ra anh, thật sự hơi quá đáng đi.”

“Anh ngày đó mới quá đáng đó!”

“Anh tức giận, em dám đương nhiên một chút cũng không nhớ rõ anh, tốt xấu gì anh cũng thường đến lớp em, lại hay đi cùng Nghiêm Vị, chẳng lẽ người đi cùng Nghiêm Vị anh tuần tiêu sái đến vậy đang lẽ gặp qua một lần là phải nhớ chứ? Em một chút cũng không nhớ ra anh? Có phải không?”

Bạc Hà ghen cười, còn gật đầu xác nhận: “Thật sự không nhớ. Em có sức đề kháng rất mạnh với cái đẹp.” Kỷ Lan nghe được hai chữ cái đẹp, trong lòng hơi hơi thỏa mãn, cười tủm tỉm nói: “Nói như vậy, em công nhận anh rất đẹp trai có đúng không?”

Bạc Hà nhìn không được nở nụ cười: “Kỷ Lan, anh thật sự trẻ trung anh tuần được chưa?”

Kỷ Lan không xấu hổ lập tức gật đầu, từ trong chăn tự nhiên vươn ra một bàn tay cầm lấy tay Bạc Hà.

“Chúng mình kết hôn đi!”

Bạc Hà hoảng sợ, liền nhanh chóng rút tay ra.

“Không phải bị sốt nên nói mê đấy chứ?”

“Không phải nói mê, là thật đó. Kỳ thật, hai đứa mình quen nhau đã lâu rồi mà. Em nói xem có đúng không?”

“Nhưng lúc đại học cũng không thể tính là quen biết.”

“Lần này chúng mình quen nhau cũng đã được gần nửa năm, chúng mình cũng thường xuyên ở cùng một chỗ không phải sao?”

“Đó cũng chỉ tính là bạn bè bình thường.”

“Nhưng anh không xem em là bạn bè bình thường.”

“Kết hôn sớm quá. Em còn chưa trả hết nợ.”

Kỷ Lan tủm tỉm cười nói: “Đó xem như anh đưa tiền sính lễ cho nhà em không được sao? Em xem, cho dù em trả lại cho anh, tiền của anh không phải cũng là tiền của em sao, cái này không phải đem tiền túi nợ bỏ vào túi kia sao?”

Bạc Hà lắc đầu: “Em cảm thấy làm vậy không ổn.”

Kỷ Lan lại cười nói: “Chúng mình kết hôn trước, tiền này sau này em trả cũng không sao mà, một tháng lấy em một trăm năm mươi tệ được chưa?”

Bạc Hà cảm thấy Kỷ Lan lại đang nói đùa giống trẻ con, liền cười nói: “Anh nghĩ ngợi đi, đừng nghĩ nhiều.”

Kỷ Lan thốt lên: “Bây giờ, anh cả ngày đều nhớ đến em.”

Bạc Hà không nghĩ anh lại nói những câu buồn nôn như vậy, mặt lập tức đỏ bừng.

Kỷ Lan thấy người đẹp ngay trước mắt trong lòng xuân ý nhộn nhạo, ngồi xuống liền ôm lấy Bạc Hà. Thân người nóng rực lại không có mặc quần áo làm Bạc Hà được một phen tâm can hoảng loạn, trong lúc nhất thời cũng quên mất không đẩy anh ra, nhưng cũng không biết phải để tay vào đâu.

Đúng lúc này Bác Vu đứng ở cửa nói: “Kỷ Lan, Đồ tiểu thư đến chơi, cậu xuống dưới nhà hay bảo cô ấy lên đây?”

Kỷ Lan ngẩn ra: “Đồ tiểu thư nào?”

Bác Vu bây giờ mới thấy hai người đang ôm nhau thành một khối mới nhanh chóng chạy ra ngoài cửa nói: “Chính là cô Đồ Hiểu Kha.”

Jumbo said: Anh em biết là ai không? Đồ Hiểu Kha, nghe quen nề! Ha ha

Tại Kỷ Lan đòi cưới sớm quá đó, người ta mới đồng ý làm bạn gái tối qua thôi mà sáng nay đã đòi cưới rồi! Chắc, chắc, các bạn trẻ bây giờ vội vàng quá!

29. Chương 29

Kỷ Lan ngẩn ra, Đồ Hiểu Kha sao lại đến đây? Hai người từ khi chia tay không hề có liên lạc gì nữa, lần trước trong buổi tiệc của thương giới có gặp qua một lần. Hôm nay sao lại khéo như vậy, đến đúng lúc có Bạc Hà ở đây?

Kỷ Lan theo bản năng nhìn Bạc Hà một cái, phát hiện cô thần sắc bình tĩnh, cảm xúc trông như không có gì biến hóa. Không biết có đang ghen hay không? Anh không nhìn ra được thành ra cũng có chút tâm lý đuối lí, chột dạ, đây cũng là bởi vì anh rất để ý đến suy nghĩ của cô.

Kỷ Lan nói với bác Vu: “Cháu xuống ngay đây!”

Bác Vu vừa đi ra khỏi.

Kỷ Lan liền sốc chân, nhanh chóng mặc xong quần áo. Sau đó kéo tay Bạc Hà: “Chúng mình xuống nhà đi!”

Bạc Hà không nhúc nhích, cười cười nhìn anh: “Cô ấy đến tìm anh, khẳng định muốn nói chuyện với anh. Em ở cạnh không tiện.”

Kỷ Lan hút một tiếng kéo tay cô nói: “Không xuống cũng phải xuống.”

Bạc Hà đành phải theo anh xuống nhà, nhưng trong lòng cũng rất vui vì anh hào phóng như vậy, cũng Đỗ Hiểu Kha gặp mặt nói chuyện phiếm trước mặt cô cũng được, cái này cho thấy trong lòng anh không có gì nên hai người đi cùng cũng không có vắn đề gì.

Xuống dưới nhà, Bạc Hà liếc mắt một cái liền thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp trong phòng khách, mặc một bộ váy dài màu trắng tóc dài rồi tung thả trên vai, trong lòng còn ôm một chiếc túi màu đỏ.

Ba màu trắng đen đỏ đan xen thật sự không biết có bao nhiêu phần đẹp mắt, hơn nữa lại kèm theo một gương mặt như hoa như ngọc, ngay cả Bạc Hà cũng cảm thấy trước mắt sáng ngời, kìm lòng không được liếc nhìn Kỷ Lan một cái. Nghĩ rằng Kỷ lão gia nhà mình thật có phúc, bạn gái đầu tiên là hoa khôi bên khoa luật, bạn gái sau lại cũng là một mỹ nhân, bản thân cũng có thể xem là người thứ ba?

Vốn cô với bạn gái trước của anh chẳng có cảm giác gì nhưng giờ một mỹ nhân đứng ngay trước mặt làm ngực Bạc Hà cũng một phen rầu rĩ, chẳng lẽ cô đang ghen? Cô lấy lý trí phủ nhận nhưng thực tế trong lòng cũng không được tự nhiên.

Đỗ Hiểu Kha thấy Kỷ Lan xuống dưới, ngẩng đầu lên cười điềm đạm: “Kỷ Lan, em xem QQ của anh tưởng anh ốm nặng còn đang sợ hãi.”

Kỷ Lan gương cười: “Bị cảm, chỉ là muốn cho ai đó đến mà thôi.”

Đỗ Hiểu Kha biết rõ “ai đó” không phải là mình nhưng cũng cười khẽ hỏi: “Là em sao?”

Một động tác này thật sự vừa quyến rũ lại phong tình hờn dỗi ngay cả Bạc Hà cũng cảm thấy tim lỗi một nhịp. Cô theo bản năng nghĩ tới chính mình chưa bao giờ có thể có biểu tình phong phú như vậy, cũng so với người ta cô thật sự đau lòng mà.

Nguyên nhân Đỗ Hiểu Kha hôm nay đến không phải là đột nhiên mà là đã có chuẩn bị từ lâu. Cô chia tay với bạn trai tháng trước, bạn trai mới của cô cũng thuộc loại anh tuấn tiêu sái, kinh tế cũng không kém nhưng lại không thú vị như Kỷ Lan, càng không được hào phóng như anh. Chính mình keo kiệt không muốn mua quà cho bạn gái không nói nhưng ngược lại lại còn nói cô thâm mộ hư vinh thích sài hàng hiệu nên tiết kiệm như anh ta.

Đỗ Hiểu Kha xưa nay chưa bao giờ tiếp thu đức tính tiết kiệm, cô luôn cho rằng đàn ông sinh ra là để nuông chiều phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ có nhan sắc, đây chính là điều thượng đế phá lệ ưu ái, làm sao có chuyện cô phải tiết kiệm phải kham khổ? Đây chính là không thể tha thứ được cũng là nguyên nhân cô chia tay bạn trai.

Trải qua mới hiểu được tốt xấu, Đỗ Hiểu Kha lúc này mới hối hận vì chia tay với Kỷ Lan. Nhưng chia tay là do cô chủ động đề xuất, lúc trước lại còn cố tình gây sự, nay làm sao có thể không biết xấu hổ lại quay đầu đầu? Cô do dự thật lâu, nhưng cũng không thể bỏ qua thể diện, kết quả hôm nay nhìn thấy QQ của Kỷ Lan, trong lòng cô cảm thấy vui vẻ, đó đúng là một cơ hội tốt.

Nhưng cô trăm ngàn không nghĩ tới, chính mình hạ mình bước vào Kỷ gia mang theo hoa tươi tới, thể mà Kỷ Lan cũng đã có người mới. Mà người mới này trông thanh thuần tự nhiên, hào phóng tùy ý, trong lòng cô ân hận có chút không thoải mái, chẳng lẽ người như vậy mới chân chính là kiểu người Kỷ Lan thích.

Cô đánh giá Bạc Hà mấy lần, nhưng không chủ động hỏi ai, chỉ cùng Kỷ Lan nói chuyện, giống như không thấy Bạc Hà.

Kỷ Lan giới thiệu nói: “Đây là bạn gái anh Bạc Hà, đây là Đỗ Hiểu Kha.” Lần giới thiệu này làm Kỷ Lan vô cùng xấu hổ, một người là bạn gái bây giờ một người là bạn gái cũ, tuy không hề giương cung bạt kiếm nhưng không khí vô cùng không ổn.

Đỗ Hiểu Kha lập tức cười cười với Bạc Hà: “Tôi là bạn gái trước của anh ấy.”

Bạc Hà cười gật đầu: “Tôi có biết, anh ấy có nói qua.”

“Thật sao, anh ấy nói gì vậy?”

Bạc Hà nửa đùa nửa thật nói: “Anh ấy nói cô rất thông minh, luôn hỏi một chút chuyện ngoài lề vô hại nhưng thực tế đều rất sâu sắc hại anh ấy mình đầy thương tích.” Đỗ Hiểu Kha nhin không được cười khanh khách, ý tại ngôn ngoại thâm sâu nhìn Kỷ Lan một cái.

Bạc Hà ngoài thì thân thiết nhưng trong lòng thâm kêu khổ.

Kỷ Lan nói với Đỗ Hiểu Kha: “Em tìm anh có việc gì sao?”

Đỗ Hiểu Kha cười tủm tỉm nhẹ nhàng trả lời: “Có, anh bị ốm, em đến thăm anh thôi. Sao vậy? Anh không chào đón em sao?”

“Ngồi đi!” Kỷ Lan cười gượng anh không muốn trái lương tâm nói chào đón cô, nhưng cũng không đành lòng nói không muốn cô đến như vậy sẽ làm cô rất xấu hổ. Kỷ tiên sinh là người phúc hậu, tuy rằng đã chia tay nhưng cũng không nói xấu bạn gái trước càng không làm tổn thương người trước, nhưng trong lòng cũng thâm so đo.

Đỗ Hiểu Kha ngồi xuống nhìn một vòng phòng khách, cười nói: “Nơi này so với trước đây khi em đến cũng không có gì đổi khác.”

Bạc Hà cũng thâm hiểu ý cô là trước đây cô ấy cũng thường xuyên đến nơi này.

Kỷ Lan ừ một tiếng, rõ ràng không yên lòng, vẫn nhìn Bạc Hà cẩn thận đánh giá những biến hóa trên gương mặt cô. Trong lòng thâm bất an sợ cô ghen hoặc là hiểu lầm.

Cái bộ dáng lo được lo mất của anh nhìn trong mắt Đỗ Hiểu Kha thực sự vô cùng không vừa mắt, vô cùng thất vọng. Nếu như Bạc Hà là cô gái có nhan sắc bình thường thì không sao nhưng lại là người thanh tú xinh đẹp không thua gì cô.

Đỗ Hiểu Kha luôn tự xưng là mỹ nhân mà người nào gặp qua đều không thể quên được, tuy cô chia tay với Kỷ Lan nhưng vẫn hy vọng Kỷ Lan tìm được một người không bằng cô, thường nhớ tới cô, nhớ cô tốt như thế nào. Sau đó quanh năm suốt tháng sống trong hồi hận không nguôi cả đời đặt cô ở trong tim, trở thành một nơi vĩnh viễn không thể nào quên.

Nhưng chia tay với cô xong anh lại không bi thương cực độ, không đi tìm cái chết mà ngược lại lại tìm thấy mùa xuân thứ hai. Hơn nữa lại rất dễ nhìn, Đỗ Hiểu Kha trong lòng nổi lên sóng lớn.

Lòng dạ đàn bà sâu như vậy, Kỷ tiên sinh vốn là một người đàn ông quảng đại đương nhiên không thể hiểu được nhưng Bạc Hà đối với anh mất phúc tạp của Đỗ Hiểu Kha lại cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, cảm thấy bản thân như một người thừa đang cản trở hai người nói chuyện.

Đỗ Hiểu Kha cảm thấy mục đích chuyến đi ngày hôm nay của mình đã hoàn toàn thất bại. Nếu Kỷ Lan độc thân thì tốt rồi, cho dù anh có tìm được bạn gái mới, nếu là người hơi quái dị một chút thì càng tốt, còn đây anh không chỉ tìm được bạn gái mới mà lại là một cô bạn gái rất được hơn nữa ánh mắt lại vô cùng căng thẳng nhìn cô ta, càng không muốn nhiều lời với mình, một bộ vội vã muốn tiễn khách xem ra muốn cùng anh hợp lại là hoàn toàn không có khả năng.

Tâm tư trở nên khó chịu nên cô muốn để anh cũng không được thoải mái một chút như vậy mới công bằng.

“Kỷ Lan, kỳ thật hôm nay em tới muốn nói cho anh biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Mối tình đầu của anh Mạnh Tiểu Giai đã từ Bắc Kinh trở lại, hiện đang ở trong đài truyền hình thành phố làm người dẫn chương trình, hôm trước em xem ti vi vô tình nhìn thấy. Anh không phải vẫn không quên được cô ấy sao, nếu không có việc gì có thể bật ti vi nhìn cô ấy. Cô ấy hiện tại vẫn vô cùng xinh đẹp so với ảnh trong mấy tình của anh còn hấp dẫn quyến rũ hơn nhiều.”

Mấy lời này quả thật từng câu từng chữ đều ẩn chứa lực sát thương rất lớn như được cài bom, Kỷ Lan không cẩn thận bị bom nổ tung đầu.

“Buổi tối bảy rưỡi, sau bản tin thời sự, anh nhớ rõ mà xem. Thật là, sau này anh mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô ấy thỏa mãn nỗi khổ tương tư.” Đỗ Tiểu Thư không chút nường tay quăng thêm cho Kỷ tiên sinh một trái bom nặng ký, sau đó cười tủm tỉm nói nhanh: “Em đi trước, anh bảo trọng thân thể hẹn gặp lại.”

Kỷ Lan mắt nhìn thấy Đỗ Hiểu Kha tiêu sái rời đi, trong lòng lạnh tanh, thật sự là độc nhất là lòng dạ đàn bà. Cô không phải tới thăm anh mà là tới chửi anh chết mới đúng.

Kỷ Lan cận thần liếc nhìn Bạc Hà một cái.

Sắc mặt Bạc Hà bình tĩnh, mỉm cười không nói gì.

Kỷ Lan trong lòng tự nhiên chột dạ nói theo bản năng: “Anh không xem ti vi.”

Bạc Hà cười nói: “Anh mỗi ngày đều dùng máy tính?”

“Có.”

“Ảnh chụp trong máy có thể để cho em xem được không?”

“Không có, em đừng nghe cô ta nói bậy, ảnh này sớm đã bị cô ấy xóa mất rồi.”

Bạc Hà thở dài đáng tiếc: “Thật đáng tiếc.”

Đúng lúc này ông nội anh trở lại. Kỷ Lan thở phào nhẹ nhõm, chạy nhanh đến đỡ ông nội anh nói sang chuyện khác.

“Ông nội có mệt không?”

“Không sao, vừa này người ở dưới nhà ta có gặp qua...”

Nói đến đây ông nội anh đột nhiên để ý thấy có Bạc Hà ở nhà nên liền không nói tiếp.

Bạc Hà cảm thấy ông nội anh thật sự rất đáng yêu liền cười nói: “Ông nội buổi tối có xem tivi không?”

“Có xem.”

“Ông có xem chương trình pháp luật không?”

“Chương trình pháp luật? Không xem. Ông chỉ xem chương trình giới thiệu xem mất thôi.”

“Vậy tối nay ông xem một chút đi, vừa rồi Đỗ Hiểu Kha cố ý nói chuyện, bảo nhà ta tối nay xem chương trình pháp luật một chút.”

“Thật không?”

Kỷ Lan âm thầm kêu khổ.

Ăn xong cơm chiều, Kỷ Lan kéo tay Bạc Hà nói: “Chúng mình ra ngoài đi dạo đi!”

Bạc Hà cười tủm tỉm nhìn anh: “Không, em muốn xem ti vi.”

Kỷ Lan: “...”

Xem xong chương trình thời sự Bạc Hà chuyển đến kênh luật pháp.

Lòng Kỷ Lan xoắn vặn hết cỡ, ngồi trên sofa như một xác ướp.

Ông nội anh là người chủ xị, nhất thời hiểu được vài phần đứng lên nói: “Ông đi dạo một chút.”

Bạc Hà nhin không được cười nói: “Ông nội, đừng đi, ông không phải khen Mạnh Tiểu Giai xinh bằng cháu sao, ông nội người gạt người nha.”

Ông nội trong lòng ngượng ngùng cười hắc hắc: “Lên trên ti vi ai mà chẳng trang điểm, thời điểm nó không trang điểm thật sự không xinh đâu, đúng không Kỷ Lan.”

Ông nội nhanh chóng đem quả cầu lửa đá sang cho Kỷ Lan, chạy nhanh ra khỏi chiến trường khói lửa.

Kỷ tiên sinh một đầu đầy hắc tuyến không biết có nên ngó lên màn hình ti vi không.

Bạc Hà đầy đặn “xác ướp”: “Kỷ Lan sao anh không xem, Đỗ Hiểu Kha có ý tốt mới nói cho anh biết. Anh cũng không cảm kích người ta một chút.”

Kỷ tiên sinh cụp mí mắt xuống: “Anh nghe được rồi!”

Jumbo said: Nào tàn! Đang tức Đỗ tiểu thư nào tàn xong, nhưng cũng xem lại, quả bom bả để lại cũng không tồi!

30. Chương 30: Chương 302

Bạc Hà quay đầu nhìn Kỷ tiên sinh, nhất thời bị cái bộ dạng giả làm người văn thanh nhĩ nhĩ biết vâng lời của anh làm vui lòng: “Anh cũng không phải là người mù, ai bắt anh phải nghe tivi, anh xem đi.”

Kỷ tiên sinh rì rầm nói: “Ừ, anh không thích xem chương trình về luật pháp, rất buồn tẻ.” Bạc Hà nhin cười nói: “Đỗ Hiểu Kha muốn anh xem Mạnh Tiểu Giai, ai bắt anh xem nội dung chương trình đâu.”

Kỷ tiên sinh nhanh chóng cắt đi bộ mặt nhăn nhó thoáng qua chuyển thành một bộ biết vâng lời. Trong lòng âm thầm lo âu, cái tiết mục này sẽ không kéo dài tận một tiếng chứ!

Bạc Hà thấy anh tỏ ra một bộ mặt con dâu ngoan biết nghe lời, càng muốn trêu anh già hơn: “Mạnh Tiểu Giai thực sự không hổ là học khoa luật, anh xem mặt mũi cũng thật xinh đẹp đi, aizz, anh nói sao anh lại có thể chia tay với cô ấy vậy? Nếu là em, em nhất định có chết cũng không chịu chia tay đâu.”

Kỷ Lan: “....” Lời nói của con gái có thể tin được không?

Bạc Hà cố ý nói thêm: “Kỷ Lan, da Mạnh Tiểu Giai thật sự rất trắng nha!”

Đây tuyệt đối là một cái bẫy! Kỷ tiên sinh lấy im lặng là vàng, kiên quyết không cho ý kiến, anh có dự cảm, một chữ nói sai, chính là án chung thân cả đời không trốn được. Điều này anh đã có kinh nghiệm sâu sắc từ Đỗ Hiểu Kha rồi, sai lầm tuyệt đối không thể phạm lần hai.

“Aizz, anh nói cô ấy từ Bắc Kinh trở về, anh có muốn mời cô ấy một bữa cơm đoàn tụ không?”

Kỷ tiên sinh đánh chết cũng nhất định không trả lời.

Bạc Hà một mình lẩm bẩm lầu bầu nửa ngày cũng không có cảm giác gì, có một loại cảm giác cao thủ đứng chỗ cao gió lạnh, Kỷ Lan không tiếp chiêu, cô hoàn toàn không có cảm giác khiêu chiến.

Bạc Hà nắm lấy cảm của Kỷ tiên sinh làm ra bộ muốn bá vương ngành thượng cung khiêu khích: “Anh sao lại không xem? Có phải trước mặt em, ngượng ngùng không muốn xem? Nếu không để em về nhà trước, anh cứ từ từ mà xem.”

Kỷ Lan rốt cuộc bị khiêu khích đến phát điên, mạnh mẽ đem Bạc Hà đặt ở trên sô pha, sau đó hung tợn đặt hai tay của cô trên đỉnh đầu.

“Em thích đùa giỡn lắm có phải không?”

Bạc Hà hơi đỏ mặt, nghiêm mặt nói: “Không mà, em chính là chỉ thỏa mãn tâm nguyện của anh cùng tâm ý của Đỗ Hiểu Kha thôi.”

“Tâm nguyện của anh chính là....” Kỷ Lan nói đến một nửa, thừa dịp Bạc Hà đang chờ câu tiếp theo của anh, anh mạnh mẽ cúi đầu áp lên môi cô. Bạc Hà vội vàng trốn, đáng tiếc tay bị giữ lại, thân mình lại bị ôm chặt chẽ, làm thế nào cũng trốn không được.

Kỷ Lan hôn trên môi cô, lúc đầu còn mang vị “trả thù” hung ác, cùng tâm ý vui đùa trọc ghẹo, nhưng rất nhanh, anh liền nhẹ nhàng mút lấy môi của cô, càng xâm nhập sâu vào.

Căn bản Bạc Hà không chịu nổi công kích của anh, cô không nghĩ tới động võ mồm lại thành động thủ.

Gần đây Kỷ Lan luôn luôn chăm chỉ tập thể hình, trên người cơ bắp mạnh mẽ, đặt ở trên cơ thể của cô cobắp nóng rực trắng kiện, qua lớp quần áo mỏng manh có đều có thể cảm nhận được.

Cô có chút ý loạn tình mê, tim trong lồng ngực như muốn nhảy lên yết hầu vọt ra ngoài. Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng tiếp xúc thân mật đến vậy. Trước đây khi yêu Hứa Hoài, khi đó tuổi còn nhỏ, vẫn còn thận trọng tuy có hôn qua ôm qua nhưng đều rất thuần khiết. Hôn môi cũng chỉ là khẽ chạm môi vào nhau rồi tách ra ngay, chưa bao giờ giống như Kỷ Lan, xâm nhập vào tận bên trong miệng. Cái loại cảm giác mới mẻ chưa từng trải qua như vậy, làm cô cảm thấy vừa kích thích vừa vô cùng xấu hổ, né tránh không muốn tiếp nhận anh.

Cái này xem như nụ hôn đầu của hai người, Kỷ Lan hạnh phúc lâng lâng như sắp say. Trong miệng tràn đầy hương thơm ngọt ngào của riêng cô, dưới thân là ôn hương nhuyễn ngọc, hóa ra trước ngực cô lại đầy đặn như vậy, mềm mại chạm vào anh như sắp hòa tan anh vậy.

Nhưng khoảnh khắc hôn sâu ngọt ngào đang lúc lâng mạn nhất bị một tiếng mở cửa phòng bất ngờ gián đoạn.

Ông nội anh đứng ở trước cửa run run mắt một lúc, thấy rõ tình huống xong lập tức tránh khỏi cửa chạy vào nhà vệ sinh. Động tác mau lẹ không hề giống một người già đã tám mươi tuổi.

Bạc Hà và Kỷ Lan bối rối tách ra, đều tự mình ngồi nghiêm chỉnh ở trên sofa.

Bạc Hà ngượng ngùng cúi đầu, tự cảm thấy việc này toàn là do Kỷ Lan kỳ quái. Vội thế dơ tay, véo đùi anh một cái. Kết quả, thấy nơi đó của anh lại dựng lên một cái lều. Mặt Bạc Hà lập tức đỏ hơn nữa.

Kỷ Lan bị cô phát hiện mình sinh ra phản ứng sinh lý cũng có chút xấu hổ, mắt bò mới lo làm chuông đem một chân bắt chéo hy vọng có thể che giấu một chút. Bạc Hà nhin không được, muốn cười lại ngượng ngùng cười.

Ông nội anh nghe thấy trong phòng im lặng, phỏng chừng đã thu dọn xong hiện trường thế này mới tự nhiên đi ra. Sau đó tay che trước mắt như che nắng, giả vờ giả vịt hắt hơi một cái: “Một mỗi quá, ông đi ngủ trước chúng bay cứ tiếp tục. Ta không xen vào hai đứa cứ coi như ông không có ở nhà.”

Mặt Bạc Hà lại nổi lên một tầng nhiệt.

Kỷ Lan âm thầm ảo não, đáng lẽ vừa rồi anh nên đem Bạc Hà lên trên lầu trước rồi mới “hàng phục” cô sau, làm thế mới có thể tận hưởng một chút.

Bạc Hà đứng dậy nói: “Em đi về!”

Kỷ Lan vội nói: “Ở lại thêm chút nữa đi, anh cảm mạo vẫn chưa khỏi hẳn đâu!”

Bạc Hà thấp giọng nói: “Em xem anh khỏe đến mức có thể đi đánh nhau được rồi.”

Kỷ Lan giả vờ không được đành phải cười trừ mặc áo vào lái xe đưa Bạc Hà về.

Trong xe vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng, tĩnh lặng đi trên con đường rực rỡ ánh đèn.

Hai người nhất thời không nói chuyện chỉ im lặng ngồi.

Kỷ Lan cảm thấy hôm nay là một ngày thật đặc biệt, cư nhiên trong cùng một ngày Bạc Hà cùng lúc gặp được cả Đỗ Hiểu Kha cùng Mạnh Tiểu Giai. Phản ứng của Bạc Hà cũng không giống như là ghen, lạnh lùng lý trí, lại còn có tâm trạng chọc ghẹo anh, điều này làm cho anh an tâm nhưng lại hơi thất vọng.

Chẳng phải một người con gái càng hẹp hòi thì đại biểu càng thương anh nhiều đâu? Anh nhớ lại trước kia, Đỗ Hiểu Kha thường xuyên lấy Mạnh Tiểu Giai ra làm cớ gây sự, hỏi đông hỏi tây, làm cho anh đau đầu. Nhưng Bạc Hà lại một câu cũng không hỏi, cũng làm cho anh hơi bất an. Cô thật là lý trí, một chút cũng không ăn giấm chua của anh, hay là căn bản không thích anh cho nên không ghen?

Kỷ Lan nghĩ tới nghĩ lui một hồi, chính anh ở trên mạng hỏi cô có thích anh hay không, lúc ấy anh mồm mép giảo hoạt nói không ghét nghĩa là thích nhưng Kỷ thật trong lòng hiểu được không ghét cũng chỉ là không ghét mà thôi, còn thích chính là thích, cái này thế nào cũng có sự khác nhau. Có người có thể đem khoảng cách này thu hẹp lại, nhưng cũng có người cả đời vẫn đứng nguyên tại khoảng cách ấy, một phân cũng không thể đi tới hơn.

Anh đang muốn hỏi lại, Bạc Hà lại nhanh hơn một bước mở lời.

“Kỷ Lan, anh vì sao lại chia tay với Mạnh Tiểu Giai? Lúc trước không phải anh rất thích cô ấy sao? ”

Kỷ Lan ngẩn ra, không nghĩ tới cô sẽ hỏi như vậy, lúc trước chia tay nguyên nhân rất đơn giản, Kỷ Lan cảm thấy không có gì phải giấu diếm, thuận tiện nói: “Tốt nghiệp xong cô ấy muốn đi Bắc Kinh phát triển, lúc ấy cha mẹ anh đã xuất ngoại, ông nội anh lại không chịu đi, anh phải ở lại chăm sóc ông cho nên liền chia tay.”

“Nói như vậy, hai người không phải là vì tình cảm có biến hóa hay vì nguyên nhân khác mà chỉ vì khoảng cách.”

“Uhm, đâu đều là chuyện của quá khứ, em sao lại hỏi như vậy?”

Bạc Hà quay đầu nhìn anh sâu kín nói: “Loại nguyên nhân chia tay này cũng thật sự rất vô tư, anh không cảm thấy tiếc nuối sao? Hiện tại Mạnh Tiểu Giai đã trở lại, khoảng cách đã không còn là vấn đề, anh không nghĩ tới muốn cùng cô ấy hợp lại sao?”

Kỷ Lan lại ngẩn ra, vấn đề này anh xác thực không có nghĩ tới, hơn nữa vừa rồi khi xem ti vi thấy người kia giống như nhìn thấy một người xa lạ. Hai người đã 5 năm rồi không gặp. Thời gian là thứ vũ khí lợi hại nhất có những thứ có muốn giữ cũng không giữ được, tưởng như vô cùng sâu đậm lại có thể dần dần phai nhạt.

Kỷ Lan trả lời: “Anh chưa từng nghĩ tới.”

Bạc Hà trầm mặc trong chốc lát nói: “Trước kia Nghiêm Vị vẫn nói anh thích loại con gái quyến rũ cho nên cho dù anh giúp em rất nhiều nhưng em vẫn chưa từng nghĩ tới anh sẽ thích em. Bởi vì em biết mình căn bản không phải loại con gái như vậy. Hôm nay trong vòng một ngày em lại gặp được hai người bạn gái cũ của anh. Trong lòng em biết mình cùng các cô ấy không giống nhau, em cảm thấy mình không phải người anh vẫn thích. Em từng này tuổi không còn muốn yêu đương đơn thuần nữa mà muốn đi đến hôn nhân, muốn một người cùng em bạch đầu giai lão. Kỷ Lan, anh cảm thấy đây đúng là điều anh muốn sao? Anh thật sự xác định anh thích em sao, không phải vì ông nội anh thúc giục anh kết hôn, bởi vì anh không có người hoàn toàn thích hợp nên mới thà có còn hơn không miễn cưỡng lựa chọn em sao?”

Bạc Hà nói xong một hơi những lời này, Kỷ Lan liền dừng xe ở bên đường. Anh cảm thấy đây là vấn đề nghiêm trọng, nếu không thể nói cho rõ ràng, đây hiển nhiên là một khúc mắc giữa hai người.

Bạc Hà nói xong những lời trong lòng, cũng thoải mái hơn nhiều, thẳng thắn nói ra vấn đề so với giữ ở trong lòng tốt hơn nhiều lắm. Cô gặp Đỗ Hiểu Kha đã thực vô cùng ấn tượng, lại nhìn thấy Mạnh Tiểu Giai lại càng cảm thấy mình với họ càng chênh lệch. Cô cũng không phải là ghen, cũng không không phải tự tin, chính là cảm thấy nghi hoặc, Kỷ Lan sao có thể thay đổi sở thích của mình, anh thực sự thích cô sao?

Kỷ Lan bình tĩnh chau chuốt lại suy nghĩ của mình, chân thành trả lời: “Trước kia anh thật sự thích loại con gái tinh nghịch quyến rũ cảm thấy các cô ấy rất ấn tượng, có cái gì đó rất thú vị, hiện tại đã trưởng thành hơn, thâm nghĩ tìm một người con gái tinh lặng cùng nhau đi đến bạc đầu, không để ý đến người khác, không ép buộc, tín nhiệm lẫn nhau, cùng nhau chân thành chung sống. Về nhà, có ngọn đèn ấm áp, có hương thơm của đồ ăn, có người vợ dịu dàng nhân nhã, còn có con cái tinh nghịch. Anh muốn có cuộc sống tựa như thần tiên như vậy, anh cảm thấy em có thể cho anh một gia đình như vậy.”

Bạc Hà lần đầu tiên thấy anh nghiêm túc nói chuyện như thế, hơn nữa trong lời nói còn chứa đựng tâm tư của chính anh, cô không nghĩ tới hai người trong lòng còn có điểm chung, cùng mong muốn một cuộc sống như vậy, không khỏi buông lỏng tâm tư, lộ ra nét cười nhẹ nhàng: “Kỷ Lan, em cũng vậy.”

“Vậy, Bạc Hà em yêu anh không?”

Bạc Hà trầm mặc cúi đầu. Chờ đợi từng khắc này, Kỷ Lan cảm thấy cuộc sống một ngày dài tựa một năm, bởi vì trong lòng anh vốn không chắc chắn.

Jumbo said: Đọc mãi mới có chút thị mỗ cho anh em ăn! Tưởng anh Kỷ là công tử phong lưu, nhưng với tiến độ như vậy thì từ bây giờ đành phải gán cho anh cái mác Tiểu Bạch thôi!

31. Chương 31

Bạc Hà không nghĩ tới Kỷ Lan lại hỏi trực tiếp như vậy, anh muốn cái đáp án ấy, thời điểm này quả thực quá sớm nhưng Bạc Hà nâng mí mắt lên, nhìn ánh mắt mong chờ nóng rực của Kỷ Lan trong lòng lại mềm mại không rõ là cảm giác gì, nói không ra lời.

Nếu nói cô đối với anh không hề có cảm giác, thì cho dù thế nào cô cũng sẽ không cùng anh ở cùng một chỗ, giống như Hứa Hoài vậy. Nhưng cô cũng không phải thích anh đến mức sâu đậm, đến mức không thể sống thiếu anh. Loại cảm giác này cô không biết Kỷ Lan có thể hiểu được hay không, nhưng cô biết chính mình nói thẳng sẽ làm anh bị thương.

Qua một đoạn thời gian quen biết, cô phát hiện Kỷ Lan mặt ngoài chín chắn, chừng chặc nhưng còn phải tùy môi trường anh tiếp xúc mà nói lại thay đổi, như trong công ty anh, trên thương trường. Nhưng trong cuộc sống riêng anh thực sự rất đơn giản. Nếu như một người đàn ông đã để cho cô tiếp xúc với mặt đơn giản nhất trong cuộc sống của anh ta thì khẳng định cô đã đi sâu vào trong nội tâm của người đàn ông đó, nhìn thấy những mặt mà anh không muốn người ngoài biết đến.

Bạc Hà cảm giác được như vậy cho nên lại càng không muốn cho anh một đáp án anh không muốn nhưng cô lại càng không thể tùy tiện lừa gạt anh vì thế khẽ mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai anh giống như người chị cả nói với đứa em nói: “Anh lớn như vậy còn hỏi vấn đề ngây thơ như thế sao?”

“Vấn đề này không hề ngây thơ!”

“Loại vấn đề này đương nhiên ngây thơ. Tình yêu chính là củi gạo dầu bếp, hai người ở với nhau giữ ngọn lửa đó lâu dài, lâu rồi liền thành tình yêu. Nếu anh không thương em hoặc em không thương anh, qua đoạn thời gian liền không thể chịu được nữa mà chia tay thì đó cũng không phải là tình yêu, chúng mình còn chưa có chính thức bắt đầu, hiện tại nói gì cũng đều là quá sớm.”

Kỷ Lan bị lý luận “giả dối tự nhiên” của Bạc Hà làm cho kinh ngạc: “Em nói đó là tình yêu sao? Đó là kết đôi mà sống.”

Bạc Hà đảo mắt nhìn một cái: “Anh cho là không phải? Tình yêu chính là một cách nói cho dễ nghe của kết đôi mà sông trôi, làm cho chúng ta có thêm lí lẽ mà lao vào chỗ chết.”

Kỷ Lan: “...”

Bạc Hà nói tiếp: “Cái này còn tùy vào suy nghĩ mỗi người, có người không chịu nổi dầy vò muốn phá bỏ chạy trốn, có người cảm thấy đó chẳng qua là lò luyện đan, ở bên trong đó chịu dầy vò, tu luyện viên mãn có được công đức tràn đầy.”

Kỷ Lan bị lý thuyết kì quái đó của cô làm cho sửng sốt suýt nữa quên mất điều mình muốn nói là gì.

“Bạc Hà, anh là đang nói đến tình yêu, ví dụ như tình yêu sét đánh, một ngày không gặp tự như ba năm, sinh tử cũng chẳng là cái gì.”

“Uhm, anh nói đến chẳng qua là tình yêu ở giai đoạn sơ cấp, nhưng tình yêu ở giai đoạn cuối cùng vẫn chỉ là có hai kết quả như em mới nói mà thôi. Hoặc là cùng nhau giữ gìn ngọn lửa tình yêu, hoặc là sẽ chia xa không gặp lại, anh nói xem còn có loại thứ ba sao?”

Kỷ Lan: “...”

Anh luôn cảm thấy tài ăn nói của anh rất tốt nhưng hôm nay lại có loại cảm giác tú tài gặp phải quân nhân, những lời Bạc Hà nói cũng có lí nhưng lại không giống với những gì anh hay nghĩ, anh nghĩ người một hồi lâu sau mới nói: “Vậy em có nguyện ý cùng anh kết đôi mà sống không?”

Hỏi xong câu này, anh quả thực có cảm giác mình như đang dâng cả hai tay tình cảm chân thành nhất của mình cho người ta xem. Anh vốn là người lãng mạn, gặp phải Bạc Hà bị cô chinh cho đến mức thê thảm không tìm thấy đường về.

Bạc Hà nói: “Vâng, em nhất định muốn thử, không sao lại đồng ý làm bạn gái anh.”

Những lời này là hoàn toàn đúng sự thật, những hoàn toàn không có cảm giác lãng mạn như trong phim, nữ nhân vật chính xấu hổ trả lời trong lòng đầy hạnh phúc ngọt ngào, toàn bộ giống như một xe thồ củ cải thật to đổ đầy lên ngực Kỷ Lan.

Thấy vậy Kỷ Lan liền thở dài: “Bạc Hà, em gặp được một người đàn ông gần như hoàn mỹ như anh sao em vẫn có thể lí trí đến như vậy? Tại sao một chút cuồng nhiệt cũng không có vậy trời?”

Kỷ Lan thật bội phục tại sao mình có thể kiên cường đến như vậy, làm đến như vậy mà cũng không sinh ra một chút xấu hổ nào.

Bạc Hà phì cười: “Thật là, tự kỉ thành thần như anh thật sự cũng chẳng dễ dàng gì.”

Kỷ Lan sờ sờ cằm: “Anh đã rất khiêm tốn rồi đó!”

“Tổng giám đốc Kỷ, hai chúng mình vẫn là nên nói chuyện chính đi.”

“Chuyện gì cơ?”

“Chuyện cùng Tổng giám đốc Mạnh bàn về hợp đồng, chúng ta không phải đã hứa sau hai tháng sẽ đưa hàng vào ba mươi siêu thị sao, em muốn mình ngày mai làm luôn chuyện này. Đi tìm siêu thị?”

“Vấn đề này, anh nghĩ thế này, vào siêu thị lớn chi phí chắc chắn sẽ cao, điều kiện cũng có vẻ khó khăn, nếu lượng tiêu thụ không lớn thì sẽ rất khó khăn. Anh cảm thấy trước tiên nên đi vào các siêu thị cỡ vừa và nhỏ là được. Làm như vậy chi phí tiến vào ba mươi siêu thị cũng không cao lắm. Lúc ấy anh dám mạnh tay đề ra yêu cầu như vậy là vì Dung Kiên có người bạn, là phó tổng của một siêu thị trong thành phố mình, siêu thị này tính ra quy mô không phải là rất lớn nhưng đại lí phân phối có vẻ nhiều, trước tiên anh cùng với Dung Kiên bàn qua đã, đợi cuối tuần chúng ta cùng đi nói chuyện.”

Bạc Hà nghe xong thì thấy tảng đá đè nặng trong lòng được hạ xuống. Trên thương trường Kỷ Lan thật sự phải được nhìn bằng một con mắt khác. Trách không được anh dám đưa ra đề nghị như vậy hóa ra cũng là đã có tính toán từ trước.

Bạc Hà cẩn thận suy nghĩ lại, chuyện này vốn là vấn đề của cô nhưng Kỷ Lan đã tận tâm tận lực như vậy, giúp cô tính toán, lên kế hoạch, liên lạc mối làm ăn, cũng cung cấp cả tài chính. Quả thật chính là tự mình ôm lấy mọi việc, chính cô lại trở thành chân chạy việc, mọi chuyện khó khăn đều được anh làm thành nhẹ nhàng. Lấy quan hệ trước mắt của hai người, Bạc Hà cảm thấy nói cảm ơn với anh có hơi khách khí nhưng trong lòng lại rất cảm kích anh nhưng vẫn nhịn không được nói: “Kỷ Lan, cảm ơn anh. Anh thật là tốt.”

Nói xong ba chữ cuối, cô đột nhiên đỏ mặt, cái hoạt cảnh này sao giống như nói: “Em yêu anh” vậy.

Kỷ Lan cười tủm tỉm nói: “Anh cũng thấy mình thật sự rất tốt, anh muốn mình tốt đến mức em không thể rời khỏi anh, một ngày không gặp tựa như ba năm.”

Bạc Hà nhịn không được nở nụ cười, cùng anh quen biết, anh bắt chợt lại tự thoa son lên mặt một chút như vậy cô không nhưng không cảm thấy ghét mà lại thấy rất đáng yêu.

Kỷ Lan đưa cô về đến dưới nhà, cô mở cửa xe lại thấy anh cũng xuống xe, liền hỏi anh: “Anh cũng muốn đi lên sao?”

“Muộn rồi, anh không lên nhưng có chuyện muốn nói với em.”

Bạc Hà đi đến trước mặt anh: “Chuyện gì vậy?”

Kỷ Lan tiến lên hai bước, đột nhiên vòng tay ôm lấy lưng cô, cười hắc hắc: “Hôn tạm biệt một cái!”

Bạc Hà nghe thấy anh cười sảng khoái, vội vàng đẩy đẩy anh, nhưng chẳng ảnh hưởng đến khí lực của Kỷ Lan, một chút cũng không động, anh ôm cô tiến vào trong lòng, hôn lên môi cô.

Bạc Hà bị anh ôm trong ngực, lúc đầu cũng không phối hợp lắm, sau lại cảm thấy bị anh hôn đến cả người nóng lên, như là lơ lửng trên mây bị ánh mặt trời chiếu vào. Đợi đến khi hai người tách ra cô mới phát hiện không biết từ khi nào cô đã đem vòng tay vòng lên trên vai anh, mặt lập tức đỏ lên.

Kỷ Lan cười tủm tỉm nói: “Thế này mới là người yêu. Em nói có đúng không?”

Bạc Hà cúi đầu uhm một tiếng: “Anh mau về đi thôi.”

“Mai gặp lại!”

Bạc Hà cố ý nói: “Bạn lắm, có khi không rảnh!”

Kỷ Lan giả dạng ông nội nói: “Bạn việc cũng phải tới thăm anh!”

Bạc Hà nhanh chóng chạy lên nhà, sợ anh lại đồng dài.

Kỷ Lan cảm thấy vô cùng mỉa mai bước lên xe. Đi được một lúc, Kỷ Lan bỗng nhớ ra, vừa nãy anh đang hỏi cô có yêu anh không không hiểu nói qua nói lại cái gì cũng không hỏi được câu trả lời, nhưng dù sao cô cũng đã nhân lời cũng anh kết thành một đôi cùng chung sống, cái này có phải một cách ngầm đồng ý là cô cũng yêu anh? Hay là cô đang trực tiếp nhảy cóc cấp khỏi giai đoạn tình yêu sơ cấp trực tiếp tiến đến giai đoạn cao cấp? Kỷ Lan sinh phát hiện mấy kiểu tình yêu lãng mạn căn bản không thể phát sinh trên người Bạc Hà, đây chính là một cô gái vô cùng bình dị mộc mạc.

Tối cuối tuần, Dung Kiên giúp Kỷ Lan hẹn phó tổng của siêu thị Huệ Mỹ - Lưu Sùng đến nhà hàng Sơn Hải ăn cơm. Sau khi tan tầm, Kỷ Lan lái xe đón Bạc Hà, cùng nhau đến nhà hàng Sơn Hải. Dung Kiên đã đến trước, hơn mười phút sau, Lưu Sùng cũng tới, người này tầm ba mươi tuổi, dáng người cao gầy như nhanh nhẹn.

Dung Kiên giới thiệu Lưu Sùng cùng Bạc Hà với Kỷ Lan, rồi ngồi vào ghế chủ nhà.

Dung Kiên biết Lưu Sùng thích uống rượu, hôm nay là anh mời ăn cơm, kỳ thật là để bàn chuyện làm ăn, vì thế cố tình chuẩn bị một bình rượu cao lương.

Rót rượu xong, Lưu Sùng nâng chén lên cười nói: “Cạn, lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta.”

Kỷ Lan nâng chén rượu gượng cười một chút: “Tổng giám đốc Lưu, thật là ngại, tôi bị dị ứng với cồn, chỉ nhấp một chút mặt sẽ nổi mẩn.”

Dung Kiên nói: “Cậu ta thật sự không thể uống được.”

Lưu Sùng nói: “Thật sự đáng tiếc, cạn, Dung Kiên, hai ta làm một ly, Bạc tiểu thư xin tùy ý.”

Bạc Hà nâng chén rượu lên nhìn Lưu Sùng cười nói: “Đưa hàng vào siêu thị, còn phải nhờ tổng giám đốc Lưu giúp đỡ nhiều, tôi xin kính giám đốc Lưu một li.”

Lưu Sùng thấy Bạc Hà uống cạn chén rượu không chút nào luống cuống liền biết ngay vừa rồi mình xem thường người khác rồi, xem ra đây cũng là một người có tửu lượng rất cao.

Bạc Hà biết bữa tối này đối với cô rất quan trọng, tuy rằng Lưu Sùng là bạn của Dung Kiên nhưng anh ta cũng là một thương nhân, không lợi nhất định không làm. Nếu anh ta thích uống rượu như vậy chờ anh ta uống rượu hứng trí lên rồi, đương nhiên nói chuyện cũng dễ hơn. Cho nên dù sao bên cạnh cũng có Kỷ Lan dù có uống đến say cô cũng không phải lo lắng nhiều.

Kỷ Lan thấy Bạc Hà nâng chén rượu lên trong lòng thầm ảo não, vừa rồi quên không nói trước với Bạc Hà không cần uống rượu. Anh vốn là cao thủ thương trường đương nhiên biết, trên bàn rượu một là tuyệt nhiên không uống hai là uống đến vụng chén không say. Nhưng nếu Bạc Hà đã chủ động ứng chiến, chuyện sau này có thể tưởng tượng ra.

Kỷ Lan âm thầm sốt ruột, nhanh chóng nói chuyện làm ăn với Lưu Sùng, Lưu Sùng nhắc tới điều kiện, Dung Kiên hát đệm một bên, sau đó Kỷ Lan ra tay chuyện này không đến nửa tiếng đã đâu vào đấy.

Chuyện bàn xong, Lưu Sùng, Dung Kiên cùng Bạc Hà đã uống hết nửa bình rượu. Người đứng giữa là Bạc Hà đã uống không ít. Kỷ Lan ở dưới bàn kéo kéo váy của cô, nếu không muốn cô tưởng anh đang muốn đục nước béo cò, anh đã muốn vỗ vào đùi cô rồi.

Bạc Hà vừa tức vừa buồn cười, cấu nhẹ vào tay anh, hai người dưới bàn ăn làm chuyện ám muội.

Kỷ Lan thấy nữ hiệp Bạc Hà không hiểu ý anh, liền đá chân Dung Kiên một cái rõ đau. Dung Kiên kêu a một tiếng, liền thấy Kỷ Lan ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh: “Thật ngại quá!”

Dung Kiên hiểu ý anh, liền nói với Lưu Sùng: “Tổng giám đốc lưu, chúng ta hôm nay cũng không nên uống say quá, hiếm khi mới được ngày cuối tuần, chút nữa còn phải về hầu chuyện chị nhà, nếu uống say quá, phải nhờ đến chị nhà chăm sóc em khó sống quá.”

Lưu Sùng cười nói: “Đúng thế, đúng thế, cậu xem vẫn là độc thân tốt nhất, không có người quản.”

Lưu Sùng giờ giờ cái chén với Bạc Hà: “Đến, cạn ly mừng hợp tác vui vẻ.”

Kỷ Lan nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Bạc Hà, ánh mắt ướt át vì men rượu, anh không nhịn được nữa giành lấy cái ly của Bạc Hà, nhìn Lưu Sùng cười cười: “Tổng giám đốc Lưu chén này để tôi uống thay cô ấy.”

“Cậu không phải bị dị ứng với cồn sao?”

Kỷ Lan kiên trì nói: “Tôi uống xong liền vào viện cũng được. Tôi không muốn cho cô ấy uống nữa.”

Lưu Sùng cười nói: “Thôi đi, hôm nay dừng ở đây thôi. Thế này là đã rất vui rồi. Lâu rồi mới gặp một nữ lưu hào kiệt như tiểu thư đây, uống rượu thật sáng khoái.”

Bạc Hà cười cười: “Tổng giám đốc lưu khen nhân người rồi, về sau còn phải nhờ anh chiều cố nhiều.”

Bữa ăn kết thúc, Kỷ Lan đi thanh toán, thanh toán xong thấy di động vang, lấy ra thấy hiện tên Bạc Hà.

Nhấc lên nghe thấy tiếng cô nũng nịu như còn mèo con: “Kỷ Lan, anh đến toilet nữ được không?”

Kỷ Lan ngẩn ra, toilet nữ? Anh có thể vào được sao ta?

Jumbo said: Cái mặt dày nhà anh đến thả lỏng đèn chơi trăng, ép gái nhà lành như vậy thì vào nhà vệ sinh nữ có là gì?!

32. Chương 32: Chương 32

Kỷ Lan ngẩn ra, nhỏ giọng hỏi: “Anh đi sang toilet nữ cũng được sao?”

Bạc Hà hờn dỗi: “Em va phải cái gì đó, chân đau quá, anh đến đỡ em một chút.”

Kỷ Lan nghe xong, vội vàng tới toilet nữ, đứng trước cửa gõ hai cái hỏi: “Bên trong có người không?”

“Chỉ có một mình em thôi anh vào đi!”

Thế này Kỷ Lan mới đẩy cửa mà vào, sau đó thấy Bạc Hà ngồi ôm mắt cá chân ngồi trước bồn rửa mặt, vẻ mặt thống khổ.

“Em làm sao vậy? Ngã à?”

“Chỗ này có nước, em trượt chân, hình như sái chân rồi!”

“Bên nào?”

“Bên này!”

“Em chịu đựng một chút, chúng ta đi bệnh viện.” Kỷ Lan cẩn thận ôm Bạc Hà vào lòng, đi vào phòng ăn lúc này.

Dung Kiên cùng Lưu Sùng nhìn thấy Kỷ Lan ôm người đẹp vào lòng đều ngẩn ra, vừa định mở miệng ra trêu chọc mới phát hiện Bạc Hà cau mày.

Kỷ Lan vội nói lớn: “Bạc Hà bị sái chân, thực xin lỗi tổng giám đốc Lưu, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện trước, Dung Kiên, cậu đưa tổng giám đốc Lưu trở về.”

“Thật là, các cậu đi nhanh đi!”

Đến bệnh viện, vào phòng cấp cứu, bác sĩ chẩn đoán là gãy xương, bảo ngày mai đến chụp X quang xem kĩ. Kỷ Lan đành phải đưa Bạc Hà về nhà.

Nhà Bạc Hà thuê là nhà chung cư cũ cũng không có thang máy, Kỷ Lan một hơi cõng cô lên tận tầng 5, âm thầm vui mừng mình thường xuyên tập thể hình từ trước, bằng không sao có thể đứng lúc kịp thời mà hiến thân cho tình yêu như vậy.

Mở cửa ra, Bạc Dự thấy con gái dựa vào người Kỷ Lan vội vàng đến hỏi: “Làm sao vậy?”

“Bác trai bác đừng lo lắng, hôm nay cô ấy bị sỏi chân thôi, ngày mai cháu đến đón cô ấy đi bệnh viện khám kĩ hơn.”

Bạc Hà sợ bố mình lo lắng, cũng không dám kêu đau, gượng cười nói: “Không sao đâu bố, bố đừng lo lắng.”

Kỷ Lan đưa Bạc Hà vào trong phòng.

Bạc Dự thấy không tiện theo vào, liền đứng ngoài phòng khách nhìn vào trong phòng ngủ, thấy Kỷ Lan giúp Bạc Hà cởi áo khoác, cởi giày, lại trải ga giường đắp chăn, thấy Kỷ Lan là người rất chu đáo, trong lòng rất vừa ý.

Kỷ Lan đắp chăn thật kín, lại nghĩ muốn giúp Bạc Hà cởi tất, nhưng hôm nay Bạc Hà mặc váy, bên trong là quần nhỏ đương nhiên cô không dám cho Kỷ Lan làm giúp.

Kỷ Lan cũng không nghĩ nhiều đưa tay vào trong váy, Bạc Hà dè lấy váy mình, thấp giọng nói: “Không cần, em tự mình làm được rồi.”

Kỷ Lan trừng mắt nhìn cô một cái: “Em tự làm được sao?”

“Em đương nhiên tự làm được.”

Kỷ Lan rên hừ hừ: “Đến lúc này còn cậy mạnh? Em có phải là con gái hay không nữa? Nhu mì một chút cũng không chết!”

Anh bắt đắc dĩ thở dài, đắp chăn lên cho cô, thuận tay捏捏 mũi cô một cái: “Đêm nay cố chịu một chút. Mai anh sang đón.”

Bạc Hà chịu đau, cười một chút nói: “Kỷ Lan, làm phiền anh rồi.”

“Nói năng khách khí như vậy.”

“Anh lái xe về chậm một chút, về nghỉ ngơi đi.”

Kỷ Lan ừ một tiếng, hôn lên mặt cô một cái rồi đi ra chào Bạc Dự một tiếng liền đi về.

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Lan đến đón Bạc Hà đi bệnh viện, tưởng đơn giản hóa ra lại gãy xương thật, còn phải bó thạch cao.

Bạc Hà nghe thấy thế đã muốn vội vàng: “Công việc của em phải làm sao giờ, còn có chuyện ở siêu thị ai lo, anh nói sao đúng lúc này em lại có chuyện cơ chứ.”

“Công việc em cứ tạm quên đi, chờ chân khỏi rồi tính, chuyên tâm làm quảng bá trà xanh đó đi, chuyện siêu thị em không cần lo. Anh cho người ở công ty anh đi làm chuyện này, chờ em khỏe lại nói sau.”

Bạc Hà vừa sốt ruột vừa khổ sở, vội vàng đi một chút ông trời liền đem cái kinh hỉ này đến cho cô. Cô không cam lòng, nhưng cũng không thể không cam chịu, từ bệnh viện đi ra mặt vẫn rầu rĩ không vui.

Kỷ Lan mở cửa xe, nghiêm mặt nói: “Bạc Hà, anh với em bàn chuyện này. Em xem nhà em chỉ có hai người, mặc quần áo đi toilet, bố em cũng không thể giúp em được hơn nữa nhà lại ở tận tầng 5 đi lại khó khăn, em không thể để cho bố em cõng đi được, một tháng tĩnh dưỡng này em tính sao? Không bằng em đến nhà anh, thím Vu cũng tiện chăm sóc em, dù sao chỗ anh cũng còn có thang máy, mỗi ngày em đều có thể đi dạo.”

Bạc Hà biết Kỷ Lan là nói sự thật, nhưng dù sao quan hệ hai người vẫn chưa đến mức đó, cô thấy đi đến nhà anh thật sự rất ngại lại phiền nữa, bèn nói: “Kỷ Lan, em biết anh là có lòng tốt nhưng hai chúng mình chưa kết hôn, đến nhà anh như vậy, thật sự rất ngại.”

“Không có gì phải ngại cả, đúng lúc em cũng có thể cùng ông nội anh nói chuyện. Ông ca thán ở nhà một mình thật nhàm chán.”

“Nhưng mà,...”

Kỷ Lan nói: “ Không nhưng nhì gì cả, anh bây giờ đưa em đến nhà anh, đợi lát nữa anh đến nhà em lấy chút quần áo, lại tiện thể nói cho bố em một tiếng, để bố em yên tâm là được.”

Bạc Hà nghe xong mấy lời này, trong lòng âm ập dạt dào vô cùng cảm động. Cô cảm thấy mình thật sự rất may mắn, vô tâm lại có được một đoạn tình cảm tốt như vậy. Ở cùng một chỗ với Kỷ Lan cô vốn là người luôn kiên cường duy ý chí vậy mà cũng đã mềm mại hơn, không tự kiêu chế được muốn được dựa vào anh một chút, loại cảm giác này cô trước nay chưa từng có. Mặc dù trước kia ở cùng Hứa Hoài, khi có chuyện đều do một mình cô gánh chịu, Hứa Hoài ngoài miệng nói yêu cô nhưng lại chưa bao giờ giúp cô.

Có người nói chỗ khác nhau giữa tình yêu và hôn nhân là chàng trai đó có chịu bỏ tiền ra cho cô tiêu hay không. Nói như vậy nghe thực ham hố vật chất nhưng cũng có cái lí riêng của nó. Chịu bỏ tiền cho người mình yêu tiêu chẳng qua chỉ là biểu hiện mặt ngoài bên trong chính là anh thấy cô đáng giá cho anh chịu thiệt thòi. Tình yêu không thể dựa trên câu nói cửa miệng anh yêu em mà là ở thời điểm mấu chốt bất chấp mọi thứ để lo cho cô mặc kệ kết quả có được đáp trả hay không.

Kỷ Lan cho cô cảm giác như thế, làm cho cô cảm thấy an tâm.

Bạc Hà cứ như vậy ở lại Kỷ gia, ông nội tự nhiên vô cùng hoàn nghê cô, Kỷ Lan lại càng không phải nói, cả ngày đều mừng rỡ đến không khép được miệng, ăn cơm tối xong lại ôm cô lên tầng.

Ông nội anh bữu môi: “Đồ keo kiệt, là vợ anh cũng là cháu dâu tôi, chỉ biết thế giới riêng của hai đứa, hừ, cháu chắt mất dạy!”

Kỷ Lan đặt Bạc Hà lên giường, sau lưng kê thêm một cái gối cho cô, lấy laptop đặt ở trên tủ đầu giường mở ra sau nửa nằm nửa ngồi bên cạnh cô, kiêu ngạo vui sướng nói: “Chúng mình cùng xem phim đi!”

Bạc Hà gật đầu, đột nhiên cười tủm tỉm: “Em muốn xem QQ của anh trước đã.”

Kỷ Lan gượng cười: “Cái đó có gì hay chứ?”

Bạc Hà giả bộ hờn dỗi nói: “Muốn xem một chút thôi mà, anh nếu cảm thấy không tiện em sẽ không xem lâu đâu!”

Kỷ Lan sinh đăng nhập vào QQ, Bạc Hà thấy trên thanh công cụ phân thành từng nhóm nhỏ vô cùng tỉ mỉ nào người yêu, bạn tốt, bạn đại học, bạn trung học, đồng nghiệp, bạn bè.

Nhưng QQ vừa đăng nhập xong liền xuất hiện rất nhiều hộp thoại, trong đó có một cái của Đỗ Hiểu Kha.

“Kỷ Lan, bạn gái mới của anh có xử anh không?” Còn hiện lên thêm một bộ mặt thấy người gặp họa mà sung sướng.

Kỷ Lan nhớ tới chuyện xem tivi, cắn răng nói: “Anh nghĩ muốn kéo cô ấy vào blacklist.”

Bạc Hà bình tĩnh đáp: “Thôi, bỏ qua đi!”

Kỷ Lan liếc mắt nhìn Bạc Hà một cái, yên lặng kéo Đỗ Hiểu Kha vào blacklist.

Bạc Hà hiệp không mền lòng trước địch nhân, kín đáo nói: “Em là ở mục đầu tiên nha!”

Kỷ Lan mở mục đầu tiên, Bạc Hà chỉ thấy tên mình trong đó tâm can một trận ngọt ngào.

Lúc này trên QQ có một bức email là của Dung Kiên chuyển tới.

Kỷ Lan không nghĩ nhiều tiện tay mở ra, kết quả...

Đây là một bộ phim của Nhật Bản, trên màn ảnh hình ảnh vô cùng sinh động, là một ít hình ảnh trẻ con không nên xem...

Dung Kiên còn bồi thêm một câu: “Người anh em, đây là bộ phim mới nhất của thần tượng của cậu nha, giải lao một chút đi...”

Đi cái đầu cậu. Kỷ Lan đau đầu, luống cuống chân tay đóng email lại, chính trực hừ một tiếng: “Dung Kiên thực sự là quá đen tối rồi!”

Bạc Hà bật cười, sau đó mím môi nghiêm mặt nói: “Anh sang phòng bên cạnh mà xem đi, đây là phim mang đầy tính chất giáo dục, thích xem thì xem đi, coi như em không biết!~”

“Ai bảo là anh thích?”

“Anh không thích sao tổng giám đốc Dung còn gửi cho anh?”

“Em...”

“Thật là đều là người trưởng thành rồi còn giả vờ thanh thuần gì nữa chứ?”

“...”

“Thôi chúng mình xem tivi cũng được, anh mở tivi hộ em, em muốn xem kênh pháp luật.”

Kênh pháp luật... Kỷ tiên sinh sợ Bạc Hà lôi mình cùng xem Mạnh Tiểu Giai, mới muốn cùng cô xem máy tính.

Đầu Kỷ tiên sinh muốn phình to, hung tợn ném điều khiển từ xa sang một bên: “Anh kiên quyết không xem, em xem anh tắt bỏ.”

Bạc Hà nhin cười liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh xem, mặt anh đỏ, ai nha, chẳng lẽ đây là xử nam ngày thơ sao?”

Tổng giám đốc Kỷ bị đùa giỡn, rốt cuộc không thể nhin được nữa đành phản kích, ôm Bạc Hà vào lòng.

“Thật là anh buông tay, a, em là bệnh nhân đó!”

“Có bệnh nhân nhanh mềm nhanh miệng như vậy sao, để anh xem lại miệng em một chút.”

Hai người náo loạn một lúc. Bạc Hà ấp úng bị hôn qua một hồi lâu Kỷ Lan mới tha cho cô.

Bạc Hà lấy hơi thở dốc, sắc mặt vô cùng động lòng người. Kỷ Lan cảm thấy mình thật là vô cùng khát, dậy nhanh chóng đi uống một ly nước.

Quay trở lại anh thấy Bạc Hà đã tìm được một bộ phim, Kỷ Lan vui mừng tiến đến nhưng vừa nhìn vào lại phần nộ chỉ trích Bạc Hà: “Hôm nay ngày lành cảnh đẹp, xem phim tỉnh cảm không xem sao lại xem phim ma cơ chứ? Em thực sự không biết cái gì là lãng mạn à!”

Bạc Hà cười nói: “Vậy anh chọn đi, em cái gì cũng được.”

Kỷ Lan tìm nửa ngày, tìm được một bộ phim hài của mỹ.

Cái này đương nhiên là một bộ phim tình cảm, 15 phút sau mọi người bắt đầu yêu... Lại qua hơn mười phút nữa, mọi người không ai ngờ lại là yêu tiếp trên giường.... Nhưng yêu đến yêu đi, yêu nửa ngày cũng không yêu hết...

Kỷ Lan cảm giác đâm lao thì phải theo lao, lúc này mà đổi phim thì lại có vẻ giấu đầu lòi đuôi, Bạc Hà chắc chắn sẽ chê anh quá ngày thơ rồi.

Nhưng nếu không đổi xem lại thấy xấu hổ, lại vụng trộm liếc mắt nhìn Phát tài cô nương, thế mà vẻ mặt cô lại rất đậm bạc, chăm chú nhìn màn hình.

Chính vì vậy Kỷ tiên sinh cảm thấy lúc này mà đổi phim thì thật không đúng lúc vì vậy kiên trì cụng Phát tài cô nương xem.

Trong phim là kể về một nam sinh trung học, một lòng muốn trong ngày sinh nhật mười bảy tuổi phá thân, khi còn có thể thành công, trong suốt 45 phút phim vẫn kiên cường cố gắng.

Đây là đã là lần thứ mấy tại sao vẫn chưa thành công, Kỷ tiên sinh muốn nhanh chóng đổi phim, trong lòng anh nghi ngờ người này có phải là thanh niên Mỹ hay không?

Đang ở thời điểm Kỷ tiên sinh muốn đem nam sinh kia đi hỏa thiêu, thì nghe Bạc Hà dứt khoát nói ra một câu: “Tổng giám đốc Kỷ, phải cho anh dạy cậu nhóc này mới được!”

Jumbo said: Không thể ngờ là ông bố Bạc Dư lại có thể bán con gái đi nhanh như vậy! Không chỉ nào bố Bạc hồng mà nào Bạc Hà cũng có chút vấn đề, sao lại có thể vào tròng dễ dàng như vậy?!

33. Chương 33

Tâm tình tổng giám đốc Kỷ rồi rầm trừng mắt nhìn Phát tài muội muội, trong lòng bị khiêu khích trầm trọng, nha đầu này muốn tra tấn anh đến mức nào không biết.

Bạc Hà cười, đôi mắt cong cong mắt thành hình bán nguyệt, cũng không biết xuất phát điểm do đâu, tóm lại thấy anh ngứa ngáy làm cô rất vui vẻ, thích nhìn anh lo được lo mất, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cô nhưng vẫn phải làm ra vẻ không có gì.

Kỷ Lan rút cuộc quyết định không chuyển phim nhưng lại tắt đèn trong phòng chỉ để lại đèn đầu giường, anh chàng chim to (Boss thề đây là từ của tác giả!) dựa vào người Bạc Hà nhẹ nhàng nói: “Thế này mới được, có thể ôm em, cảm thấy hương vị của em!”

Bạc Hà không nói chuyện, khéo môi nhẹ nhàng cong lên, cô cũng thích cảm giác yên bình khi được ở bên cạnh nhau như vậy, trong lòng dường như có nhau cùng tồn tại.

Hai người ở trong chăn nắm tay nhau, nhẹ nhàng tâm sự, nói hết chuyện hồi nhỏ lại nói đến cuộc sống đại học, nói đến tương lai giống như muốn nói mãi không dừng lại.

Cuối cùng, Bạc Hà nói: “Trời không còn sớm, mai anh còn phải đi làm, nhanh đi ngủ đi!”

Kỷ Lan lười biếng ôm lấy thắt lưng cô, hừ hừ nói: “Anh muốn ngủ cùng em cơ!”

Bạc Hà nhanh chóng rút tay khỏi tay anh, vội nói: “Không được, không được!”

“Em đang sợ cái gì, anh cũng sẽ chẳng làm gì em, em hiện tại đang là bệnh nhân, anh nghĩ sao mà lại muốn em được, anh sẽ không động đến em mà. Anh ngủ bên cạnh em nếu đêm em muốn đi toilet thay là muốn uống nước, anh có thể giúp em.”

“Em không có ý đó, buổi tối em ngủ không sâu, luôn tỉnh, như vậy sẽ ảnh hưởng đến anh nghỉ ngơi. Em cũng cũng không có thói quen đi toilet đêm cũng như uống nước.”

“Đề phòng vạn nhất thôi!”

“Không có vạn nhất!”

“Dù sao anh cũng không đi, trừ phi em ôm anh đi!”

Bạc Hà không biết nên khóc hay nên cười, đừng nói chân cô bị đau ngay cả khi không sao cô cũng khó có thể ôm anh đi. Đây là anh cố tình chơi xấu đây mà!

Bạc Hà nói nửa ngày, Kỷ Lan rút cuộc rời giường đi đến phòng bên cạnh, nhưng là để đi đánh răng rửa mặt sau lại mặc áo ngủ chạy sang, Bạc Hà không biết phải làm sao đành để Kỷ Lan ngủ lại cùng.

Bạc Hà mãi vẫn chưa ngủ, bởi vì không quen có người bên cạnh ngủ cùng lại là đàn ông, cho dù anh không làm gì cô nhưng hơi thở của đàn ông phả lên người thực rõ ràng làm cô hồi hộp. Cô tin tưởng Kỷ Lan sẽ không làm gì cô nhưng cô cũng chưa từng trải qua chuyện nam nữ nên bên cạnh có người đàn ông ngủ cũng lần cô không được tự nhiên.

Kỷ Lan cũng mãi không ngủ được, bởi vì anh nhớ rõ khi hai người ở cùng bệnh viện, cô bắt anh phải ngủ nghiêng. Anh hiện tại cũng không biết mình lúc đó vì trông ông nội mệt mỏi nên ngáy ngủ hay vẫn bình thường luôn thế nên nằm nghiêng sợ anh ngáy ngủ ầm ĩ đến cô.

Cuối cùng, vẫn là Kỷ Lan ngủ trước, Bạc Hà lắng nghe hơi thở vững vàng của anh, đến khuya, mùa đông rồi nên cũng yên tĩnh kì lạ, trong phòng máy sưởi chạy êm tai, cô hơi ra mồ hôi, bên cạnh Kỷ Lan hai chân nằm thẳng, hai cánh tay đều đặt ra bên ngoài.

Cô chần chừ một chút rồi đặt hai cánh tay anh vào bên trong chăn nhưng không đến hai phút anh lại bỏ ra ngoài.

Trong bóng đêm Bạc Hà bất giác phì cười, lúc này anh thật giống một đứa nhỏ. Thật may anh không ngáy ngủ mà yên lặng ngủ.

Buổi sáng Kỷ Lan tỉnh lại, Bạc Hà còn đang ngủ, nắng sớm chiếu lên dung nhan kiều diễm của cô, đôi mi thanh tú rung rung. Kỷ Lan dần lòng muốn hôn một cái, nhưng lại sợ ầm ĩ cô ngủ, liền nhẹ nhàng đi xuống, quay lại phòng ngủ của mình.

Vào đến phòng vệ sinh, Kỷ Lan cầm lấy tuýp thuốc đánh răng, trong lúc vô tình phát hiện thấy tay mình trong gương, anh kêu to một tiếng, bàn chải đánh răng đều rơi mất.

Móng tay anh tự nhiên bị biến thành màu đỏ! Mười đầu ngón tay, trời đất may mà người anh cũng không bị sao, nhưng cái màu đỏ rực kia thật chói mắt.

Kỷ Lan vừa tức vừa buồn cười, rửa mặt sạch sẽ chạy đến phòng bên cạnh. Bạc Hà đã tỉnh từ lâu, thấy anh tiến vào, liền cười như tiểu bạch thỏ ngoan hiền.

Kỷ Lan tay rút túi quần đi vào, đột nhiên nhảy bổ lên giường, hung tợn nói: “Mau đưa nước tẩy giao ra đây!”

Bạc Hà cười lắc đầu: “Không đưa!”

Kỷ Lan lấy một con dao kê trên cằm của cô, hung ác nói: “Có đưa hay không?”

“Anh sau này không được ngủ trong phòng ngủ của em em mới đưa!”

Kỷ Lan bắt đầu dĩ đành phải đáp ứng.

Bạc Hà cười cười, từ dưới gối lấy ra một lọ nước tẩy cho anh không quên uy hiếp: “Anh nếu như nuốt lời, mỗi đêm em đều sơn móng tay cho anh lần sau còn sơn cả móng chân nữa. Thật là, chỉ cần tưởng tượng là đã thấy thú vị rồi!”

Thú vị cái đầu em, Kỷ Lan lạnh cả người, da gà da vịt nổi lên khắp nơi, giận dữ đi tẩy móng tay. Cô bé này cũng thật nghịch ngợm, aiz.

(P/s: Kỷ Lan còn có chứng sợ máu nữa nhé^^)

Từ khi Bạc Hà đến ở nhà Kỷ Lan, Kỷ Lan mỗi ngày đều đi muộn về sớm, có thể nói là vô cùng mẫu mực. Thời tiết tốt còn lấy xe mang cô đi ra ngoài hít thở không khí.

Mỗi ngày khi Kỷ Lan đi làm, Bạc Hà đều có điểm lưu luyến không muốn rời, sau đó trông ngóng mong anh sớm trở về. Cô phát hiện chính mình càng ngày càng không thể rời được anh, đây chắc là do lâu ngày sinh tình. Mỗi lần nghĩ như vậy, cô đều đỏ mặt. Đã từ lâu lắm rồi cô không còn cảm giác ngóng trông một người, đầu tiên là nghĩ về anh rồi mong chờ anh.

Một tháng sau, chân thạch cao cuối cùng cũng được tháo bỏ, Bạc Hà được giải phóng, tâm tình vô cùng tốt. Kỷ Lan vô cùng cao hứng, vui vẻ nói: “Chúng mình đi ăn mừng một chút, em muốn làm gì?”

Bạc Hà ngượng ngùng, cười cười nói: “Em muốn làm nhất chính là đi tắm!”

Thời gian này, cô vì chân bó thạch cao không thuận tiện tắm rửa, đều là thím Vu giúp đỡ cô tắm.

Kỷ Lan cười sáng sủa: “Cái này rất dễ!” Anh trực tiếp đưa cô đến trung tâm tắm hơi lớn nhất nội thành.

Bạc Hà đi vào trong sảnh, đã bị sự xa hoa của nơi này làm cho choáng ngợp. Cô chưa bao giờ tới nơi cao cấp như vậy chỉ để tắm rửa, thậm chí cảm thấy, kể có tiền thật là hưởng thụ cuộc sống. Nơi này không chỉ có nhà tắm, khách sạn, phòng tập thể hình, phòng chơi bài, còn có thẩm mỹ viện, phòng mát xa. Ước chừng có đầy đủ mọi thứ.

Kỷ Lan lấy ra một tấm thẻ vàng, mở ra một phòng VIP. Phòng được bố trí theo tiêu chuẩn khách sạn năm sao, nhưng lại có một cái bể tắm, màu lam nhạt làm bằng thủy tinh trong suốt nhìn thấy đáy, mặt trên còn rắc cánh hoa hồng.

Bạc Hà không nhịn được nở nụ cười: “Em sao lại có cảm giác giống như ở trên phim thần tượng.”

Kỷ Lan nhanh chóng tiếp lời: “Trên phim có nhân vật chính nào đẹp trai như anh sao?”

Bạc Hà cười liếc nhìn anh một cái: “Tổng giám đốc Kỷ phiền anh khiếm tốn một chút!”

Tổng giám đốc Kỷ sờ sờ mũi, cười hắc hắc nói: “Ai bảo em không khen anh. Em đóng cửa lại đi, anh đi ra ngoài một chút.”

Bạc Hà đóng cửa lại xong, sau đó đi vào phòng ngủ cởi ra quần áo của mình, lại lấy thêm khăn tắm cùng áo bông đi tới bể nước.

Cô chậm rãi thả mình vào trong nước, thoải mái cười rộ lên, nước vừa phải, chân bị thương chạm vào nước hơi đau.

Bạc Hà đang vui vẻ nghịch nước đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai đó?”

“Là anh!”

Bạc Hà nghe được tiếng của Kỷ Lan, tiện thể nói: “Em đang tắm, anh ở bên ngoài chờ em đi.”

Kỷ Lan đang cầm hai bộ áo tắm giặt mình đứng ở ngoài cửa, một lát sau mới nói: “Bạc Hà, em mở cửa cho anh được không?”

Bạc Hà đánh phải nhượng bộ mặc áo tắm đi ra mở cửa.

Kỷ Lan tay cầm hai cái áo tắm giơ giơ lên như người bán hàng, thành khẩn nói: “Bạc Hà, đây là phòng tắm hai người, chúng mình cùng nhau tắm được không, em xem anh đã đi mua áo tắm về rồi. Cái bể tắm kia là bồn tắm uyên ương nha!”

Bạc Hà quay đầu nhìn lại, mặt lập tức đỏ lên, Kỷ Lan chưa nói cô còn không biết, bây giờ để ý, quả nhiên là như vậy, cái bể này làm theo âm dương thái cực hình nhưng không phải là màu đen trắng mà là màu xanh là mạ và màu hồng, nhưng hai màu này kết hợp với nhau lại không chói mắt, lại phá lệ rất đẹp, phát ra một chút hương lãng mạn kiều diễm.

Kỷ Lan tiến lên từng bước, đóng cửa lại.

Bạc Hà lôi kéo chiếc khăn tắm trên người mình, nghĩ rằng mình thật sự rất thất thố, bởi vì thất thố nên không một chút để ý sẽ cùng Kỷ Lan tắm uyên ương, trong lòng nổi lên cảm xúc gì không rõ, không chút lưu tình cầu cánh tay Kỷ Lan một cái.

“Thật là, em làm sao vậy?”

“Ai bảo anh không nói sớm, em đã tắm rồi!” Bạc Hà không biết xấu hổ nói, chính cô đã lỏa thể mà tắm mất một lúc rồi.

“Em đi thay áo tắm đi!”

“Em không tắm chung với anh.”

“Suối nước nóng bên kia, mọi người đều mặc áo tắm cùng nhau tắm. Em thật sự rất phong kiến!”

Bạc Hà có chút ngượng ngùng: “Cái này rất là ngượng.”

“Anh nói em này, em là từ cổ đại xuyên đến sao, đây là thời đại gì rồi!” Kỷ Lan giả bộ giận sôi lên.

Bạc Hà không biết phản kháng như thế nào, cầm áo tắm trong tay Kỷ Lan tiến vào phòng ngủ thay.

Kỷ Lan cười thâm, kỳ thật tắm không mặc quần áo vẫn tốt hơn, nhưng nếu không mặc quần áo nhất định cô sẽ không tắm cùng anh, vì thế anh đành đi mua áo tắm thôi.

Bạc Hà đi ra phát hiện Kỷ Lan đã ngồi vào trong nước, chính mình ngồi dựa vào bên cạnh bồn, bày ra một bộ hình dáng.

“Bạc Hà em thấy dáng người này có phải rất đẹp hay không!”

Bạc Hà hơi thẹn thùng lại cảm thấy buồn cười, ngồi xuống đối diện với anh, ngấm loạn một hồi cười cười nói: “Có phải anh rất hay đến chỗ này!”

“Thỉnh thoảng đưa khách đến nên làm cái thẻ VIP.”

“Không phải là mang con gái đến sao?”

Kỷ Lan đầu đầy hắc tuyến, vấn đề này lại là một cái bẫy khác.

Bạc Hà cười tủm tỉm nói: “Nói đi, em không ăn giấm đâu, chỉ là tò mò một chút thôi.”

“Anh không nói, em khẳng định không tin anh.”

Bạc Hà gật đầu: “Em không tin!”

Kỷ Lan hứ một tiếng: “Mặc kệ em tin hay không, anh đều nói không có.”

Bạc Hà vừa bực mình vừa buồn cười, vươn đến muốn cầu anh một cái.

Kỷ Lan ai u một tiếng, xoa xoa cánh tay: “Em xuống tay thực ác độc.”

Bạc Hà cúi đầu, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Kỷ Lan, em ghen tị.”

Sắc mặt cô đỏ bừng, ở trong nước nóng, ánh mắt ngập nước giống như hồ nước xuân, đôi môi đỏ thắm, hơi nhếch lên một độ cong duyên dáng mà đáng yêu, nửa cười nửa không cười như đang xấu hổ. Kỷ Lan cảm thấy tim mình đập nhanh hơn hẳn, thế mà cô lại ăn giấm chua vì anh, cô yêu anh? Kỷ tiên sinh hưng phấn khiến tim đập bình bịch, anh không chớp mắt nhìn cô, bơi nhẹ đi qua, sau đó ôm lấy cô.

Bạc Hà hơi then thùng, nhưng không đẩy anh ra, ánh mắt không cẩn thận thấy được hai điểm trước ngực anh, sắc mặt càng hồng hơn. Kỷ Lan nhìn bộ dáng ướt át của cô hận không thể nuốt cô vào bụng.

Trong phong im ắng, chỉ có nước hơi lay động, làm siêu lòng người. Kỷ Lan nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng nói: “Chúng mình thủy nhũ giao hòa đi!”

Jumbo said: Tiểu nhân bì ổi!

34. Chương 34

Bạc cô nương thật không nghĩ tới Kỷ tiên sinh cũng có thể quang minh lỗi lạc như vậy, đồng dạng dùng thành ngữ để biểu lộ ý đồ gây rối, tưởng tức giận đến mức không đứng dậy được mà còn bị anh chọc cho cười, tay nắm lấy một miếng thịt trên ngực anh: “Giao hòa cái đầu anh ấy!”

Kỷ Lan một bên thở ra một luồng khí lạnh, một bên cười anh tuấn: “Khụ, khụ, vậy chúng ta nước chảy thành sông được không?”

Bạc Hà lại phốc cười ra, lại không chịu nói được.

Tâm tình Kỷ Lan nhộn nhạo, nhẹ nhàng ôm lấy cô, giọng nói cũng hơi mềm ra, “Được không?”

“Không tốt.”

“Anh đặc biệt nhớ.”

“Nhớ cái khác đi.”

“Không nghĩ khác, anh nghĩ cùng em...” Kỷ tiên sinh làm một bộ dạng “em biết”.

“Đừng nghĩ.”

“Chỉ không được hy vọng.”

“Đi, vậy anh hy vọng đi.” Bạc cô nương làm bộ anh tùy ý, em mặc kệ thế nào.

“Ừ, anh không muốn hy vọng, chủ yếu là muốn thực hành.”

Bạc cô nương liếc anh một cái, “Từ từ thực hành rồi sao?”

Kỷ tiên sinh “...”

“Nghe nói thực hành 1 lần là thực hành cả đời.”

“...”

“Còn muốn không?”

“Không muốn.”

Kỷ Lan nản. Đúng lúc này, di động lại không thức thời vang lên. Anh tức giận đứng lên, quàng qua chiếc áo tắm rồi đi nhận điện thoại.

Bạc Hà chợt nghe thấy tiếng anh kêu kinh dị “Hả” một tiếng, sau đó nói vào di động: “Đã về rồi?”

Cúp máy, Kỷ Lan quay mặt lại, kích động nói: “Bố mẹ anh về rồi.”

Bạc Hà sững sốt, lập tức căng thẳng. “Ồ sên bay.”

“Đã về nhà rồi.”

“Hả!”

Bạc Hà cũng cuống quýt đứng lên từ trong nước, mặc áo tắm đi vào trong phòng.

Bố mẹ Kỷ Lan nói tết Âm lịch mới về thì cô đã biết từ sớm, nhưng cụ thể là ngày nào thì cô không hỏi mà Kỷ Lan cũng không rõ ràng lắm. Hai người đều không nghĩ đến ngày hôm nay họ sẽ về.

Kỷ Bá Sơn cùng Lý Nham đã nghe được bạn gái Kỷ Lan ở nhà mình từ sớm, do ông nội nói. Ý của bọn họ chính là tập kích bất ngờ.

Kỷ Lan cùng Bạc Hà ăn mặc chỉnh tề, vội vàng lái xe về nhà. Tim Bạc Hà bắt đầu nhảy loạn lên, hoàn toàn là về con dâu xấu gặp bố mẹ chồng. Cô bắt đầu nghĩ phòng ngủ cũng chưa dọn, tất cả trong phòng vệ sinh vẫn ỉn ứ. Cô còn đặc biệt hối hận, đáng ra vừa tháo bột xong thì phải về nhà luôn, chưa kết hôn lại còn đến ở nhà người ta, thật sự là không tốt lắm, nếu bố mẹ Kỷ Lan là người bảo thủ, chị sợ đã có vài phần kiêng dè với mình, cho rằng mình không có tự ái.

Trong lòng Kỷ Lan cũng nghĩ, thật là tốt quá, chờ bố mẹ gặp mặt bố Bạc Hà, hai người vừa lòng là có thể bàn chuyện kết hôn được, có thể mỗi ngày ở cùng một chỗ, danh chính ngôn thuận thủy nhũ giao hòa.

Bạc Hà không yên lòng, dục dề hỏi Kỷ Lan: “Bố mẹ anh có tốt không, họ thích con gái như thế nào?”

Kỷ Lan gãi đầu: “Nói thật, anh cũng không biết họ thích dạng con gái như thế nào, bởi vì anh cũng chưa từng đưa bạn gái về cho hai người họ xem mặt, em là người đầu tiên.”

“Không phải anh đã từng quen với hai người bạn gái sao?”

“Đúng vậy, nhưng lúc ấy bố mẹ anh đều ở nước ngoài, không có cơ hội gặp các cô ấy. Nhưng mà ông nội anh không thích Đỗ Hiếu Kha, cảm thấy cô ấy hơi âm ỹ. Anh đoán, mắt nhìn của bố anh cùng ông nội cũng không khác nhau lắm, nhưng mà mẹ anh thì khó mà nói được, đây là nữ đồng chí nhìn nữ đồng chí, luôn hà khắc, huống hồ cùng là con dâu lại có quan hệ rất kỳ lạ.”

“Này, Kỷ Lan, anh đừng làm em sợ, bây giờ em rất lo lắng đó, hẳn là ngày hôm qua em nên về nhà rồi, nói như vậy em còn có thể chuẩn bị tốt.”

“Chuẩn bị cái gì, đơn thuần trong sáng như vậy, hẳn là muốn cưới.”

“Nhưng mà lần đầu tiên gặp mặt, em cũng muốn chuẩn bị quà.”

“Không cần chuẩn bị, bọn họ không để ý đâu, chỉ muốn nhìn em một chút thôi.”

Bạc Hà hít sâu một cái: “Vẫn lo lắng, tim đập nhanh lắm.”

Kỷ Lan cười tà, với một bàn tay lại: “Để anh sờ.”

Bạc Hà nào để anh sờ nơi đó, lập tức chặn lại ma trảo của anh.

Hai người về nhà, Kỷ Bá Sơn cùng Lý Nham đang ở sofa trong phòng khách nói chuyện với ông nội.

Bạc Hà vội vàng cười chào hỏi.

Kỷ Bá Sơn cười gật đầu: “Đến ngồi đi, đừng khách khí.”

Lý Nham mặt mang cười, nhưng ánh mắt giống như là đang kiểm tra, từ chân tóc Bạc Hà xem xuống dưới, một tác không thừa, không buông tha đến một chi tiết nhỏ không đáng kể. May mắn, diện mạo Bạc Hà dịu dàng, điềm tĩnh, khí chất đoan trang hiền thực, nhìn không ra tật xấu gì, nhưng lúc Bạc Hà cất một bước, Lý Nham cảm thấy ấn tượng đầu tiên xuống dốc không phanh, cô gái này lại là người quê!

Chân Bạc Hà mới bỏ thạch cao, nhưng đi đường vẫn không dám dùng sức, cho nên đi hơi cà nhắc.

Căn bản Lý Nham không biết chuyện Bạc Hà bị gãy xương cho nên ngay lập tức bị một chập nước lạnh hắt cho. Trong lòng bà khó chịu, cố gắng kiềm chế để không phát hỏa lúc này hay là lật mặt. Nhưng mà tươi cười cũng không nhìn được. Con ở trong mắt bà có khuyết điểm? Một tay bà nuôi lớn đương nhiên phải là một người đàn ông hoàn hảo, trong lòng bà thậm chí còn hâm mộ con dâu, có được chuyện tốt như vậy, có thể cưới một người chồng như Kỷ Lan. Bà cảm thấy người có thể tương xứng với Kỷ Lan không phải là Tây Thi thì cũng là Chiêu Thuyền, dù thế nào cũng không thể là một người quê được.

Lý Nham vừa kim lửa giận lại nhìn thấy ông nội còn cười tủm tỉm nói chuyện cùng với Bạc Hà, bộ dáng thích mà không được. Một già một trẻ này làm sao vậy, bà thật sự là hối hận, mình nên trở về sớm một chút. Cả ngày đều nghe ông nội với Kỷ Lan kể Bạc Hà tốt như thế nào, bà thấy thật khó để cả lớn cả bé nhà này đều thích, khẳng định là cô nương gặp người người thích, ai biết lại là như vậy.

Kỷ Bá Sơn cũng hơi buồn bực, trong lòng cũng không thoải mái lắm, nhưng mà đàn ông thôi, rốt cuộc cũng cho qua, bỏ ý nghĩ trong lòng đi. Nhìn Bạc Hà tao nhã, nhân tính liền tự an ủi lòng mình, quên đi, cho dù không tốt cũng là Kỷ Lan thích, chỉ cần là người tốt là được rồi.

Lý Nham thật ra vô tâm phụng bồi, tâm phiền ý loạn nói: “Bố, con cùng Bá Sơn lên lầu tắm rửa rồi ngủ một giấc, đợi lát nữa thím Vu làm xong cơm thì bố bảo Kỷ Lan lên gọi bọn con một tiếng.”

Kỷ lão gia thấy sắc mặt của bà không tốt, còn tưởng bà bị lệch mũi giờ vội nói: “Được, đi đi.”

Lên lầu, Lý Nham đóng cửa lại, bắt đầu nổi bão: “Ông nói Kỷ Lan còn trẻ người non dạ, mắt nhìn người thật không tốt. Nhưng bố cũng đã có tuổi rồi mà cũng không nhìn kỹ, sao lại chọn một đứa con gái như vậy, vậy mà bố suốt ngày nói con bé tốt lắm, mắt kiêu gì vậy, tôi, tôi kiên quyết không đồng ý.”

Kỷ Bá Sơn giữ lại miệng bà nói: “Nhỏ giọng thôi, đừng để mọi người nghe thấy được.”

“Tôi muốn họ nghe thấy đấy.”

“Này, bà không thể như vậy. Chờ con bé về đã rồi chúng ta hỏi lại Kỷ Lan, đừng khốc lóc om sòm nữa.”

“Lão Kỷ, tôi chỉ có một đứa con trai như vậy, mong ngóng từ tận Mỹ về đây xem mặt con dâu, vậy mà lại là một người quê, ông nói xem lòng tôi có thể vui được sao, tôi không phát hỏa ở đây là đã nể tình nhau lắm rồi.”

“Này, này, tốt rồi, bớt giận, việc này để buổi tối nói sau.”

Hốc mắt Lý Nham đã đỏ, thở phì phì nằm phịch trên giường, hai hàng nước mắt bắt đầu chảy ra thấm xuống gối.

Kỷ Bá Sơn thở dài, “Tôi đi tắm trước, bà nghỉ thoáng đi.”

Lý Nham hét lớn: “Tôi nghỉ không ra.”

Một tiếng sư tử Hà Đông rống lên, Kỷ Lan ở dưới nhà cũng nghe thấy được. Ba người đều sợ run lên một chút.

Ông nội nói: “Kỷ Lan, anh đi xem mẹ anh thế nào rồi? Lúc xuất ngoại cũng là lúc tiền mãn kinh, nay cũng đã nhiều năm rồi, còn chưa hết?”

Kỷ Lan ừ một tiếng liền lên lầu.

Lý Nham vừa thấy con, lập tức ngồi dậy, kéo cánh tay anh đi đến bên giường: “Mắt con nhìn thành như vậy a, chọn ngàn tuyến vạn, cuối cùng lại tìm một người quê. Anh muốn tức chết mẹ à.”

“Mẹ nói cái gì vậy, không phải thế, cô ấy bị rạn xương, vừa tháo thạch cao chỉ khép khiễng một chút thôi.”

Lý Nham giật mình: “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật, ông nội chưa nói sao?”

“Không.”

“A, con nghĩ ông đã nói với bố mẹ rồi, chắc ông cũng nghĩ con đã nói trước.”

“Hai người.” Lý Nham chỉ vào con, bắt đắc dĩ thở dài, sau đó vẫy tay nói: “Tức giận, sợ bóng sợ gió một hồi. Mẹ nghĩ đến suýt định diễn một hồi đại chiến gia đình, mầu tử trở mặt.”

“Ai u, mẹ, mẹ nên nghỉ ngơi đi. Bây giờ đang tuổi mãn kinh, cũng đủ tuổi rồi, sao tính tình một chút cũng không thay đổi, vẫn nóng nảy như vậy.”

“Mẹ anh có thể không gấp sao. Tốt lắm, bây giờ không có việc gì nữa, anh xuống đi, con bé trông cũng không tệ lắm, da trắng, con cái sau này cũng rất đẹp.”

“Đương nhiên, mắt nhìn của con rất tốt mà.”

Kỷ Lan dàn xếp xong với Kỷ phu nhân, đi xuống lầu liền kể hiểu lầm này với Kỷ lão gia và Bạc Hà, cả hai người đều nở nụ cười.

Kỷ lão gia nói: “Bảo sao mà sắc mặt mẹ anh lại kém như vậy.”

Bạc Hà cảm thấy bố mẹ Kỷ Lan đã về, mà mình còn ở đây thật không tiện, liền nói: “Kỷ Lan, anh giúp em dọn dẹp một chút, buổi tối em muốn về.”

“Sao em lại muốn về, chân em vẫn chưa khỏi hẳn, đi cầu thang cần nhiều lực.”

“Nhưng bố mẹ anh về rồi, em ở đây cũng không tiện.”

Kỷ ông nội nói: “Phòng tầng 2 còn đủ, đằng sau còn có một phòng khách, con ở đó đi, đây là nhà con, con còn muốn đi đâu? Chờ ngày mai, chúng ta cùng bố con ăn cơm, định chuyện, vừa vặn Tết Âm lịch này bố mẹ Kỷ Lan ở đây, thuận tiện tổ chức hôn lễ luôn.”

Bạc Hà vội vàng nói: “Ông nội, như vậy thì gấp quá.”

“Không gấp, con với Kỷ Lan quen nhau cũng đã hơn nửa năm, tâm đầu ý hợp cũng không cãi cọ, đều lớn cả rồi, ông chờ bé chất trai từ lâu rồi,” Nói đến đây, lão nhân lại ôm cánh tay cười cười, dựa vào sô pha, “Gia đình 4 thế hệ là hạnh phúc của đời người a.”

Kỷ Lan cùng Bạc Hà đều bị lão nhân gia chọc cười.

Bởi vì muốn để Kỷ Bá Sơn với Lý Nham có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, tới 9 giờ cả nhà mới ăn cơm. Ăn cơm xong, người một nhà lại ngồi nói chuyện phiếm, thời gian đã khuya, Bạc Hà cũng ngại nói chuyện về nhà, liền ngủ lại ở lầu 2.

Bạc Hà vừa nằm xuống, chợt nghe tiếng cánh cửa mở nhẹ, sau đó một cái bóng đen nhanh chóng tiến vào, lập tức đóng cửa lại.

Bạc Hà biết là Kỷ Lan, liền cười nói: “Sao không nhón bước, đi bằng mũi chân thôi?”

Kỷ Lan cười hắc hắc, làm động tác mãnh hổ xuống núi, bỏ nhào lên giường, sau đó nhấc chăn lên, một miếng mè xứng dán lên người Bạc Hà.

Bạc Hà lập tức rơi vào một vòng tay nóng bỏng, siết chặt lên từng nơi dù nên hay không nên siết, Bạc Hà hơi thẹn thùng, “Này, anh làm sao vậy?”

“Muốn kết hôn, hưng phấn, ngủ không được.”

Bạc Hà vừa nghe xong, trong lòng thật ngọt ngào, không tàn nhẫn đuổi anh đi.

Kỷ Lan tận dụng mọi cơ hội, ôm chặt Bạc Hà thành một khối, hận không thể như vậy mãi. Bạc Hà bị anh ôm đến mức không thở được, liền đẩy nhẹ anh, tay chạm vào cơ thể nóng bỏng của anh.

“Sao anh không mặc quần áo.”

“Anh có mặc mà.”

Mặt Bạc Hà nóng lên, có vẻ anh cũng chỉ mặc cái quần đùi.

Kỷ Lan ôm cô một lúc, liền cúi người hôn xuống, dịu dàng liếm lấy môi cô, tay chậm rãi tiến từ lưng lên ngực cô, nắm lấy bầu ngực đầy đặn, nhẹ nhàng vuốt ve, lần đầu tiên Bạc Hà bị người khác vỗ về, trêu chọc như vậy, tim đập thành thịch từng hồi.

Anh không nghĩ cô gầy như vậy mà ngực lại rất đầy đặn, một tay không nắm hết được. Càng không thể nắm hết lại càng muốn nắm toàn bộ, anh dùng chút lực, một bên vuốt ve, một bên dán lên chặt chẽ, giờ phút này áo ngủ của cô lại trở thành một chướng ngại sát phong cảnh, lòng anh như lửa đốt, hận không thể dùng một mối tâm hỏa đốt trụi cái áo ngủ này đi.

Da thịt trần trụi, hô hấp của anh phả trên mặt, trên cổ Bạc Hà, khiến cô ngứa ngáy, mềm ra, ham muốn hai mươi mấy năm yên lặng bị anh trêu chọc như lửa cháy lan ra đồng cỏ khô...

Jumbo said: Tác giả ngắt chương đúng chỗ nhỉ, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy! Đừng hỏi bạn có H hay ko nữa, bạn chịu thôi.

35. Chương 35

Sắp kết hôn lại yêu thương lẫn nhau, hai người cẩn thận đã lâu, giờ phút cả hai đều khó cầm lòng nổi, Kỷ Lan tháo nút áo ngủ của cô, hai tay hướng vào trong.

Ở bên trong áo ngủ không mặc áo con, ngực tròn đầy ở trong lòng bàn tay anh làm thế nào cũng vẫn cảm thấy vuốt ve chưa đủ. Kỷ tiên sinh trằm trím kín chắn, cúi người hôn lên, đầu tiên hôn sâu trên bờ môi cô, sau tiên dần đến đỉnh núi, tiện đường ngắt lấy quả anh đào ngọt lành.

Nơi mẫn cảm nhất chưa từng bị ai chạm vào, chứ đừng nói đến bị ngâm trong miệng liếm mút, Bạc Hà bị kích thích đến toàn thân đều mềm nhũn, mọi giác quan đều như chỉ hướng tới nơi mẫn cảm đó, cô theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng thân thể lại không nghe theo sự chỉ huy của lí trí, mặc Kỷ tiên sinh sở tác sở vi.

Anh vùi mặt chôn trên ngực cô, tham lam hưởng thụ hương vị ngọt ngào kia, thân dưới như muốn trướng nóng lên. Thuận thể anh ghé hẳn lên trên người cô, đầu gối muốn chen vào giữa hai chân, ý muốn tách hai đùi cô ra.

Tuy rằng chưa từng có kinh nghiệm, nhưng bản năng của cô biết anh muốn làm gì, kẹp chặt hai chân lại, thấp giọng nói: “Không được, anh sờ sờ là được rồi, còn muốn gì nữa?”

Bạc Hà đến tuổi này còn thủ thân như ngọc đương nhiên sẽ không nhất thời mất kiểm chế mà đầu hàng, cô cảm thấy chỉ cần cho Kỷ tiên sinh một ngụm nước để đỡ khát là được rồi.

Kỷ tiên sinh quyết đoán nói: “Anh muốn em.”

Bạc cô nương không khách khí từ chối: “Không được, anh đợi thêm một đoạn thời gian nữa.”

“Em thử sờ mà xem anh đã nhịn không được rồi!”

Kỷ tiên sinh cảm thấy chính mình đã gần như bùng nổ, nhưng cô gái dưới thân này lại hoàn toàn không hiểu được khát vọng của anh, bày ra bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục làm cho anh chết khát cũng không thể ra tay.

Kỷ tiên sinh nói là làm, anh lôi kéo tay cô đi xuống phía dưới, muốn cho cô xem anh không phải đang nói quá.

Bạc Hà vội vàng thoát khỏi tay anh, giãy giụa không ngờ động phải một cây lửa nóng bỏng.

Bạc cô nương luôn luôn xấu hổ, lúc mới lớn một lần đi vào trong khoa tiết niệu trong bệnh viện nhìn thấy mấy người đàn ông đang nằm viện, tưởng như bị dọa cho chết ngắt, để lại trong cô không ít sợ hãi trong

lòng. Sau này trên mạng cô cũng không ít lần bắt gặp những hình ảnh trẻ con không nên xem đều tự giác che mắt lại, không chịu được thì cũng chỉ liếc mắt xem một chút, sống đến 27 năm, đây vẫn là lần đầu tiên chạm vào hiện vật thực, cô vừa then thùng vừa sợ hãi, cảm thấy thứ hung khí này chỉ một chút thôi sẽ làm thương tổn cô, chết không toàn thây, hai chân giống như gắn chặt một chỗ quyết không để cho Kỷ tiên sinh chen vào.

Cô quyết tâm chỉ cho Kỷ tiên sinh đụng chạm sờ mó một chút thôi, dù có chết cũng không bỏ thành. Nhưng Kỷ tiên sinh toàn thân lửa bỏng bị một mình cô châm lên, thời điểm máu chốt cô lại kiên quyết kháng cự, thật sự bị cô tra tấn đến muốn phát điên, hằm hừ trên người cô khễ cần một chút.

Bạc Hà kêu khê một tiếng, thanh âm nũng nịu khiến cho cô nghe xong cũng thấy run sợ, cái loại thanh âm rên rỉ mềm nhũn của những cô gái lẳng lơ này làm cô xấu hổ vô cùng.

Nhưng đối với Kỷ tiên sinh mà nói tiếng kêu này thật sự chính là lửa cháy đổ thêm dầu, anh hận không thể làm cho cô ở dưới thân anh mà kêu nguyên cả một đêm, muốn ngay lập tức mở cuộc tập kích mới.

Bạc cô nương thủ thành vững như núi, Kỷ tiên sinh dùng đủ loại vuốt ve hôn môi cầu xin lại khiêu khích, cô lại hoàn toàn không buông xuôi, giống như tảng, trúc trên đồi hiên ngang dù gió thổi thế nào cũng không suy chuyển.

Hai người ở trên giường giằng co mấy trận, Kỷ tiên sinh vẫn chỉ dậm chân ngoài cửa thành bồi hối, hai chân thon dài của Bạc cô nương chết cũng không chịu mở ra, quyết tâm không cho kẻ trộm lên vào.

Nếu chỉ nói về thể lực, cô đương nhiên không phải là đối thủ của Kỷ tiên sinh nhưng Kỷ tiên sinh lại không thể dùng sức mạnh, hết dụ dỗ lại cầu xin nhưng tại thời điểm máu chốt Bạc cô nương lại vững tâm như bàn thạch, giống như Lí Mạc Sầu máu lạnh vô tình, cứng rắn làm cho Kỷ tiên sinh hết cứng lại mềm mại, mềm mại lại cứng, mây mưa mấy độ xuân thu... Cuối cùng vẫn là Kỷ tiên sinh đầu hàng, anh muốn nhanh bị điên rồi.

Lại nói nữa, bởi vì vận động lâu dài, phòng cách vách, vợ chồng Kỷ Bá Sơn cũng không sao ngủ được, một chút lại nghe thấy tiếng ép buộc từ phòng bên cạnh.

Kỷ Bá Sơn trầm nghĩ, thằng oắt này thể lực thật là tốt.

Lý Nham trong lòng lại thương con, cảm thấy anh ban ngày ở công ty, tối về nhà lại còn muốn chinh chiến đến nửa đêm, như vậy là không được.

Hôm sau khi rời giường, Kỷ Lan thấy trên cằm có mụn, cạo râu không cẩn thận chạm vào, hét to một tiếng.

Lúc xuống nhà ăn cơm, Lý Nham thấy con vẻ mặt ủ rũ, mắt lại thâm quầng, đau lòng nhưng đành nhẫn nhịn vì thể diện, nói: “Tuổi trẻ sức lực dồi dào cũng không nên miệt mài quá độ, nên tiết chế một chút.”

Kỷ Lan cầm đũa không biết nên nói là vui hay buồn, thật sự là oan uổng mà, đành yên lặng nuốt hận vào trong.

Bạc Hà ngồi một bên mặt nhanh chóng đỏ ửng, cảm thấy đúng là mẹ anh ở nước Mĩ lâu năm, rất thoáng, trực tiếp làm cho cô không thích ứng kịp, nhưng cũng không thể giải thích. Tóm lại, hai người đều cảm thấy chính mình thật oan khuất.

Kỷ Lan vừa đi làm, Bạc Hà nhanh chóng về phòng sửa soạn đồ đạc, đồ đạc vốn cũng không nhiều, một lúc đã thu dọn xong hết, cô xin phép người lớn trong nhà đi về.

Bạc Hà cảm thấy chính mình còn ở lại, tình hình chiến trận tối nay so với hôm qua nhất định còn gay go hơn, hơn nữa dự cảm được tối nay cô nhất định thất thủ nên 36 kế, kế chuồn hơn cả.

Ông nội anh muốn giữ cô lại cho rằng Bạc Hà bây giờ mà quay về cũng là làm điều thừa thãi, quả thực chính là tự làm khổ mình, vài ngày nữa sẽ kết hôn, chạy qua chạy lại thêm phiền.

Lý Nham lại không giữ cô lại, bà nghĩ, gần đến ngày hôn lễ nhất định rất bận rộn, Kỷ Lan nếu như buổi tối bị cô ép buộc, ban ngày lại chạy đông chạy tây chuẩn bị hôn lễ, nhất định không suy sụp mới lạ, vì đau lòng con, bà cũng muốn Bạc Hà về nhà vài ngày, cho anh thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.

Vì vậy, bà đưa ra đề nghị cùng Kỷ Bá Sơn đưa cô về thuận tiện đến gặp Bạc Dự, hai nhà cũng nên gặp mặt nói chuyện một chút.

Ông nội anh nghe vậy mới thả người về.

Bạc Hà chỉ đường, Kỷ Bá Sơn trực tiếp lái xe đưa cô về.

Bạc Hà đã gọi điện thoại trước cho Bạc Dự. Bạc Dự nghĩ nhà thông gia muốn đến bàn chuyện hôn nhân liền vô cùng lo lắng, ông thấy gia thế nhà Kỷ Lan như vậy, cha mẹ lại đã định cư ở nước ngoài chắc chắn là những người vô cùng giỏi giang, mắt nhìn người nhất định sẽ rất cao. Ông chỉ là một người dân bình thường, không có văn hóa, không có địa vị, chỉ là một công nhân viên chức bình thường sợ làm con gái mất mặt, ảnh hưởng đến hình tượng con gái trong mắt bố mẹ chồng tương lai vì thế sau khi nhận được điện thoại như tiến vào trận đánh lớn.

Trong khoảng thời gian Bạc Hà không ở nhà, ông sửa sang lại nhà cửa một lượt, quét tước không nhiễm một hạt bụi, chính mình cũng thay một bộ quần áo tươm tất nhất, chờ nhà thông gia đến.

Kỳ thật những điều Bạc Dự lo lắng tất cả đều là dư thừa. Kỷ gia cùng những người khác không giống nhau, Kỷ Bá Sơn cùng Lý Nham mong muốn tìm một nhà thông gia gia cảnh không được tốt lắm.

Những người bình thường thấy gia cảnh nhà mình dư giả hoặc có chút địa vị liền tự cho rằng gia mình đã ở vị trí rất cao rồi, nhất định phải tìm cái gia đình có hoàn cảnh tương đương, môn đăng hộ đối, để tránh làm xấu mặt mình.

Nhưng Kỷ gia lại không giống như vậy, bọn họ cảm thấy gia đình mình cũng đã có đủ tiền rồi, cho nên không cần mượn đến nhà gái để làm giàu thêm mình nữa. Hơn nữa cả nhà cũng đã có ý định di dân sang Mỹ lại càng không muốn để cho Kỷ Lan làm ăn lớn trong nước, cho nên đối với việc chọn con dâu, họ thích một cô con dâu không có công việc mới là tốt nhất, chuyên tâm chăm sóc gia đình, kính già chăm trẻ, để bọn họ ở nước ngoài được yên tâm. Chờ ông nội anh cưới hạc về trời thì Kỷ Lan sẽ cùng vợ con xuất ngoại luôn. Để làm được như vậy nếu tìm gia đình có gia cảnh tốt, công ăn việc làm ổn định, sau này lại không muốn từ chức hoặc có tính tình đại tiểu thư, như vậy lại càng không thích hợp với gia cảnh nhà họ.

Chính vì vậy, Kỷ Bá Sơn vừa vào nhà Bạc Hà, nhìn xung quanh thấy nhà tuy nghèo khó nhưng sạch sẽ gọn gàng, một chút cũng không bất mãn ngược lại lại vô cùng vừa lòng làm Bạc Dự rất bất ngờ.

Bạc Hà mang trà lên, Kỷ Bá Sơn liền cùng Bạc Dự tán gẫu.

Bạc Dự lúc đầu còn không được tự nhiên, trong lòng có chút tự ti, lại càng không yên lòng, sau lại thấy Kỷ Bá Sơn tính tình hiền hòa, khách khí quá lại càng không được tôn trọng khách, trong lòng vô cùng vui vẻ, đối với cuộc hôn nhân này vô cùng vừa lòng.

Kỷ Bá Sơn hỏi ý kiến ông về việc hôn lễ, Bạc Dự nói: “Tất cả đều do bên nhà bên đó sắp xếp, tôi thì thấy làm đơn giản một chút là được rồi, chỉ cần hai đứa nó hạnh phúc là đủ.”

“Vậy thì chúng ta cũng bắt đầu chuẩn bị đi, tôi cùng mẹ Kỷ Lan sau Tết Âm lịch lại phải về bên kia, cho nên thời gian cũng không có nhiều, chúng ta cứ đơn giản mà làm, người nhà với nhau là chính, chờ tôi quay lại, thân thể anh tốt hơn, để Kỷ Lan mang anh đến nước Mỹ chơi.”

“Đừng khách khí, không cần để ý nhiều làm gì.” Kỷ Bá Sơn thấy hai nhà đã thống nhất ý kiến, liền để lại lễ vật, khách khí ra về.

Tiến hai người về, Bạc Dự vô cùng vui vẻ, cười không khép được miệng, kéo tay con gái nói: “Ông trời có mắt, người tốt gặp được việc tốt, con tìm được một nhà chồng tốt như vậy, hôm nay cùng bố uống mấy chén.”

“Không được, bố không thể uống rượu.”

“Con xem lại đi, sau khi kết hôn với Kỷ Lan xong đừng quản Kỷ Lan chặt quá giống mẹ con.”

“Bố, con kết hôn như vậy có phải quá nhanh hay không.”

“Làm gì có chuyện, con cùng với Kỷ Lan quen nhau cũng được nửa năm, bạn học của con Nghiêm Vị không phải chỉ sau 2 tháng đã kết hôn rồi sao, cũng chẳng phải chuyện gì xấu. Chỉ cần tìm được đúng người, nhanh

hay chậm không phải là vấn đề, nếu không đúng người có ở cạnh nhau cả đời cũng không nên chuyện được. Hơn nữa, con năm nay đã 27, bố cũng nhanh bị bệnh, con có gia đình, bố cũng không còn tâm nguyện gì nữa.”

“Bố con lập gia đình nhanh như vậy, con đi bố lại ở một mình thật sự rất cô đơn.”

“Thật là, bố vui còn không kịp, con cũng không phải xuất ngoại, ở cùng một thành phố, 20 phút là tới rồi, còn không đơn giản, lúc nào cũng có thể gặp nhau. Con cũng không thể ở cạnh bố cả đời.”

“Bố nói thế nào đi chẳng nữa con vẫn rất muốn ở cạnh bố.”

“Vậy mỗi ngày tan tầm đến thăm bố là được, lại cũng không vất vả.”

Bạc Hà gạt đầu, ôm Bạc Dữ, trong lòng vừa vui mừng vừa lo lắng, có phần giống như lo âu trước hôn nhân.

Kỷ Lan sau một ngày đi làm mắt hờn hờn, không ngừng nhớ lại tình chiến trận căng thẳng ngày hôm qua, tổng kết kinh nghiệm nhất định phải vượt qua ải khó khăn này. Nhưng khi anh kích động về đến nhà, phát hiện thế nhưng Bạc cô nương thành tiểu yêu tinh bay về nhà mất rồi... tức chết anh mà.

Anh không nói hai lời tiến đến nhà Bạc Hà tiện đường mua không biết bao nhiêu quà tặng bố vợ tương lai.

Bạc Hà nhìn thấy anh, sắc mặt trắng dã, vì nghĩ lại chuyện đêm qua. Kỷ Lan thấy cô ngượng ngùng tự nhiên trong lòng hiểu rõ. Hai người nhìn nhau đầy ái muội, không tiếng động đàm thoại, Bạc Hà nhìn thấy “sát ý” nồng đậm trong mắt anh.

Kỷ tiên sinh nghiêm trang nói: “Bạc Hà, mấy ngày này vẫn nên ở trong nhà anh thì hơn, chuẩn bị cho hôn lễ, rất nhiều chuyện đều cần hai đứa mình bàn bạc, như vậy có vẻ tiện hơn. Nói gì chẳng nữa, chân em vẫn chưa khỏi hoàn toàn, em cứ đi từ tầng 5 xuống như vậy cũng không tốt cho chân đâu.”

Bạc Hà nhìn ra dụng ý đen tối dưới chiêu bài đường hoàng của anh, đương nhiên không mắc mưu tiện thể nói: “Anh tới đón em là được rồi, anh nếu lo lắng thì công em đi có sao đâu.”

Kỷ tiên sinh: “...”

“Hơn nữa em muốn ở cạnh bố lâu hơn một chút.”

Rốc cuộc Kỷ Lan không nói được gì, đành phải ôm cục tức ra về.

Bạc Hà tiễn anh xuống dưới nhà, Kỷ Lan thừa dịp ở dưới mái hiên mạnh mẽ ôm lấy cô, cắn vành tai cô, hung ác nói: “Chờ vài ngày nữa, anh sẽ cho em muốn sống cũng không được!”

36. Chương 36

Bạc Hà không hề sợ hãi ngẩng cao đầu: “Tốt, để xem ai làm cho ai muốn sống không được?”

Kỷ tiên sinh không ngờ rằng Bạc cô nương không chút sợ hãi mà tham chiến, trong lòng vô cùng nhận nhạo, nhưng nghĩ đến chuyện này quyền chủ động vẫn nằm trong tay Bạc cô nương, vì thế nhanh chóng thu lại bộ dạng hung ác, thay vào đó là bộ dạng dịu dàng, âu yếm vị hôn thê, không quên hưởng thụ quyền lợi hôn môi bây giờ, một lúc lâu sau mới lưu luyến rời đi.

Bắt đầu từ hôm sau, hôn sự này xem như chính thức bắt đầu chuẩn bị. Bạc Hà giao hết công việc cho Kỷ Lan, mỗi ngày chỉ nghe báo cáo lại một chút, sau đó ra chỉ thị. Mấy ngày sau cô phát hiện những điều Lý Nham nói chuyện kết hôn quả thực không đơn giản, so với những thủ tục lúc Nghiêm Vị kết hôn chỉ hơn mà không có kém.

Bạc Hà không phải là người ham hố hư vinh lại càng không thích rêu rao khoe mẽ, trong lòng cũng thấy làm một cái hôn lễ nhưng vậy thực sự quá mệt mỏi, còn muốn cô với Kỷ Lan cùng nhau thực hiện đám cưới du lịch cho xong.

Cô nói với Kỷ Lan ý này, nhưng Kỷ Lan nói: “Nói là làm đơn giản nhưng cũng không thể đơn giản quá, nếu không bố mẹ anh sẽ cảm thấy có lỗi với em.”

“Không sao cả, em không nghĩ như vậy đâu, anh nói lại với bố mẹ là được rồi.”

Kỷ Lan nghĩ nghĩ một hồi lại nói: “Làm tiệc rượu mới có thể thu nhiều hồng bao. Nhiều năm như vậy, anh luôn tặng người khác, hiện tại cần phải thu hồi vốn rồi.”

Kỳ thật Kỷ Lan muốn làm tiệc đãi khách căn bản không phải vì muốn thu tiền biếu, anh không thiếu chút tiền vật này, nguyên nhân sâu xa là ở chỗ cha mẹ anh. Năm đó Lý Nham gả cho Kỷ Bá Sơn, ông nội anh đề nghị đơn giản hóa mọi thứ, vì thế Lý Nham cùng Kỷ Bá Sơn năm đó chỉ chụp một tấm ảnh, mua hai chiếc áo hồng, một bộ đồ cưới trên giường rồi kết hôn. Lúc ấy, Lý Nham cảm thấy không sao, nhưng là phụ nữ theo tuổi càng lớn tâm lý càng thay đổi, sau này bà đi tham gia hôn lễ của người khác, người ta có tiếng nhạc náo nhiệt, có lãng mạn ngọt ngào, giống như phim truyền hình, bà bất chợt phát hiện, năm đó mình quá vội vàng, đây là chuyện lớn nhất cả một đời con gái. Vì vậy sau này khi tham gia hôn lễ trở về, bị đả kích vì năm đó nên luôn luôn hối hận.

Ý này là của ông nội nên bà không thể oán thán ông nội anh được nhưng lại dồn tất cả dồn nén trút lên đầu chồng mình, mỗi lần tham gia hôn lễ về sẽ lấy Kỷ Bá Sơn trút giận một chút. Kỷ Lan chứng kiến màn này nhiều lần quyết tâm sau này đến hôn lễ của mình không được phạm phải lỗi tương tự, không thể làm đơn giản, sau này sợ bà xã nổi giận tính lại sổ với anh thì thảm rồi.

Bạc Hà đương nhiên không biết trong lòng anh tính toán như vậy, thấy anh kiên trì cũng không nói thêm nữa hỏi: “Chúng mình bao giờ thì đi công chứng?”

“Lễ tình nhân là ngày lành.”

Bạc Hà nhìn lịch thấy để ngày mười lăm cũng không tốt ngày nên nói: “Không nên đi lĩnh giấy chứng nhận vào ngày tình nhân, nhất định rất đông. Nếu xếp hàng không được sẽ thành không hay.”

“Không sao tối này chúng mình đi, để đến quá trưa không người đi mới tới chắc sẽ không có người.”

“Nếu vẫn không lấy được thì sao?”

“Vậy để lại đến sau tết Âm lịch thì đi, anh còn có chuyện chưa làm xong.”

Bạc Hà cười cười: “Em không sợ anh chạy mất đâu.”

Kỷ Lan cười tủm tỉm ôm lấy cô, cắn vành tai cô một chút: “Đi, hai chúng mình đi đến một chỗ.”

“Chỗ nào?”

“Đi rồi biết!”

Bạc Hà thấy anh thần thần bí bí, liền cười không hỏi nhiều.

Kỷ Lan lái xe chở cô đi, đi tới nơi cô cảm thấy không đúng, không phải đến nhà anh sao.

Thấy xe chạy đến đường đến Kỷ gia, Bạc Hà nhìn không được bèn hỏi: “Anh muốn đưa em đến nhà anh?” Nghĩ rằng anh sẽ không tái diễn một màn đánh trận đêm khuya nữa chứ.

Kỷ Lan cười cười không nói, xe lại lướt qua khu nhà Kỷ gia, đứng ở đường cái một tiểu khu đối diện.

Kỷ Lan xuống xe, nắm lấy tay Bạc Hà dẫn vào bên trong, khung cảnh của khu này thật đẹp, tuy rằng là mới xây nhưng mọi thứ đầy đủ hết.

“Anh tới đây làm gì?”

Kỷ Lan cười không nói, đi vào trong thang máy lên tầng chín, từ trong túi lấy ra một chùm chìa khóa mở cửa.

Bạc Hà nghi hoặc khó hiểu, bị Kỷ Lan đẩy mạnh vào phòng. Đây là một căn hộ hai phòng, một phòng khách một phòng ở, khoảng 80m². Diện tích không lớn nhưng thiết kế rất tốt, nhìn qua rất mới như chưa có ai ở, nhưng trong phòng mọi thứ đều đầy đủ.

“Đây là phòng ở của anh?”

Kỷ Lan cười cười nói: “Đây là chỗ anh tìm cho bố em, bố ở một mình anh không yên tâm, ở đây cách nhà mình không quá 3 phút đi xe, em lúc nào cũng có thể đi thăm.”

Bạc Hà tròn tròn mắt, lại ngoài dự tính thêm phần cảm động, kìm lòng không được ôm lấy Kỷ Lan: “Cảm ơn anh!”

Không nghĩ tới anh cẩn thận như vậy, lấy chuyện cô không yên tâm nhất sắp xếp thỏa đáng. Bạc Hà cảm động nói không nên lời, trong lòng tràn đầy tình cảm yêu thương với anh, cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Kỷ Lan đối với lần đầu tiên chủ động của cô cười tủm tỉm nói: “Cảm ơn cái gì, đây vốn là chuyện anh nên làm, phòng này anh muốn là mua ngay nhưng em cùng bố nhất định sẽ không vào ở. Cho nên anh thuê trước, chờ sau này vụ trà xanh làm xong, lấy tiền lời mua phòng này cho bố em ở.”

Bạc Hà gật đầu, mắt có hơi nóng: “Kỷ Lan, anh hiểu em nhất.”

“Bởi vì anh là chồng em mà.”

“Về sau anh cũng như vậy với em được không?”

“Đương nhiên.”

“Nếu anh thay lòng đổi dạ em sẽ làm cho anh muốn sống không được.”

Kỷ Lan trong lòng quả quyết, mềm mại đáp tốt, sau đó ôm lấy Bạc Hà thành một khối ngã trên sofa. Sofa mềm mại rộng rãi.

Kỷ Lan nói trên cổ cô: “Cái sofa này là anh mua, thế nào? Sau này bố em ngồi xem tivi sẽ thực thoải mái.”

Giờ này Bạc Hà bị cảm động trong lòng vô cùng mềm mại liền chủ động ôm lấy cổ của anh, tặng cho anh một cái hôn môi. Kỷ Lan bây giờ làm cho Bạc Hà mềm yếu đến tận xương tủy, kỳ thật phụ nữ rất dễ dàng thỏa mãn, đối với cô ấy tốt một chút, đối với nhà cô ấy tốt một chút, chỉ đơn giản vậy thôi.

Kỷ Lan vô cùng kích động, không nghĩ tới Bạc cô nương rất cuộc mở lòng, thế mà lại chủ động hôn môi, thật sự vui mừng khôn tả nóng bỏng đáp lại. Lúc này đúng thời điểm chạng vạng, cửa sổ sát đất phản chiếu ánh nắng chiều tà, ánh nắng chiếu lên sofa gợi lên không khí ấm áp trong phòng. Hai người thâm tình hôn nhau, bất tri bất giác ánh hoàng hôn đi xuống làm cho không khí có phần mơ màng. Bạc Hà thấy ngay trước mắt có một đôi mắt phượng của Kỷ Lan, làm cho lòng cô nóng lên.

Kỷ Lan thấy thân dưới đã nổi lửa, vì thế chủ động với vào trong quần áo Bạc Hà, sau đó lần theo đường cong cơ thể đi tìm những đỉnh cao hơn, đem thành quả thu thập. Tiểu anh đào bị anh nắm chà đạp đứng thẳng lên, ở trong lòng bàn tay anh muốn phản kháng.

Bạc Hà động tâm, hơi thở phiêu diêu, đè lại đôi tay đang làm bấy kia, kết quả thu được là lại một nơi khác thất thủ. Bạc Hà vừa ngưỡng vừa vội ngăn lại nhưng chặn truy cũng không thể bắt được bàn tay ấy.

Vài hiệp đi qua, Bạc cô nương cảm thấy trên người nóng hầm hập vừa là sung sướng vừa là khó chịu, muốn hai bàn tay kia rời đi, lại không muốn nó rời đi, rối rắm cùng mâu thuẫn không biết làm sao mới tốt.

Đột nhiên Kỷ Lan ngồi dậy đi vào trong phòng ngủ.

Bạc Hà trong lòng thở dài nhẹ nhõm, vừa định ngồi lên sửa sang lại quần áo, thấy trước mắt một vật to lớn đổ tới. Kỷ tiên sinh đem chăn trên giường vác tới, vây lấy anh cùng Bạc cô nương.

Bạc Hà cảm thấy không ổn, nghĩ ngay anh muốn làm chuyện xấu, liền nhanh chóng muốn chạy trốn ra khỏi chăn.

Kỷ tiên sinh làm sao có thể buông tha cô dễ dàng như vậy, ở trong chăn thành thực cởi bỏ quần áo của mình, lại cởi luôn quần áo của cô.

Trong chăn đen sì cái gì cũng không thấy nhưng Bạc cô nương lập tức nhận ra chân tay mình đều chạm tới da thịt trơn mịn, liền hiểu được ý đồ của anh.

“Kỷ Lan đợi thêm vài ngày nữa đi!”

“Lúc này tại em trên vào anh nên anh nhất quyết không buông tha. ”

Bạc Hà có cảm giác trên lưng có vật thể không rõ chạm phải, cảm thấy Kỷ tiên sinh ghen lâu như vậy cũng thật đáng thương hơn nữa hai người sẽ kết hôn ngay lập tức nên có thể dễ dãi hơn một chút không? Kết quả của do dự trong một phút là áo ngoài cũng vậy đều bị cởi ra, Kỷ Lan có cảm giác thắng lợi tiếp tục cởi quần lót của cô.

Bạc cô nương vẫn chưa hạ được quyết tâm, một bên túm lại quần lót không buông tay, một bên đau lòng khôn tả đôi mắt này những bốn mươi tệ đó.

Trong chần chừ, bốn cánh tay bốn đôi chân cùng nhau tác chiến, hỗn loạn thành một đồng.

Sau đêm đầu thất bại, Kỷ tiên sinh tổng kết kinh nghiệm ứng chiến cuối cùng hai bàn tay to chiến thắng hai bàn tay nhỏ. Hai chân cũng chen được vào giữa hai chân cô, thuận tiện đặt vũ khí ở nơi thích hợp.

Bạc cô nương bị đánh cho tơi bời, tính đầu hàng. Kỷ tiên sinh hôn môi cô, làm cho cô thả lỏng, một bên vuốt ve những nơi mẫn cảm của cô làm cô động tình. Trong bàn tay ướt ướt, anh đang muốn đem thương tiến lên chợt nghe Bạc cô nương hừ hừ một tiếng: “Không được, anh còn chưa có kiểm tra sức khỏe đâu?”

Kỷ tiên sinh suýt bị những lời này làm ằm nhũn. Nghĩ rằng cô thật xấu tính còn nghĩ anh có bệnh?

“Anh không bị bệnh!”

“Vậy anh đeo cái kia vào!”

“Cái gì?”

Bạc cô nương ngượng ngùng nói: “Bao!”

“Mang thai liền sinh hạ, ông nội anh đang mong có cháu trông đó!”

“Không được không được, em chưa muốn có em bé.”

“Anh sẽ không làm toàn bộ.”

“Cái gì gọi là không làm toàn bộ?”

Kỷ tiên sinh chảy mồ hôi: “Chính là bước cuối cùng làm ở chỗ khác.”

Không nghĩ tới Bạc cô nương lại hỏi: “Ở chỗ nào?”

Kỷ tiên sinh đem tay đặt ở phía trên nơi âm u mềm mại của cô.

Bạc cô nương kiên quyết nói: “Không được!”

Kỷ tiên sinh phần nộ để tay ra một chỗ khác: “Vậy thì nơi này?”

“Cũng không được!”

Kỷ tiên sinh lòng như lửa đốt: “Vậy em nói đi!” Chỉ là một nơi để giải quyết thôi mà.

“Trên chân đi!”

Kỷ tiên sinh suýt nữa mềm nhũn, không thêm nói nhiều, đột nhiên dựng thẳng thắt lưng...

Jumbo said: Hồ chủ tịch có câu “Trường kỳ kháng chiến, nhất định thắng lợi”.

37. Chương 37

Ngay tại lúc nguy hiểm như mảnh treo chuông, đột nhiên tiếng di động vang lên suýt nữa làm cho Kỷ tiên sinh mềm nhũn lần thứ ba. May mắn chú bé của Kỷ tiên sinh sau nhiều lần bị tra tấn đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Bạc cô nương thừa dịp Kỷ tiên sinh một phút lơ là, lưu loát rời eo nhỏ đi rồi trườn sang một bên làm cho chú bé của Kỷ tiên sinh nhắm sai đích, sau đó ra lệnh cho Kỷ tiên sinh tiếp diện thoại.

Kỷ tiên sinh sinh ra oán hận vô cùng sâu sắc với người gọi điện thoại, nghiêng rằng nghiêng lợi nhận điện phát hiện ra là Nghiêm Vị, ngay lập tức ngắt điện thoại, trực tiếp kéo thắt lưng Bạc cô nương lại chuẩn bị xuất trận một lần nữa.

Nhưng di động lại tiếp tục lên tiếng, tiếng chuông bắt khuất thê không được nhận không nghĩ.

Kỷ Lan tức đến vò đầu bứt tai nhưng tay lại phải mò đến để tắt máy.

Rốt cục tiếng di động lại vang lên, nhưng lại là di động của Bạc Hà.

Bạc Hà nhin không được cười ha hả làm Kỷ Lan tức muốn nổ ruột.

Kỷ tiên sinh hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi ác độc nói: “Tắt máy đi!”

Bạc Hà cầm lấy di động lại cũng nhìn thấy tên Nghiêm Vị, nhắc máy: “Chắc là có việc gấp anh cứ nhắc máy xem.”

Kỷ Lan bắt đắ dĩ nhin đỏi nhin khát nhắc máy điện thoại.

“Thật là sao cậu không nhắc máy điện thoại làm anh em vội muốn chết đây này.”

Kỷ lan thở gấp nói: “Chuyện gì?”

“Mẹ của Tương Lâm cùng mẹ tôi đánh nhau, một lời khó nói hết, anh em mau đến trợ giúp.”

“Mẹ cậu cùng mẹ vợ cãi nhau liên quan gì đến tôi, sao lại tìm người đang vội kết hôn là tôi?”

“Bạc Hà là bà mối ông cũng được tính là ông mối, việc này hai người chạy không thoát đâu, nhanh tới nhà tôi, khuyên nhủ mẹ tôi, lại nhờ Bạc Hà khuyên nhủ mẹ Tương Lâm. Nay, cậu không thể thấy chết mà không cứu được, cậu không muốn thấy cảnh anh em bị ly hôn đấy chứ?”

Kỷ Lan thấy Nghiêm Vị đã vội đến muốn phát khóc rồi, không biết rốt cuộc là chuyện gì? Hai người này không phải đang trong thời kì tân hôn sao?

Kỷ Lan duỗi tay muốn không xen vào nhưng lời Nghiêm Vị Bạc Hà cũng đều nghe được nói: “Nghiêm Vị cậu đừng vội, chúng tôi qua đó ngay, gặp mặt nói sau.”

Nói xong Bạc Hà nhanh chóng mặc nội y vào, Kỷ Lan đành phần nộ mặc quần áo vào, cảm giận nói: “Em nói sao số anh lại khổ thế không biết, gọi điện lúc nào không gọi, cậu ta quả là có mắt của Tôn Ngộ Không, gọi cũng chuẩn quá mức, không hơn không kém một giây, ngay tại lúc mình treo chuông, làm cho anh lâm vào thế tử luôn.”

Bạc Hà cười xùy, ngón tay chọc chọc vào cơ ngực Kỷ Lan: “Tổng giám đốc Kỷ, chắc là trước kia anh tìm hoa vẩn liễu nhiều quá nên ông trời muốn trừng phạt anh một chút thôi.”

Kỷ Lan nắm lấy ngón tay đó của cô, đặt lên miệng cắn một cái, hung tợn nói: “Ông trời trừng phạt anh, buổi tối anh trừng phạt em, hừ, xem buổi tối em như thế nào.”

Bạc Hà vừa nghe lập tức quyết định đến nhà Nghiêm Vị xong dù thế nào cũng phải về nhà.

Hai người tới nhà Nghiêm Vị, phát hiện nhà chỉ có một mình anh, Tương Lâm không có ở đó.

“Tương Lâm đâu?”

“Bị mẹ cô ấy cướp đi rồi.”

Nhìn qua Nghiêm Vị thật tiều tụy, nhắc tới Tương Lâm giọng hơi lạc đi, cũng không biết nói là “đưa” hay “cướp”*.

*cướp: Kiếp, đưa: Tiếp, trong tiếng Trung hai tiếng này gần đồng âm

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

Nghiêm Vị chỉ vào cửa phòng ngủ đóng chặt, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật, việc này không phải là chuyện giữa tôi và Tương Lâm, là chuyện giữa mẹ tôi và mẹ cô ấy.”

Lời còn chưa dứt, lại nghe tiếng cửa phòng vang lên, mẹ Nghiêm Vị đi ra từ phía trong.

“Bác ở nhà à.”

Mẹ Nghiêm Vị rất quen với Kỷ Lan, cũng gặp qua Bạc Hà vài lần, biết cô là bà mối, nhìn thấy hai người, bà lập tức phun ra hết uất ức trong lòng.

“Việc này có thật trách bác hay không thì hai đứa xem xem.”

“Bác, bác đừng vội, nói từ từ đã.”

“Bố Nghiêm Vị qua đời sớm, vì chuyện kết hôn của Nghiêm Vị, bác cũng mang hết vốn liếng cả đời ra để mua nhà, bây giờ trong tay không có đến một cắc. Vốn nghĩ kết hôn xong thì bác cũng xong nhiệm vụ, kết quả lại gặp phải thông gia không biết rõ phải trái.”

“Chẳng phải mới ra luật hôn nhân mới sao, mẹ nó liền đến tìm bác, muốn cho thêm tên Tương Lâm vào giấy tờ nhà. Cháu nói như vậy thì còn phải trái gì nữa, bác dựa vào cái gì, nhà này hai người họ một phen cũng không bỏ tiền ra, là trước kia Nghiêm vị muốn lấy lòng nó, nói đây là nhà tân hôn.”

Kỷ Lan cùng Bạc Hà thoáng nhìn qua, nghĩ rằng nguyên nhân là việc này. Gần đây trên mạng cũng tranh cãi, không nghĩ chuyện này lại xảy ra với người mình quen.

“Cả đời bác tích góp được cái nhà, Nghiêm Vị anh cũng biết, ngoại trừ tiền ma chay trong ngân hàng, bác chẳng còn gì cả. Vạn nhất sau này hai đứa nó ly hôn thì nhà này chia thế nào? Pháp luật cũng chỉ có một nửa tài sản của Tương Lâm, nói không chừng đến lúc đó chúng ta phải chạy lấy người, các cháu nói bác có oan không?”

Nghiêm Vị mang khuôn mặt đau khổ nói: “Mẹ, con sẽ không ly hôn với Tương Lâm.”

“Việc này khó nói. Anh đừng vớ vẩn. Nhà nó cũng không cho rằng anh với Tương Lâm nhất định sẽ không ly hôn, bằng không sao lại muốn thêm tên, đây rõ ràng là tính đến chuyện phân chia tài sản lúc ly hôn mà, mẹ nó vừa nhìn đã biết là người không khôn khéo rồi. Có chuyện này bác còn không biết xấu hổ nói ra, tiền lễ hỏi trước kia tất cả đều để Tương Lâm thu, nhưng mà tiền mừng lại nhà người ta lại là Nghiêm Vị đi, bút mà sổ sách bác còn không ghi, cháu nói nhà nó rõ ràng là không phân rõ phải trái mà.”

Lời mẹ Nghiêm Vị nói cũng có lý, nhà này là tích góp cả đời của bà, lo lắng cũng là phải, chuyện tương lai chẳng ai đoán trước được.

Bà lại thở phì phì nói: “Mẹ nó yêu cầu bác không đồng ý, liền dùng dùng đưa Tương Lâm về nhà mẹ đẻ, nói là khi nào cho tên Tương Lâm vào thì mới để nó về. Cháu nói xem có phải là ép người quá đáng?”

Kỷ Lan nghe xong liền ôm lấy vai bà: “Bác à, việc này là bác có lý. Nhưng mà mẹ Tương Lâm cũng vì lo lắng cho Tương lai của Tương Lâm. Bác ấy sợ vạn nhất hai người ly hôn, cái gì Tương Lâm cũng không có.”

“Nhưng mà rõ ràng nhà này nó không bỏ tiền ra, đây là bác mua cho con bác, mẹ nó sợ không bảo đảm, cũng có thể mua cho nó một cái nhà, phụ nữ đều giống nhau có phải hay không?”

Bạc Hà với Kỷ Lan ở lại khuyên mẹ Nghiêm Vị một lát, liền đưa Nghiêm Vị tới Tương gia đón Tương Lâm, dọc đường đi Nghiêm Vị cứ ảo não, trước đó vì anh ở trong thế khó xử, không rõ lập trường, kết quả là đắc tội với cả hai trưởng bối.

Đến nhà Tương Lâm, mẹ Tương Lâm vừa nhìn thấy Bạc Hà liền oán giận.

“Cháu nói tôi nuôi con gái lớn như vậy dễ dàng sao, cho con bé giặt giũ, nấu cơm cho nhà nọ, sinh con nuôi con, nếu vạn nhất sau này Nghiêm Vị thay đổi, con gái tôi cũng già rồi ném ra ngoài thì làm sao bây giờ? Nó đem cả tuổi xuân hiến cho nhà họ, phút cuối lại mang túi đùm, túi bọc mà bước đi sao?”

Bạc Hà không có thiên phú đứng giữa ngã tư đường phân xử, lúc ở nhà Nghiêm Vị, thấy bác gái nói rất đúng, đến nhà Tương Lâm, lại cảm thấy bác gái bên này nói cũng không sai. Cũng không biết nên khuyên thế nào cho tốt, liền xin quyền trợ giúp từ Kỷ Lan, hy vọng anh xuất ra cái lưỡi hoa sen như lúc ký kết hợp đồng.

Lúc này, Kỷ Lan lại không phụ sự mong đợi từ mọi người, đưa ra ẹ Tương Lâm hai cái đề nghị tham khảo.

Thứ nhất là, tính tổng giá trị nhà ra, nhà Tương Lâm trả một nửa tiền, sau đó viết tên hai người. Hai là, Tương Lâm lại đi mua một căn nhà, cô ấy cùng Nghiêm Vĩ đều có một nhà riêng, sinh hoạt phí trong nhà thì cùng chia.

Bạc Hà vừa nghe, cảm thấy thật công bằng.

Nhưng mà, mẹ Tương Lâm lại không thấy như thế vì Tương Lâm phải sinh con cho Nghiêm Vĩ.

Nghiêm Vĩ vừa nghe, quả thật hận không thể nói, con đẻ con sinh là tốt rồi. Nhưng mà việc này anh không làm được.

Tương Lâm cũng trong tình trạng khó xử, một bên là mẹ ruột, một bên là mẹ chồng, cô tin tưởng mình sẽ không ly hôn với Nghiêm Vĩ, nhưng mà hai người mẹ lại không tin, việc phiền toái là ở đây.

Khuyên đến cuối cùng, Kỷ Lan đột nhiên nói với mẹ Tương Lâm: “Nếu không, thì thế này đi. Bây giờ để Tương Lâm cùng Nghiêm Vĩ ly hôn.”

Mẹ Tương vừa nghe lập tức giật mình, Nghiêm Vĩ ngằm tức trong lòng, Kỷ Lan, đây là cậu khuyên tới cùng sao?

Kỷ Lan lại nói: “Bác gái, nếu bác gái không tin Nghiêm Vĩ, cháu thấy đau lâu không bằng đau một lần, sớm tách nhau ra cho tốt, nói như vậy Tương Lâm càng sớm có thể tìm được một người để bác yên tâm, tốt nhất trước khi kết hôn kiểm kê tài sản trước rồi mới bàn đến chuyện kết hôn.”

Bác gái nghe thấy ý của Kỷ Lan, lúc này liền ghen cục khí trong cổ.

Kỷ Lan lại nói: “Nếu không như vậy, sau khi kết hôn thì tiền lương của Tương Lâm không đưa cho Nghiêm Vĩ phần nào, tự giữ ỳnh. Giặt quần áo, nấu cơm đều để Nghiêm Vĩ làm, bác gái, bác thấy như vậy được không? Giống người một nhà sao?”

Mặt bà bình tĩnh, không nói lời nào.

Kỷ Lan lại vỗ vai Nghiêm Vĩ, “Cậu bắt đầu ý tưởng kiểm tiền đi, cậu kiểm tiền, mua cho Tương Lâm cái biệt thự, tốt nhất là viết tên bác gái, như vậy bác càng yên tâm.”

Thốt ra những lời này, mẹ Tương Lâm cũng không nhận được, biết Kỷ Lan ám chỉ mình liền lập tức xoay người đi vào phòng.

Kỷ Lan nói với Tương Lâm: “Sống với nhau, nếu tín nhiệm cơ bản đều không có, tính toán chi li đến từng phân, chỉ muốn lấy mà không trả, chần chừ tìm lợi ỳnh thì có thể có ngày yên lành sao? Quên đi, sớm chia tay cho tốt.”

Nghiêm Vĩ nghe xong lập tức nổi nóng, nhanh nhanh chóng chóng kéo Kỷ Lan cùng Bạc Hà ra khỏi Tương gia, sợ Kỷ Lan lại nói thêm gì nữa.

Ra khỏi cửa, Nghiêm Vĩ bắt đầu oán Kỷ Lan: “Ông đến để khuyên giải sao, quả thực là đổ thêm dầu vào lửa.”

“Nghiêm Vĩ, tôi đang khuyên ngược. Ông xem đi, mẹ Tương Lâm rồi sẽ suy nghĩ cẩn thận, bà biết yêu cầu của bà cũng hơi quá đáng, tôi đề nghị hai cách, bà vẫn không chịu tiếp thu, nói đến đâu sợ chịu thiệt. Nhưng mà trên đời làm gì có chuyện được lợi mà không phải trả giá? Ông đấy, cần quá ngược lại lại không tốt, ông phải lạnh lùng, làm ẹ cô ấy chậm rãi suy nghĩ rõ ràng, chờ mười ngày nửa tháng nữa rồi đưa hai phương án đó ra, nhất định bà sẽ đồng ý.”

“Có thật không?”

“Aiz, nghe tôi, chuẩn.”

Kỷ Lan đuổi Nghiêm Vĩ về nhà, sau đó liền lái xe thẳng về nhà mình.

Bạc Hà vừa thấy, lập tức ngăn anh lại: “Không được, em phải về nhà hôm nay.”

“Vì sao?”

“Anh nói vì sao?” Cô mới không dâng mình lên tận miệng hổ đâu.

Kỷ Lan bị ai nhìn cô, giống như con sói xám trong cơn khát: “Em gái, hôm nay là ngày tốt, rất thích hợp để thủy nhũ giao hòa.”

Bạc Hà liếc mắt nhìn anh một cái, “Mới không có, hôm nay một màn của Nghiêm Vị với Tương Lâm như vậy, em thấy cũng phải lo lắng chuyện của hai chúng mình, đêm nay em cứ về nhà trước, muốn thảo một bản hợp đồng, nếu anh đồng ý thì chúng ta lại kết hôn.”

Kỷ Lan vừa nghe lập tức giãy nảy lên: “Cái gì?”

“Về chuyện bất trắc trong Tương lai, ai, Nghiêm Vị với Tương Lâm cũng có mâu thuẫn, Tạ xx với Trương xx cũng ly hôn, trên đời này thật không có gì là không thể.”

“Aiz, bọn họ là bọn họ, chúng ta là chúng ta.”

“Tốt rồi, tốt rồi, đêm nay em muốn suy nghĩ một chút, sáng mai anh qua nhà đón em, em cho anh xem hợp đồng.”

Kỷ Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của em gái Bạc Hà, có chút mừng lung, đành phải đưa cô về nhà.

Sáng sớm ngày hôm sau, Kỷ tiên sinh đến dưới nhà Bạc Hà. Anh dày vò cả một buổi tối, nỗ lực cũng không đoán ra được nội dung của bản hợp đồng. Nhưng mà anh khẳng định sẽ không có gì liên quan tới tiền, bởi vì Bạc Hà cho anh cảm giác tuy ngoài miệng liên tục nhắc kiếm tiền, muốn phát tài, nhưng mà cô không phải loại người thấy tiền mà sáng mắt, từ chối Hứa Hoài là bằng chứng tốt nhất.

Qua một lúc, em gái Bạc Hà mới thông thả đi xuống, không sai trình ra bản hợp đồng trắng trắng.

Kỷ tiên sinh lo sợ nhận lấy, nhìn vào mắt liền tròn tròn.

Jumbo said: Cái màn H hụt làm hàng quá mức!

38. Chương 38

Dòng đầu tiên của hợp đồng là câu: Hôn nhân chính là nhẫn nại lâu dài.

Những lời này vừa nhìn đã làm cho con người ta cảm thấy chán nản, mặc dù đúng với thực tế nhưng mọi người vẫn luôn muốn tô vẽ thêm cho cái tương lai âm đạm đó để cho nó trông có vẻ rực rỡ, nhìn qua tràn ngập dự hoặc.

Theo như suy nghĩ của Kỷ Lan trong hợp đồng không hề đề cập đến vấn đề tài sản mà chỉ có đơn giản hai điều kiện. Điều thứ nhất là, kết hôn xong bên nhà trai không thể ép bên nhà gái từ chức ở nhà cũng không thể ép nhà gái ngay lập tức sinh con, hết thấy đều phải dựa trên ý nguyện của nhà gái.

Thứ hai, nếu hai người ly hôn, bất kể có mấy người con đều do bên nhà gái nuôi nấng.

Nói đến điều đầu tiên thì Lý Nham đã có ý định muốn Bạc Hà sau khi kết hôn ở nhà làm bà chủ gia đình, chăm sóc ông nội cùng Kỷ Lan, điều này đã đề cập với Kỷ Lan nhiều lần, Kỷ Lan đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì nhiều anh chưa bao giờ quá để ý đến chuyện sự nghiệp của phụ nữ cả. Quan trọng nhất là ông nội anh tuổi tác đã cao tâm nguyện duy nhất là mong được ôm chặt nội, hợp đồng này coi như một đao chém đứt nguyện vọng của hai người này.

Nếu để cho ông nội anh cùng Lý Nham biết chuyện này chắc sẽ khóc hết nước mắt mắt.

Điều kiện thứ hai làm cho Kỷ tiên sinh cảm thấy như dao cứa vào lòng. Cô đã nghĩ đến chuyện ly hôn rồi mang theo con, một đứa cũng không để lại cho anh. Quả thực là đừng có mong, cô thật sự là ra tay quá tàn nhẫn.

Bạc Hà nói: “Nếu như anh đồng ý, liền ký vào đó, nhưng cũng phải để ẹ anh cùng ông nội xem qua.”

Kỷ Lan nhìn cô thầm nghĩ, nếu để ẹ anh cùng ông nội thấy có khi lập tức sẽ đập tắt hết hảo cảm của họ với cô, thậm chí không cho hai người kết hôn cũng nên.

Bạc Hà biết trong lòng Kỷ Lan nghĩ gì, cũng biết bản hợp đồng này làm anh không thấy thoải mái trong lòng nên nhẹ nhàng giải thích: “Kỷ Lan, em còn thiếu tiền của anh và Nghiêm Vị, em biết mẹ muốn em

ở nhà không ra ngoài làm việc, thấy tự nhà anh cũng có thể nuôi được em, không thiếu chút tiền nhỏ ấy. Nhưng em một mình cũng chẳng có gì đáng giá, em còn muốn nuôi bố em, em không đi làm ở nhà chính là sau này anh cũng sẽ nuôi em nhưng tương lai nhờ có biến cố gì, em hai bàn tay trắng cũng chẳng sao, nhưng bố em thì phải làm sao giờ? Cho nên em nhất định phải để lại cho bố em chút tiền, như vậy không sợ sau này vất vả.”

“Bạc Hà, em cần bao nhiêu tiền thì anh cho em cũng được, nhà kia anh cũng có thể mua được luôn. Bố em anh cũng có thể nuôi được tốt.”

“Em biết anh có năng lực làm được cũng muốn làm như vậy nhưng em không làm như thế được, đó dù sao cũng là tiền của anh, em không muốn anh làm vậy. Hơn nữa em với anh cùng tuổi, anh làm nên sự nghiệp, em cũng ra trường cùng lúc như anh, em không tin mình không có năng lực làm ra đồng tiền, nếu như sau khi kết hôn em liền ở trong nhà, cả đời này có muốn chắc em cũng chẳng có cơ hội lần nữa bước ra xã hội thử năng lực của mình, tương lai nếu có con chắc cũng chẳng còn tâm tư mà làm gì. Nếu vạn nhất hai đứa mình ly hôn, bố em cũng chẳng còn là bố anh, anh đối với ông cũng chẳng còn nghĩa vụ phụng dưỡng, nếu em không có năng lực nuôi sống gia đình lúc ấy biết phải làm sao bây giờ? Em cũng không thể đem tất cả mọi việc đổ dồn lên vai anh, như vậy không công bằng với anh hơn nữa cũng không tốt với em.”

“Nhưng tiền của anh không phải cũng là tiền của em sao?”

“Căn cứ vào luật hôn nhân mới đây chính là tiền của anh.”

“Dùng đến luật hôn nhân đều với những đôi ly hôn, hai chúng mình không có khả năng ly hôn?”

“Cũng không biết được, anh thấy đó mẹ Tương Lâm gả được Tương Lâm ra ngoài, trong lòng không biết thỏa mãn đến nhường nào, vậy mà hiện tại. Mọi người có thể, em và anh cũng có thể, tuy rằng em không hy vọng anh thay đổi, hay chính em thay đổi nhưng là chuyện mai sau có ai nói trước được gì đâu.”

“Em nghĩ nhiều quá!”

“Làm người thì phải nhìn xa trông rộng thôi.”

“Ừ, em đi làm không sao cả nhưng em đi làm vẫn có thể sinh con mà, em xem có rất nhiều người cũng như vậy!”

“Kỷ Lan, em rất thích trẻ con, em muốn có con sẽ tự mình chăm sóc, không mượn tay bảo mẫu, em sẽ toàn tâm toàn ý chăm sóc nó đến năm ba tuổi, đưa đi đón về từ nhà trẻ. Kỳ thật em cũng muốn kết hôn xong sinh con luôn nhưng hiện tại dự án trà xanh mới tiến hành, chờ em thấy tiêu thụ đạt ổn định không cần em để ý nhiều, em nhất định sẽ sinh chất nội cho ông nội hơn nữa còn muốn sinh hai đứa. Một đứa rất cô đơn gánh nặng gia đình quá lớn. Vạn nhất sau này ly hôn em không muốn hai đứa phải tách nhau ra nên mới muốn nuôi cả hai đứa. Ai biết vợ sau của anh có phả là người yêu thích trẻ con hay không em nuôi như vậy có vẻ tốt hơn.”

Kỷ tiên sinh trừng mắt nói: “Anh sẽ chọn bừa một người?”

Bạc Hà nở nụ cười: “Anh nếu không muốn bỏ chúng nó thế thì chúng mình sống thật tốt với nhau, vĩnh viễn không ly hôn là được!”

Kỷ Lan cắn răng nói: “Em thật là lợi hại đó”

“Em nói là vạn nhất thôi, không phải anh đã nói anh sẽ không ly hôn với em đó sao?”

“Được thôi, anh sống chết gì cũng sẽ không ly hôn với em bằng không hai đứa con của anh đều thành của em hết.”

Bạc Hà thở dài: “Thật là, đàn ông rất dễ dàng thay lòng đổi dạ. Anh xem trước kia anh thích Mạnh Tiểu Giai, hiện tại chương trình có cô ấy anh liếc mắt cũng không thèm xem một cái, không biết đến lúc anh không còn thích em, làm cái gì mà đi ngoại tình, tính em thứ của mình không muốn chia sẻ với người khác, không có cách nào cùng người khác diễn cảnh một chồng hai vợ, nên nếu có chuyện như vậy chắc chắn em sẽ cùng anh ly hôn, cho nên mới có điều thứ hai như vậy đó. Cũng không phải là không cho anh đến thăm chúng nó nhưng sẽ chỉ do em nuôi nấng mà thôi.”

“Anh không biết em còn có tài soạn thảo hợp đồng đó?”

“Học từ tổng giám đốc Kỹ!”

Kỹ Lan nhìn trời thở phào một cái, trong lòng quả thực vô cùng buồn bực.

Bạc Hà nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Kỹ tiên sinh, kiễng mũi chân hôn anh một cái, dịu dàng nói: “Kỹ Lan, chúng mình sẽ không ly hôn đúng không? Chỉ cần anh vẫn yêu em như vậy, em sẽ vẫn yêu anh, còn làm cho con chúng ta cũng yêu anh. Anh xem, anh đang buồn bán rất có lời đúng không?”

Kỹ tiên sinh giật mình tưởng tượng đến hai đứa trẻ con liền cảm thấy trong lòng dạt dào, lại nghĩ đến quá trình tạo ra hai bé đáng yêu như vậy, lập tức trong người nóng hừng hực.

Bạc Hà lại ở hầu kết của anh hôn anh một cái, làm nũng nói: “Người khác đều là mua một được một anh là mua một được hai đó.”

Kỹ tiên sinh hoàn toàn mềm nhũn, rên hừ hừ nói: “Nói hai đứa, sao giờ một đứa cũng chẳng thấy đâu.”

“Lát nữa em đưa bố đến chỗ phòng mới nhìn qua mộ cái xem sửa sang lại thế nào cho đẹp, anh cầm cái này về cho người nhà xem rồi tới tìm em được không?”

Kỹ Lan thở dài đành phải chở Bạc Hà đến trước cửa nhà rồi cầm hợp đồng về nhà.

Anh ở trong phòng khách đi tới đi lui, cảm thấy tờ giấy này nhất định không thể để mẹ anh thấy được, mẹ anh là phụ nữ dễ nóng nảy, bình thường đã không thích Bạc Hà.

Anh túm ông nội sang phòng ngủ của khách sau đó đóng cửa lại.

“Làm gì vậy, sao lại lén lút lút lút như thế?”

“Ông nội, ông xem đi, Bạc Hà đưa cho con cái hợp đồng này ông xem xem.”

Ông nội anh đeo cái kính lão vào hỏi: “Làm sao vậy?”

Kỹ Lan liền đem ý của Bạc Hà kể lại một lượt, sau đó buồn rầu nói: “Ông nội, cô ấy bắt cháu phải ký tên mới bằng lòng đi lĩnh giấy đăng ký.”

“Vậy anh ký đi.”

Kỹ Lan ngẩn ra, vốn tưởng ông nội anh nghe thấy thế sẽ nổi cơn ai ngờ ông lại bình tĩnh như vậy, không hổ là lão thành cách mạng.

“Vậy, nếu vạ nhất.”

Ông nội anh nghiêm túc nói: “Vậy anh đừng để cái vạ nhất đó xảy ra là được.”

“Làm sao để cái vạ nhất đó không xuất hiện chứ?”

“Hôn nhân chính là kiên trì nhẫn nại là lời nói đúng. Có câu ‘Con mình, vợ người’. Khi kết hôn, người ta sẽ kiên nhẫn đối với tất cả tật xấu của người kia, để người kia trở thành con mình, chậm rãi dạy dỗ, cho dù đứa con nhà mình có không tốt thì vĩnh viễn cũng không buông tay. Rất nhiều người nhẫn không được lại tức giận, hoặc vốn không có tính nhẫn nại, cho nên ngay từ đầu đã không có quyết tâm đi đến cùng của cuộc hôn nhân ấy, làm ra nhiều chuyện gây tổn thương cho đối phương, đến cuối cùng không thể thu xếp được chỉ có thể ly hôn. Nếu ngay từ đầu hai người đều tận tâm tận sức ngăn cản hết thấy những chuyện dây tổn thương, làm tổn hại đến hôn nhân hai người, vậy hôn nhân này mới có thể kéo dài được. ”

“Con yêu cô ấy còn không kịp làm sao có thể tổn thương cô ấy được.”

“Đó là quyết tâm trong hiện tại của anh. Cho nên mới nói là kiên trì nhẫn nại, kéo dài mới là khó nhất”

Kỹ Lan nghĩ lại rằng cô không cần anh nhẫn nại ở bất cứ chuyện gì trừ chuyện kia.

Ông nội anh lại nói: “Nếu hai đứa không ly hôn thì hợp đồng này căn bản là tờ giấy lộn, ký hay không cũng vậy.”

Kỹ Lan mở mắt sáng rỡ, cười cười gật đầu: “Vậy cái kia là vậy.”

Ông nội anh vỗ vỗ bả vai Kỷ Lan: “Phụ nữ luôn luôn không có đủ cảm giác an toàn, nó muốn cái nọ muốn cái kia, chính là muốn tìm một chút cảm giác an toàn. Anh thấy đó nó không đề cập đến phí phụng dưỡng lại không đề cập đến phân chia tài sản, nó là đứa con gái tốt. Chỉ có đối tốt với nó, nó tuyệt đối không bỏ rơi anh, hơn nữa, tương lai nó muốn sinh hai đứa nhỏ, ông cũng cảm thấy rất vui vẻ, nhiều hơn dự đoán một đứa đó.”

Kỷ tiên sinh không nói gì chỉ nhìn ông nội, nghĩ tới, phát đạn đầu tiên còn chưa khai hỏa đâu.

“Ông nội, việc này ông biết cháu biết, cũng đừng ẹ cháu biết.”

Ông nội anh cười tủm tỉm nói: “Ừ, giữ bí mật, ngoéo tay.”

Kỷ tiên sinh lén lút trốn khỏi nhà, chạy vội đến tiểu khu bên cạnh.

Bạc Hà đang chải giường chiếu, chợt nghe tiếng mở khóa cửa, Kỷ Lan vào được. Khác hẳn lúc vừa rồi, xuân phong phả vào mặt.

“Người nhà anh nói như thế nào?”

“Ông nội nói rất tốt. Nói như vậy, lợi cho chúng ta phát huy tiềm lực nhẫn nại vô hạn.”

Bạc Hà cầm tờ giấy nhìn vào, sau đó thản nhiên cười ôm lấy thất lưng Kỷ Lan: “Cả đời này em chỉ muốn kết hôn một lần thôi, hy vọng anh là người duy nhất, và cũng là vĩnh viễn của em.”

Tâm tình của Kỷ tiên sinh rất vui vẻ: “Ừ, em cũng là duy nhất của anh, vĩnh viễn của anh.”

Bạc Hà hơi có vẻ ghen, chua chua nói: “Anh là duy nhất của em, nhưng em không phải là duy nhất của anh, tổng cộng anh từng có bao nhiêu người phụ nữ rồi?”

Nháy mắt, đầu Kỷ tiên sinh đã to ra, lập tức gục ở trên giường ngáp một cái nói lảng sang truyện khác: “Buồn ngủ quá, cả đêm hôm qua anh không ngủ được.”

“Làm sao vậy?”

“Nhờ cái hợp đồng của em đó, sợ đến mức không ngủ được.”

“Vậy bây giờ anh ngủ một lúc đi.”

Kỷ tiên sinh vừa nghe đến ngủ tinh thần lập tức tỉnh táo, cười hì hì nói: “Vậy em giúp anh ngủ đi.”

Mặt Bạc Hà đỏ lên, không nghĩ tới mình đã đáp ứng luôn rồi.

Nhiệt huyết của Kỷ tiên sinh lập tức phun trào, tinh thần phấn chấn.

“Chúng ta cởi quần áo đi.”

Bạc cô nương thẹn thùng cởi áo khoác, mặc một bộ quần áo mùa thu ngồi ở trên giường mình vừa mới trải.

Kỷ tiên sinh kích động sắp ngất, chẳng lẽ ký hợp đồng đó xong cô liền đồng ý?

Anh nhanh chóng cởi quần áo, chui vào trong chăn. Sau đó ôm lấy bạc cô nương, bàn tay quen đường tiến đến ngực cô nắm lấy quả anh đào nhỏ.

Thế mà Bạc cô nương không kháng cự dù chỉ một chút, ngược lại chủ động ôm lấy cổ anh, dâng lên môi thơm, hai người hôn nhau đến trời đất quay cuồng, Kỷ tiên sinh kích tình nhộn nhạo, đã khó kìm lòng nổi.

Không nghĩ lửa cháy càng mạnh, tay bạc cô nương còn tìm đến trước ngực anh, sờ chỗ quả anh đào co lại. Sau đó lại sờ cơ ngực, cơ bụng của anh, aiz, dù sao cũng là một đường đốt lửa, làm cho hung khí của Kỷ tiên sinh dựng lên. Kỷ tiên sinh cũng không biết tại sao hôm nay bạc cô nương đột nhiên mở mắt, lại có thể “phong tình” như thế.

Một cái xoay người, anh nằm lên trên Bạc cô nương, chỉ thấy Bạc cô nương tặng anh một nụ cười hồn xiêu phách lạc: “Em muốn nghỉ phép.”

Jumbo said: H thì H quách nó đi ==”= Mệt cả người!

39. Chương 39

Bạc cô nương nói mấy lời này có cảm giác giống như cây kim nhọn, Kỷ tiên sinh chỉ có một ý nghĩ duy nhất là muốn giống như chiếc khinh khí cầu dựa theo gió vượt sóng lớn mà đi, tức giận đến mức muốn trút giận ngay lên người Bạc cô nương, không đoán trước được Bạc cô nương mọi khi đều đoan trang bảo thủ vậy mà hôm nay lại trở nên quấy rối như vậy, chủ động như vậy, mạnh mẽ như vậy, ra là cố ý trêu tức anh, Kỷ tiên sinh nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn cô nương lăm chiêu trong vòng tay, bỗng nhiên nảy sinh ý ác độc, chờ dì cả*nhà em đi rồi xem anh làm thế nào để em không xuống giường được.

*dì cả: nguyệt san.

Bạc cô nương vui sướng khi người nào đó gặp họa cười tủm tỉm nói: “Mau ngủ đi, để em hát cho anh nghe một bài hát ru con được không?”

“Không được!” Kỷ tiên sinh nhìn cô gái như hoa nhưng ngọc trong lòng, ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng lại chỉ có thể nhìn được mà không động thủ được, thật sự là muốn lửa thiêu chết anh cho xong, lại nhớ đến việc vừa rồi cô trêu anh, vì thế liền nổi lên ý muốn trả thù, ôm cô vào trong ngực, sau đó giả trò làm xằng làm bậy trên người cô, sờ loạn, xoa loạn một lúc cơ thể mới vừa hạ hỏa.

Bạc Hà cũng không khách khí, cũng phản kích ở trên người anh, sờ loạn, xoa loạn một lúc cơ thể mới vừa hạ hỏa.

Hai người đốt lửa cho nhau, đều tự ép buộc bản thân mình đến thở hổn hển, sau đó chịu dày vò chết đi sống lại, cuối cùng ôm một bụng đầy dục hỏa đi ngủ.

Tỉnh lại, hai người ở trong phòng làm một chút nhu tình mật ý cùng ăn cơm trưa, anh dứt cho em em dứt cho anh, ăn xong xuôi, cùng đi lấy ảnh cưới rồi cùng về Kỷ gia.

Ông nội, Lý Nham cùng Kỷ Bá Sơn xem ảnh cưới một lượt, khen không dứt miệng, nhất trí cho rằng đây là một đôi kim đồng ngọc nữ, tương lại sinh con chắc chắn cũng rất đẹp.

Bạc Hà nghe cả nhà nói chuyện, giống như có cảm giác ngay trong bụng cô đã có đứa nhỏ, lập tức cảm thấy có áp lực rất lớn.

Lý Nham lại nói với cô: “Phụ nữ ấy à, tốt nhất là nên sinh con ở trên dưới tuổi 25, con nên căn cho chuẩn, mẹ thấy con rất gầy sinh đứa nhỏ chắc sẽ khó khăn một chút. Con nên ăn cho béo một chút, Kỷ Lan con cũng đừng ép buộc nó quá, cẩn thận một chút.”

Kỷ Lan nghe xong oan khuất muốn rơi lệ, vẫn là cô ấy tra tấn anh thì có.

“Bạc Hà này sang năm năm thực sự rất đẹp, hai đứa có kế hoạch gì chưa?”

Bạc Hà nhanh chóng lắc đầu.

Lý Nham tiện thể nói luôn: “Hiện tại cũng nên bắt đầu chuẩn bị đi!”

Bạc Hà đang định nói gì, Kỷ Lan bên cạnh đã thấy bồn chồn, anh còn chưa nói chuyện hợp đồng với mẹ anh đâu, sợ làm lộ chuyện vội nhanh chóng nói với Lý Nham: “Mẹ không phải nói có thứ muốn tặng cho Bạc Hà sao?”

Lý Nham liền đứng dậy đi lên lầu, chỉ chốc lát sau cầm hai cái hộp xuống đưa cho Bạc Hà.

“Đây là của bà nội Kỷ Lan đưa ẹ, bây giờ mẹ đưa lại cho con. Đây chính là đồ gia truyền của Kỷ gia.”

Ông nội cười tủm tỉm nhìn cái hòm, vẻ mặt vừa là nhu hòa vừa sâu sắc: “Đây là của hồi môn của mẹ ông.”

Bạc Hà cảm thấy trong lòng nặng trĩu, nhanh chóng đỡ lấy chiếc hòm. Bên trong là một cái vòng tay, mặt trên khắc hình long phượng, giữa còn khảm một viên ngọc. Hình thức tuy rằng đã cũ nhưng nhìn qua thực sự có dáng vẻ phú quý, cầm trong tay rất nặng, khẳng định là rất đáng giá.

Bạc Hà cảm ơn Lý Nham, lại cảm ơn ông nội.

Lý Nham lại đưa đến một chiếc hộp khác: “Đây là tấm ý của mẹ.”

Bạc Hà nhận lấy thấy bên trong là một chiếc vòng bạch kim kiểu dáng rất đẹp lại thêm ngọc chói mắt.

Kỷ Lan đứng lên nói: “Cái này rất hợp với áo cưới, mắt mẹ thực sự rất tinh đó.”

Lý Nham cười nói: “Là do thiết kế của người nước ngoài rất có tính thẩm mỹ, mẹ chỉ là tiêu tiền một chút thôi.”

Kỷ Lan ôm ôm mẹ, cười nói: “Mẹ, lần này làm ẹ phải tốn kém rồi!”

Lý Nham lập tức ôm lấy con ngọt ngào thân mật nói: “Tiền của mẹ còn không phải tiền của anh, còn khách sáo với cả mẹ nữa.”

Nhìn mẹ con hai người ôm ấp tình cảm, Bạc Hà muốn nở nụ cười, Kỷ Lan ở trong mắt người nhà với khi ra ngoài quả thật rất khác nhau.

Bạc Hà về nhà, mặc áo cưới vào, thử đeo vòng cổ kia một chút, đẹp đến mức làm cho người ta than thở. Cô nhớ tới hai chữ tốn kém của Kỷ Lan, cái này thật sự rất quý chứ? Cô thử lên mạng tra tên người thiết kế, mà cảm thấy kinh sợ, bắt đầu cảm thấy có áp lực lớn.

Cô nhanh chóng tháo vòng cổ xuống, cẩn thận cất kỹ. Trong lòng ý muốn kiếm tự kiếm tiền càng thêm kiên định, bằng không khi nhận thứ này thứ kia từ người khác, tự mình không có năng lực cũng không thể hiểu được tâm ý của người ta, cô không thể chỉ nhận mà không làm gì được, cô hy vọng một ngày nào đó cũng có thể tặng ẹ chồng một món quà như vậy để đáp trả bà. Bằng không cứ như vậy, lòng cô cảm thấy bất an, cảm thấy mình bị nuôi thành một con sâu gạo.

Qua hai ngày sau là lễ tình nhân, là ngày hai người bàn nhau đi nhận giấy đăng ký.

Bạc Hà từ sáng sớm đã gọi điện thoại cho Kỷ Lan, nói hôm nay nhất định dễ rất đông, nên đi xếp hàng sớm hơn một chút có vẻ tốt, Kỷ Lan lại tính toán để sau giờ ăn trưa thì đi, miễn phải đứng chờ làm Bạc Hà mệt mỏi.

Buổi chiều bốn giờ, hai người cầm theo giấy chứng nhận đi ra khỏi cục dân chính. Quả nhiên hôm nay người đi đăng ký đặc biệt nhiều. Bạc Hà thấy như vậy, Kỷ Lan cũng không nghĩ mình cũng bị gặp trường hợp như vậy nhanh chóng xếp hàng. May mắn hai người là cặp cuối cùng, rốt cục nhân được giấy đăng ký đỏ thắm.

Đi ra khỏi cục dân chính, Kỷ Lan cười tủm tỉm nói: “Cái này thật tốt, có hiệu lực cả nước, ai cũng không chạy thoát được.”

Dưới ánh mặt trời Kỷ Lan mặt như đón gió xuân, cười đến vô cùng rạng rỡ. Bạc Hà thấy vậy, tự cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Lại nhìn thấy trong những đôi tân hôn, chồng mình là đẹp trai nhất, thật sự là lấy người đẹp trai thật là tốt.

Hai người vui vẻ lấy được giấy đăng ký lại đi chơi lễ tình nhân, ăn mừng kết hôn.

Kỷ Lan sớm đặt trước phòng khách sạn. Bạc Hà đẩy ra cửa phòng khách sạn, thấy trong phòng tràn ngập ánh đèn thủy tinh, lại đây một phòng toàn là hoa hồng. Kỷ Lan lôi kéo tay Bạc Hà đi vào lấy nhẫn kim cương đeo vào cho cô.

Bạc Hà cười đến lông mày cong vút, trong lòng toàn là ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Kỷ Lan lại lấy ra một cái hộp nhỏ, cười nhẹ đưa cho Bạc Hà.

“Vợ ơi, đây là quà lễ tình nhân.”

Bạc Hà lần đầu tiên bị gọi là vợ, mặt đỏ hồng lên, ngượng ngùng nhận lấy quà hỏi: “Quà là gì thế?”

“Em xem đi rồi biết!”

Bạc Hà mở ra thấy bên trong là một bông hoa hồng trắng, nhìn qua trông rất sống động rất đẹp mắt, Bạc Hà tò mò, xem xét một chút, phát hiện không phải hoa hồng thật, là một bông hoa lụa rất mềm mại, mịn màng.

Kỷ Lan cười thực ý nhị.

Bạc Hà lại cảm thấy anh cười rất âm hiểm, món quà này rất đáng ngờ, vì thế nhanh chóng lấy ra, kết quả vừa chạm vào đóa hoa thế nhưng nó nổ rộ, sau đó cô phát hiện ra đóa hoa này là một cái quần lót. Kiểu dáng này... quả thực chỉ có loại con gái không đang hoàng, mới mặc, cái này mặc vào thì,... mặt Bạc cô nường nhanh chóng đỏ thành một mảng, suýt nữa đội thẳng nó lên đầu Kỷ tiên sinh.

Thật sự là dụng tâm thâm hiểm.

Kỷ tiên sinh lại lấy đầu ra một chiếc hộp rất đẹp mắt, không có ý tốt cười nói: “Còn một món quà nữa.”

Bạc Hà vừa thấy sắc mặt càng đỏ, rốt cuộc nhin không được mặt đỏ tìm đập phun ra một câu: “Anh là dân tặc ...”

40. Chương 40

Trong hộp toàn là Durex đầy đủ mọi loại màu sắc kiểu dáng...

Dụng ý không cần nói cũng biết...

Bạc cô nường nhanh tay đóng cái hộp lại, âm thầm than thở đàn ông và phụ nữ quả thật khác nhau, đàn ông khi yêu một người nào đó lúc nào cũng muốn có được toàn bộ, tình dục cũng chính là tình yêu, hai thứ này căn bản không có gì khác biệt.

Kỷ tiên sinh đưa mấy món quà này chính là cố ý muốn Bạc cô nường mặt đỏ tìm đập, muốn nhìn thấy cô thẹn thùng quần bách, anh chịu khổ đã lâu rốt cuộc cũng đến ngày khổ tận cam lai, mấy thứ này cũng có thể phát huy công dụng được rồi, tưởng tượng đến đêm tân hôn khiến anh cảm thấy vô cùng mong chờ.

Hai người ân ân ái ái ăn cơm xong đều tự mình đi về nhà.

Hôn lễ cử hành vào một ngày đầu tháng Ba, khách khứa và bạn bè ngồi chật kín, vô cùng nào nhiệt, khách có cả nhân viên dưới quyền trước đây của ông nội anh, bạn của Kỷ Bá Sơn và Lý Nham, ngay cả đồng nghiệp cũ, còn có bạn học của Kỷ Lan và Bạc Hà, quả thực nhiều đến hoa cả mắt.

Dung Kiên cùng bạn gái anh đến làm phù dâu và phù rể. Tương Lâm và Nghiêm Vị đi nghỉ tuần trăng mật bù ở đảo Hải Nam nên vắng mặt nhưng cũng gọi điện thoại đến chúc mừng, lại gửi một phần đại lễ đến.

Mẹ chồng và mẹ vợ ân oán đã xí xóa, mẹ Tương Lâm giằng co mãi sau rồi cũng áp dụng phương án thứ hai của Kỷ Lan, cho phép Nghiêm Vị đón Tương Lâm về, sau đó Nghiêm Vị nhân mấy ngày nghỉ Tết nhanh chóng mang Tương Lâm đi đảo Hải Nam.

Hôn lễ là chuyện rất tốn sức, toàn là các mối quan hệ cần xã giao, hôn lễ nào nhiệt kết thúc, Kỷ Lan thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô dâu nhỏ trong lòng thấy hạnh phúc đến cả chân tóc.

Bạc cô nường bởi có uống một chút rượu, cũng có vẻ hưng phấn hơn, sắc mặt đỏ bừng như một đóa hóa anh đào tuyệt đẹp, ánh mắt ngập nước chớp chớp, nhìn chồng mình cao lớn xuất chúng, lòng cũng tràn đầy cảm xúc. Ánh mắt phá lệ đưa tình, Kỷ tiên sinh nhìn muốn chìm đắm ở bên trong.

Kỷ tiên sinh ôm vòng eo thanh mảnh của cô, không có hảo ý ở bên tai cô nói nhỏ: “Anh sẽ chờ tới khi trời tối!”

Bạc cô nường thẹn thùng nhìn anh một chút, nghĩ đến chuyện lúc tối trở lại vừa mong đợi lại vừa căng thẳng.

Là Tết Âm lịch nên cha mẹ đều ở nhà, Kỷ Lan cùng Bạc Hà bàn nhau tạm thời chưa đi nghỉ tuần trăng mật, trước tiên ở nhà ăn Tết thật vui vẻ cùng người nhà trước, chờ Kỷ Bá Sơn cùng Lý Nham xuất ngoại, bọn họ mới đi nghỉ tuần trăng mật.

Buổi tối, Bạc Dự cùng Kỷ gia ăn tối cùng nhau. Bạc Dự thấy con gái cuối cùng cũng tìm thấy tổ ấm của riêng mình, vô cùng vui vẻ, cảm thấy còn tốt hơn trong những giấc mơ của ông rất nhiều.

Ăn cơm chiều xong, Bạc Hà cùng Kỷ Lan đưa bố cô về nhà, sau đó Kỷ Lan lái xe đưa Bạc Hà đến một khách sạn nằm sao trong nội thành.

Nơi này Lý Nham đã giúp hai người đặt phòng trước, bà ở nước ngoài mấy năm, tư tưởng cũng thoáng hơn, cảm thấy đêm tân hôn là cô dâu mới hẳn muốn là một đêm suốt đời khó quên, ở nhà nhiều người tuy rằng phòng nhiều lại rộng rãi nhưng dù sao cũng toàn là người già, sợ hai người không đủ tự do.

Bà liền cho hai người đi đặt một cái phòng khách sạn thật sang trọng lại ở trên tầng cao nhất làm tổ ấm tân hôn của hai người.

Sắp xếp như vậy làm Bạc Hà cảm giác được Lý Nham là một người mẹ chồng dễ tính, tuy rằng tính tình có hơi nóng nảy nhưng hết thấy đều là ruột đẻ ngoài da, có gì nói nấy, tốt hơn những người mặt cười mà dạ không cười nhiều lắm. Cô thấy mình thật may mắn khi có một người mẹ chồng như vậy, dù tương lai có ở cùng một chỗ thì chuyện mẹ chồng nàng dâu chắc cũng không cần lo lắng.

Hai người tới khách sạn cầm chìa khóa lên phòng. Vào đến trong phòng, Bạc Hà kinh ngạc nhìn xung quanh đánh giá một vòng, loại phòng xa xỉ như vậy đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy. Phòng tắm đặc biệt rộng, chính giữa đặt một cái bồn tắm mát xa đủ chứa được hai người, cái này hiển nhiên là chuẩn bị để tắm uyên ương mà.

Bạc Hà đứng trước cửa phòng tắm đang định xoay người, Kỷ tiên sinh nhanh chóng đứng chặn ở cửa phòng, chặn mất đường lui của cô, sau đó khoanh tay cười hắc hắc.

Nụ cười hàm chứa ý tứ sâu xa làm cho Bạc cô nương mặt đỏ tim đập, có một cảm giác bước vào hang hùm miệng sói.

Kỷ tiên sinh nhìn bồn tắm lớn lại nghĩ đến lần ở trung tâm mát xa không thể tiến hành thủy nhũ giao hòa, vì thế cúi tay ôm Bạc cô nương vào lòng nuốt nước bọt nói: “Chúng mình bắt đầu luôn đi!”

Bạc Hà hiểu được ý tứ của anh nhanh chóng chạy đi nói: “Không cần vội đâu, xem ti vi một lát đã.”

“Không có tâm tư, đêm tân hôn xem ti vi gì chứ, anh cũng không vội, tắm rửa một chút trước, tắm xong làm chính sự.”

Nói xong anh liềng chủ động giúp Bạc Hà cởi quần áo. Cô dâu hôm nay mặc tương đối ít, vào phòng lại đã cởi bỏ áo khoác, bên trong chính là lễ phục, váy lập tức bị Kỷ Lan lột xuống, lộ ra đồ lót màu đỏ bên trong, trên cơ bản chính là áo tắm hai mảnh rồi.

Núi băng cao ngất được bao bọc bởi nội y đỏ thắm càng làm nổi lên một mảnh kiều diễm, đường cong hoàn mỹ, làm hứng thú nhanh chóng tăng vọt. Kỷ Lan cảm thấy cổ họng của mình nhanh chóng muốn khô khan, hạ thân có cảm giác đau trướng.

Trong phòng mở máy sưởi, áo tắm hai mảnh như Bạc Hà cũng không cảm thấy lạnh, nhưng bị Kỷ tiên sinh nhìn như muốn ăn sống nuốt tươi như vậy làm lưng cô toát ra một tầng khí lạnh, mặt cũng muốn đỏ lên.

Kỷ tiên sinh hít sâu một cái, miễn cưỡng khắc chế lửa nóng trong lòng. Tay nhanh chóng tiến đến sau lưng cô cởi bỏ áo lót, móc áo là loại chỉ cần chạm tay là rơi ra. Áo lót màu đỏ rơi xuống hai khối anh đào liền hiện ngay trước mắt.

Bạc cô nương mặt đỏ kinh người, nhanh chóng muốn che đi ánh mắt của anh, kết quả tay vừa muốn đưa ra, Kỷ tiên sinh đã nắm lấy. Kỷ tiên sinh đem tay cô để ra sau, ôm cả người cô vào ngực, bế cô lên, để trong bồn tắm lớn bắt đầu mở nước. Bạc cô nương theo bản năng muốn tắt đèn nhưng lúc này tay cũng không thể với tới công tắc. Quần lót phía dưới bị Kỷ tiên sinh vớt ở một bên ghế, phong cảnh tuyệt đẹp bị nhìn không sót một điểm nào.

Kỷ tiên sinh nhanh chóng cởi bỏ đồ của mình ngồi cạnh cô không để sót một khe hở, sau đó giả trò muốn giúp cô té nước, thuận tiện sờ tới sờ lui, xoa đến xoa đi rất là bận rộn.

Phát tài muối muối vừa then thùng lại vừa sợ ngứa, bị Kỷ tiên sinh xem hoa nắn liểu bên cạnh đã muốn luống cuống tay chân, ngượng ngùng không thôi, muốn che bên phải mắt bên trái, muốn giữ phía trên phía dưới lại thất thủ, hai người trong phòng tắm ép buộc đến ép buộc đi, nước trong bồn bắn hết ra xung quanh, trong chốc lát Bạc cô nương duyên dáng hô to một tiếng, chốc lát Kỷ tiên sinh lại hét lớn một tiếng.

Nước dập được lửa trong trường hợp này hiển nhiên không đúng, hai người đành dập lửa hộ nhau, đặc biệt là Kỷ tiên sinh, thân thể phản ứng rõ ràng, quần dưới nổi lên một ngọn núi từng từng trong nước.

Bạc Hà nhìn thấy rõ ràng, trong lòng nước có cái gì, trong ngực tim đập rộn ràng, tưởng tượng đến cảnh tên bay đạn lạc, vừa then thùng vừa sợ hãi.

Kỷ tiên sinh thấy giai đoạn một thế là đủ rồi, khẩn cấp mặc áo tắm vào đưa cô gái đã được tắm sạch sẽ bao trong áo tắm ôm đi vào phòng.

Giường vô cùng êm ái, thích hợp với đủ loại tư thế. Kỷ Lan thân mật hôn trong chốc lát, sau đó một đường hôn đến trước ngực cô, Bạc Hà có cảm giác như là cá nằm trên thớt, thân mình bị anh đùa giỡn mềm thành một đồng.

Kỷ tiên sinh cảm giác được ngón tay đã ẩm ướt, nhanh chóng hạ thủ thăm dò vào sâu bên trong một chút, cô cảm thấy có vật muốn xâm nhập sâu vào bên trong, đùi liền nhanh chóng khép lại.

“Anh sẽ nhẹ nhàng, em đừng sợ.” Anh nhẹ giọng âu yếm cô, đặt vũ khí ở chính giữa.

Bạc cô nương cảm thấy chuyện này chạy trời không khỏi nắng, sớm muộn đều phải trải qua nên liền quyết tâm trưng gia bộ mặt anh dũng hy sinh. Nhưng quyết tâm cũng chỉ là quyết tâm thôi, Kỷ tiên sinh bắn phát súng đầu tiên, niềm anh dũng hy sinh của cô nhanh chóng bay đi đâu mất, cái này cũng đau quá mức, cô quyết liệt muốn rời thất lưng đi.

Kỷ tiên sinh âu yếm nửa ngày, luôn miệng cam đoan sẽ chậm rãi nhẹ nhàng.

Bạc Hà do dự nửa ngày, lại thử thêm một lần nữa, miễn cưỡng bày ra tư thế đón ý nói hùa.

Kỷ tiên sinh quả thực rất nhẹ, để bình khí cọ bên này vào cái, cọ bên nọ vài cái, Bạc cô nương có cảm giác thật sự khác lạ, lại vô cùng thoải mái. Vì thế cảnh giác cũng nơi lỏng hơn, đùi cũng không kẹp chặt nữa. Đột nhiên Kỷ tiên sinh dùng sức đánh vào, tiến thẳng vào trong.

Bạc cô nương bị đau không nhịn được kêu lên một tiếng, như là con rắn nhỏ bị đâm một nhát nhanh chóng liều mạng dấy dựa muốn thoát ra.

Kỷ tiên sinh nói giọng khàn khàn: “Em đừng động đây, để anh đi ra đây!”

Cô nức nở ừ một tiếng, không nghĩ cô dừng lại, anh lại đem tất cả nhanh chóng tiến vào, rõ ràng lưu loát nhanh chóng tiến tới.

Lần này đau đến độ muốn chết, Bạc cô nương kêu đến lạc mất giọng, âm thanh rung động. Anh đúng là kẻ lừa đảo, cô tức giận ở dưới thân anh muốn xoay thất lưng, lại muốn dùng tay tóm hung khí của anh lôi ra.

Kỷ tiên sinh ở thời khắc mấu chốt kêu lên một tiếng nhanh chóng bắt lấy hai cánh tay muốn vào cứu viện của cô, để lên trên đỉnh đầu khiến Bạc cô nương nằm trong cái tư thế bị tước vũ khí đầu hàng, sau đó anh nhanh chóng anh dừng tiến tới.

Bạc cô nương bị đau nức nở, cũng không còn khí lực phản kháng, may mắn sau khi đau qua một trận, sau lưng bị ma sát mạnh cảm thấy hơi tê rần, cảm nhận sâu sắc không giống lúc đầu. Cô quay đầu nhìn ra tường, bắt đầu tiếp tục chịu khổ.

Khổ hình giằng co suốt 40 phút, Kỷ tiên sinh mồ hôi vã ra, từng giọt chảy lên người cô, anh lại tiến đến liếm liếm, Bạc cô nương nghĩ anh muốn thu binh, không nghĩ tới đao phủ càng giống như muốn điên, nhanh chóng nhấn mạnh vài cái, không thêm giữ lại hàng trong kho, thế mới mỹ mãn ghé lên người Bạc cô nương, ngọt ngào hôn môi cô.

“Có thoải mái không?”

Bạc cô nương ném sang ánh mắt đầy oán hận, lại tủi thân: “Thoải mái cái đầu anh, đau muốn chết.”

Kỷ tiên sinh cười hì hì nói: “Lần thứ hai sẽ không đau, đợi lát nữa làm lại một lần.”

Bạc cô nương lập tức kêu oai oái: “Không cần.”

Kỷ tiên sinh hùng dũng, nhe nanh cười: “Anh biết lần đầu tiên đau, vừa rồi cũng chưa dùng toàn lực đâu, chính là khởi động thôi, đợi chút nữa lại làm.”

Nhìn Kỷ tiên sinh hung ác, Bạc cô nương rút cuộc hiểu được cái gì gọi là muốn sống không được muốn chết không xong.

Jumbo said: H, cuối cùng thì cũng xong =.=! Ghét H nhất trên đời! Mệt!

Đếm ngược còn 2 chương!

41. Chương 41

Kỷ Lan để Bạc Hà nghỉ ngơi trong chốc lát, nhẹ nhàng nói: “Đi tắm đi!”

Lúc này Bạc Hà bị ép buộc đến mức sức để di chuyển cũng không có, nhưng cứ dính dính như vậy cô cũng không chịu được mà cũng không sạch sẽ cho lắm, liền gồng sức mà ngồi dậy. Không nghĩ tới Kỷ Lan sau một hồi chiến đấu hăng hái đến vậy mà bây giờ vẫn còn sức để bế cô đi vào phòng tắm.

Bây giờ Bạc Hà mới phát hiện trên đùi chảy xuống một ít chất lỏng, liền vô cùng ngạc nhiên, nhớ tới chút chuyện vô cùng quan trọng kia lập tức hỏi lại anh: “Anh vừa rồi làm hoàn toàn sao?”

“Uhm, làm toàn bộ, em không cảm giác được gì sao?” Kỷ tiên sinh cảm thấy hơi thất bại, mấy cú thúc mắt hôn cuối cùng chẳng lẽ không làm cho cô cảm thấy dục tiên dục tử sao? Tại sao làm xong hay chưa xong cô cũng hoàn toàn không hề có cảm giác gì là sao?

Bạc Hà nghe anh nói xong, lúc này liền nổi bão, đáng một cái vào ngực anh cả giận nói: “Anh đã hứa là sẽ không làm toàn bộ mà!”

Kỷ Lan cười nói: “Đó là lần đó, hôm nay là đêm động phòng em nhẫn tâm để anh bỏ dở giữa chừng sao? Anh đã để hàng tồn bao lâu nay, không cần thận lại thành hàng biến chất hết thì sao?”

“Vậy sao anh không mang bảo hiểm vào?”

“Anh tặng em một tá Durex, kết quả một cái em cũng không bỏ ra giờ lại trách anh là sao?”

Bạc Hà nghĩ sao em có thể bỏ cái xấu hổ ấy ra chứ, đáng lẽ ra anh phải chuẩn bị chứ. Cô tức giận nói: “Anh cố tình muốn em mang thai có phải không?”

“Không, em mới nghỉ lễ xong, bây giờ là kì an toàn mà, không sao đâu.”

“Nhờ có làm sao bây giờ?”

Kỷ Lan vẽ mặt a dua: “Anh lấy cái chết để tạ tội có được không?”

Bạc Hà nhìn anh cười đến mê người, đành nhìn kẻ hại nước hại dân là Kỷ Lan đành bó tay không làm được gì.

Kỷ tiên sinh giả giọng chân chó giúp cô xoa xoa bụng, nói như vậy sẽ không mang thai nữa. Bạc Hà cảm thấy đây cũng chỉ là anh bịa ra thôi chứ chẳng có căn cứ khoa học gì cả, nhưng thà có còn hơn không nên để mặc anh mát xa một lúc lâu, kết quả tay anh xoa xoa ần ần một lúc lại xấu tính lần xuống dưới mát xa.

Bạc cô nương quyết đoán bắt lấy tay anh. Kỷ Lan nghĩ đến chỗ mát hôn nào đó, trong lòng lại thấy rung rinh, nói giọng khàn khàn: “Anh xem xem có sưng không?”

Chỗ đó đương nhiên làm gì có chuyện cô cho anh xem, nhanh chóng mặc lại áo tắm trốn nhanh vào phòng. Quay lại phòng thấy trên giường còn lưu lại vết máu, cô lại thấy buồn bực, ngày mai nhân viên quét dọn thấy chứng cứ như vậy, quả thật chẳng cần nói cũng biết có chuyện gì xảy ra.

Cô liền kể chuyện này Kỷ Lan, anh cười an ủi nói: “Người ta đều thấy nhưng cũng không thể trách, em đừng lo lắng nữa mau đi ngủ đi!”

Bạc Hà ước gì mình nhanh chóng ngủ được để tránh Kỷ Lan hồi phục lại sức lực đến tiếp đợt hai, vì thế nhanh chóng tắt đèn lấy tốc độ nhanh nhất đi ngủ.

Kỷ Lan hưng phấn như vậy làm sao mà ngủ ngay được, ôm ôm lưng cô hỏi: “Còn đau không?”

“Đau!”

“Để anh giúp em xoa nhé!”

Cô làm sao dám cảm động, chết cũng không chịu quay lưng đi. Kỷ tiên sinh cũng không miễn cưỡng, liền ôm cô từ đằng sau lưng, kết quả ôm ôm một hồi, cô cảm thấy đằng sau có cái gì đó vô cùng cứng rắn, cô chết cũng không dám quay đầu lại, nghĩ như vậy sẽ không làm sao cả không ngờ anh từ sau lưng cũng có thể làm được.

Căn bản cô không có kinh nghiệm, không nghĩ tới bỏ mặc anh sau lưng mà anh vẫn xâm nhập được, tuy rằng không mạnh mẽ như hồi nãy nhưng vẫn rất đau. Còn dám nói là lần thứ hai sẽ không đau, đúng là chỉ là gạt người mà thôi. Cô cũng không quản nữa, nằm úp sấp lên mặt giường. Nghĩ rằng như thế thì anh hết đường xoay né nhưng kết quả nằm sấp cũng không được buông tha.

Cô cảm thấy mình thực không phải đối thủ của anh, không nghĩ tới anh có nhiều chiêu thức như vậy. Bạc Hà cảm thấy loại tư thế này thật không giống người, anh dùng sức thúc lại từ phía sau lưng, cô ngồi xuống hậm hực nói: “Chỉ có động vật mới làm như vậy!”

Kỷ Lan không nín được cười ha hả, cảm thấy khuôn mặt bất bình nhỏ nhắn của cô hồng thắm lên trông thật đáng yêu. Dung mạo cô vốn đã trẻ trước tuổi, lúc này xấu hổ đến ảo não trông thật xinh, anh hận không thể vùi toàn bộ thân mình vào người cô, hai người hòa lại làm một thể.

“Như vậy cũng có thể, đến đây để anh dạy cho em!”

Bạc cô nương đỏ mặt nói: “Em không cần học, em muốn đi ngủ!”

Kỷ tiên sinh lại dỗ: “Cũng được, em không cần học chỉ hưởng thụ thôi cũng được.”

“Em chẳng thấy được hưởng thụ gì cả đau chết đi được.”

Kỷ tiên sinh nghe xong lại càng không phục, anh cảm thấy mình đã ra sức cô phải cảm thấy thoải mái mới đúng, làm sao lại chỉ cảm thấy đau không? Nghĩ như vậy, anh liền càng muốn làm cho cô sung sướng, biến đổi đa dạng bày ra đủ loại tư thế. Nghỉ ngơi rồi lại ép buộc đến hai ba giờ sáng mới đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Kỷ tiên sinh trong lúc mơ màng lại muốn một lần bị Bạc cô nương giận đến một cước đạp xuống giường, đỏ mặt giận dữ nói: “Anh là dâm tặc.”

Kỷ tiên sinh ôm lấy cô vợ nhỏ bé hung tợn nói: “Ai bảo em trước đây tra tấn anh giờ anh đòi cả gốc lẫn lá về.”

“Em đâu có tra tấn anh.”

“Còn dám nói hả?”

Kỷ Lan uy hiếp hừ một tiếng, tay tìm được chỗ, Bạc cô nương nhanh chóng đầu hàng: “Vâng, vâng, em sai rồi còn không được sao?”

Kỷ tiên sinh nhận được bồi thường, mới buông tha, hai người hết nửa buổi sáng mới xuống giường ăn sáng, điểm tâm cùng cơm trưa gộp lại một bữa mới trở lại phòng.

Bạc Hà đêm qua mệt mỏi một đêm, sau khi ăn xong mệt mỏi rồi, trong phòng ánh sáng mặt trời dịu dàng buổi ban trưa liền nằm trên sofa ngủ luôn.

Kỷ Lan nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cảm thấy cô đã ra dáng phụ nữ có chồng, càng thêm kiêu diễm, tóm lại thấy cô còn có phần quyến rũ hơn so với trước đây, tưởng tượng đến chính mình đem đến thân phận mới cho cô, làm cho cô có thêm phần mị lực này, anh liền cảm thấy tự hào liền đi đến hôn cô một cái.

Bạc Hà nhìn thấy anh lại như chuột nhìn thấy mèo, vừa thấy mắt anh lóe ra tia sáng lại cảm thấy lo lắng, lập tức tự hỏi có phải nhu cầu của anh lại nổi lên rồi không, lúc này cô như con nhím ôm chặt, về mặt đề phòng chính ông chồng của mình, đề phòng nói như nói với cướp: “Anh đừng có đến đây, nếu không em...”

“Nếu không em làm sao?” Kỷ tiên sinh giống như con mèo già chậm rãi đi đến.

Bạc cô nương phịu nói: “Cổ nhân dạy ban ngày không bàn chuyện dâm dục.”

Kỷ tiên sinh nghiêm trang nói: “Anh chỉ thực hiện nghĩa vụ của một người chồng thôi, đừng sợ. Đến đây hai chúng mình tiêu thực đi.”

Cái này mất đúng một giờ tiêu thực. Bạc cô nương quyết định nhanh chóng trả phòng, nếu còn ở đây thêm một đêm chắc ngày mai cô không còn sức lực mà ra khỏi phòng nữa.

Kỷ Lan đương nhiên không chịu trả phòng, nhưng Bạc Hà kiên quyết muốn, Kỷ Lan cũng đành chiều theo, hai người ân ái trả phòng quay trở về nhà ăn cơm chiều.

Kỷ Lan ăn cơm xong liền lôi kéo Bạc Hà lên lầu, Bạc Hà tự nhiên hiểu rõ tâm địa độc ác của anh, về đến nhà rồi cũng không sợ dù sao bên cạnh còn có người lớn làm chỗ dựa. Cô liền làm bộ không biết dụng ý của anh nói: “Anh lên trước đi em chưa muốn lên.”

Kỷ Lan liền lên lầu tắm rửa, kết quả đợi lửa đốt nửa ngày mãi không thấy cô lên, liền mặc áo ngủ đi xuống nhà.

Bạc Hà dám ngồi cùng ba vị lão đại chơi mạt chược! Cô bé tiểu yêu tinh này đúng là đang cố ý mà!

Kỷ Lan tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng thấy ông nội anh cùng mẹ đánh đến hứng khởi sôi trào, lại không thể bế vợ đi lên làm ọi người mất hứng.

Anh nhẩn.

Lý Nham ở nước ngoài đã lâu lắm rồi không đánh mạt chược, ông nội cùng Kỷ Bá Sơn chỉ là ngồi chơi cùng thôi, nhưng hai người quả thực cũng rất có hứng, mắt thấy đều có ý cười, không chịu được, Kỷ Lan nhìn không được ở dưới bàn sờ sờ đùi vợ.

Bạc Hà hung hăng véo lưng anh một cái rõ đau, nhìn anh bỏ mặt.

Kỷ Lan không có cách nào khác, lại sấn đến gần mẹ, ngáp một cái rõ kêu.

Kết quả mẹ như không thấy anh, nói: “Con mệt đi ngủ trước đi!”

Kỷ Lan không nói gì, lại sấn đến bên người bố, ghé vào vai bố thở dài, râm rì nói: “Thật là chán!”

Là đàn ông nên đương nhiên hiểu rõ nhau, Kỷ Bá Sơn hiểu ý con, liền đuổi lưng nói: “Thôi để mai lại đánh, ngồi lâu đến thắt lưng cũng đau!”

Ông nội anh cùng Lý Nham vẫn còn lưu luyến không muốn rời, Bạc Hà cũng lưu luyến không rời nhưng bị chồng cưỡng chế lên phòng.

Mở ra cửa phòng Kỷ tiên sinh lộ ra bản chất hung ác, đặt vợ yêu ở trên tường: “Em cố ý!”

Bạc cô nương vẽ mặt vô tội nói: “Em đâu có, em chỉ là muốn mọi người vui thôi, đều là tại anh, mọi người còn chưa chán đâu.”

“Em còn dám nói nữa, xem anh dạy dỗ em thế nào.” Nói xong môi anh bắt đầu luôn.

Hai người một đường dây dưa từ cửa vào đến giường, lại hỗn chiến đến nửa đêm. Cuối cùng Bạc Hà giống như mèo lười xụi lơ nằm trên giường không muốn nói dù chỉ một câu. Kỷ Lan thấy lạ liền thắc mắc: “Em sao không kêu nữa?”

Bạc cô nương không còn giọng mà nói.

“Hôm qua em vẫn kêu mà, hôm nay sao không kêu nữa?” Kỷ tiên sinh cảm thấy hôm nay kỹ thuật của mình càng thêm thành thạo, hơn nữa cô cũng phối hợp hơn hôm qua, chắc phải vô cùng thoải mái mới đúng, sao một tiếng cũng không thấy rên. Việc cô có kêu hay rên hoàn toàn không liên quan đến kỹ thuật của anh, cho nên anh đặc biệt quan tâm, luôn luôn nhỏ giọng bên tai cô hỏi rõ nguyên nhân.

Bạc Hà vừa tức vừa thẹn, vừa rồi cô nhẩn quá đến thật chặt vật, môi cắn cũng đau, cô chỉ sợ người nhà nghe thấy, kết quả cô càng chịu đựng anh càng ra sức, giống như muốn cùng cô phân cao thấp.

“Có phải vừa rồi làm không tốt không, chúng mình làm lại lần nữa.”

Bạc Hà không nhịn được nữa cầu thật mạnh lên điểm đỏ trên ngực anh: “Sau này một tuần 3 lần, không được vượt quá chỉ tiêu.”

Jumbo said: Thịt =.=! Một

~~

42. Chương 42: End

Mỗi tuần ba lần... Kỷ tiên sinh khẽ chau mày rậm nhìn cô vợ như ngọc như ngà trước mắt, trong lòng một ngọn lửa bỗng bốc cháy rực, ba lần làm sao mà đủ, còn chưa dất răng ấy chứ. Bây giờ vẫn là thời kì tân hôn mà sao có thể nghèo nàn như vậy.

Chỉ thấy Kỷ phu nhân thiết diện vô tư miệng nhỏ nhắn lại lên tiếng.

“Anh chỉ được lựa chọn là Ba Năm Bảy, hoặc Hai Bốn Sáu, hay là một hai ba với bốn năm sáu thôi.”

Rất nhiều lựa chọn nhưng Kỷ tiên sinh chẳng vừa lòng phương án nào, cắn răng nói: “Anh muốn tất.”

Bạc Hà kiên quyết nói: “Không được, sau Tết Âm lịch em sẽ tập trung toàn lực vào sự nghiệp, không thể làm trăm mê hồng việc được.”

Kỷ tiên sinh nghe thấy hai chữ “trăm mê” trong lòng liền vui vẻ, lập tức thay đổi thái độ, cười nói: “Nói thế tức là em cũng thích chuyện này đúng không?” Cái này đối với anh là khích lệ vô cùng quan trọng, buổi tối anh làm việc vất vả đến như vậy, cũng không vì riêng mình mà còn vì muốn lấy lòng cô nữa. Chỉ có cô cảm thấy hạnh phúc thì anh mới có cảm giác thành tựu được.

Bạc cô nương nhanh chóng đỏ mặt: “Anh nhanh chọn đi!”

Kỷ Lan nghĩ nghĩ rồi cười âm hiểm nói: “Uhm, vậy anh chọn một bai ba vậy!”

Bạc Hà đối với cách suy nghĩ thiên cận của anh không có ý kiến gì, cái này hoàn toàn chỉ vì lợi ích trước mắt mà thôi. Như vậy bây giờ ăn no một chút nhưng bốn năm sáu bảy làm sao bây giờ, cũng không biết suy nghĩ sâu sa nữa.

Kỷ tiên sinh lại hỏi: “Đúng rồi, anh có thể chọn lại không?”

“Nghĩa là sao?”

“Ví như, hôm đó là thứ Hai thứ Ba nhưng em đi nghỉ lễ hay anh đi công tác thì có được đổi thành Bốn Năm Sáu không?”

Bạc cô nương thông tình đạt lý nói: “Có thể!”

Kỷ tiên sinh trong lòng sung sướng, sẵn khoái đáp ứng: “Tốt, một lượt 3 ngày ngoéo tay đi!”

Bạc Hà tưởng anh không đồng ý, không nghĩ anh đồng ý dễ dàng như vậy.

Hai người thống nhất ý kiến liền ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau là thứ Tư, đến buổi tối, Bạc cô nương không kháng cự để anh ăn đến tận mảnh cuối cùng. Cô nghĩ dù sao hôm nay cũng là thứ Tư rồi, chịu thêm hôm nay là nhiệm vụ hoàn thành, ngày mai là có thể được nghỉ ngơi bốn ngày, cho nên tâm tình vui sướng, lại nghĩ nghỉ ngơi tận bốn ngày, tổng giám đốc Kỷ sẽ ghen bốn ngày nên phá lệ sẵn sóc phối hợp, có chút yêu cầu quá đáng cũng tận lực hỗ trợ.

Không nghĩ tới sáng hôm sau Kỷ tiên sinh lại đã muốn khai chiến.

Bạc cô nương đương nhiên nổi giận: “Thật là, chỉ tiêu trong tuần anh đã dùng hết rồi!”

Kết quả Kỷ Lan tự nhiên trả lời: “Anh đổi ý không muốn Một Hai Ba muốn Bốn Năm Sáu cơ.”

“Anh, sao anh có thể đổi ý như vậy?”

“Em nói anh có thể đổi ý hai chúng mình còn ngoéo tay.”

“Anh, anh không thể như vậy.”

Nói chưa dứt miệng đã bị chặn lại, theo thường lệ lại bị ăn đến mảnh cuối cùng. Mấy ngày kế tiếp Bốn, Năm, Sáu, một ngày cũng không thiếu vắng đến ngày Chủ nhật, Bạc cô nương cảm thấy bản thân nhanh bị dốc cạn. Nghĩ rằng ngày hôm nay tổng giám đốc Kỷ có thể nghỉ ngơi một ngày kết quả anh nói anh muốn toàn bộ tuần sau.

Vì thế một tuần này một ngày cũng không thiếu. Bạc cô nương thấu hiểu được chân lý cùng tổng giám đốc Kỷ bàn điều kiện chỉ là lí luận suông mà thôi.

May mắn Tết Âm lịch cũng nhanh chóng đi qua, Kỷ tiên sinh đi làm, Bạc Hà ước gì anh ở công ty một chút như vậy sẽ không còn sức đâu mà ép buộc cô nữa. Đáng tiếc, Kỷ tiên sinh chăm chỉ tập thể hình nên thể lực vô cùng tốt, ban ngày vẫn làm việc như hùm nhử hổ, tối đến lại tiến hành đủ loại thí nghiệm mới mẻ, huấn luyện miễn phí cho Bạc cô nương các loại kỹ xảo, miễn phí cung cấp các loại hình dịch vụ đa dạng, phục vụ chu đáo nhiệt tình.

Rất cục Kỷ Bá Sơn cùng Lý Nham cũng về Mĩ, Bạc Hà được giải phòng, bắt đầu công việc làm ăn của mình. Bận như vậy nên cô không ở nhà, ngày nào cũng chạy qua chạy lại ở các siêu thị, xem xét tình hình tiêu thụ, thấy có tăng trưởng liền càng không ngừng cố gắng. Hiện tại cô tan tành còn muộn hơn cả Kỷ Lan, hơn nữa cuối tuần cũng không nghỉ ngơi, luôn chạy ở bên ngoài.

Tổng giám đốc Kỷ phát hiện ra trong mắt vợ mình chỉ có tiền mà thôi, tự mình cảm thấy vô cùng mất mát. Nhưng đây là điều kiện trong hợp đồng rồi, không thể can thiệp sự nghiệp riêng của cô, cũng không thể bắt cô thôi việc ở nhà sinh con.

Nửa năm nhanh chóng trôi qua, nhaoáng cái đến mùa hạ là mùa kinh doanh đồ uống thịnh vượng. Bạc Hà không chỉ chạy hàng ở các siêu thị lớn mà còn đưa cả đến những cửa hàng nhỏ lẻ. Lần này mọi chuyện hoàn thành Bạc Hà đến tháng Tám không chỉ trả hết tiền cho Nghiêm Vị mà cũng chỉ còn nợ lại Kỷ Lan một phần tiền mà thôi. Kỷ Lan nhìn vợ còn tiền, cầm tiền của vợ trong tay đỡ khóc đỡ cười, đôi khi cô vô cùng tích cực, anh khẳng định không từ chối, nhưng thích cùng cầm tiền là hai phạm trù khác nhau, tiền cầm vào tay cũng dùng đi mua một món trang sức, lại đưa lại cho cô.

Bạc Hà đương nhiên hiểu ý anh, tuy rằng là vợ chồng tiền túi trái cũng là tiền túi phải, nhưng dù sao đó cũng là trường ngại trong lòng cô. Cô có động lực mới là mua nhà cho bố cô.

Tổng giám đốc Kỷ nghĩ Bạc Hà còn tiền là có thể quẳng gánh nặng đó rồi bắt đầu muốn sinh con không nghĩ tới hiện tại nhiệt tình của cô còn lớn hơn, đi sớm về muộn, hơn nữa khí phách cũng lớn hơn, thành trưởng phòng Bạc rồi, giờ tay nhắc chân đều có tính chuyên nghiệp, mị lực chói lọi.

Tổng giám đốc Kỷ cảm thấy nguy cơ trước mắt, muốn cùng tổng giám đốc Dung đi spa, không nghĩ tới gần đây Dung Kiên cũng đang yêu, rốt cuộc không còn cứng rắn như xưa, nhớ đi cùng Kỷ Lan, kết quả, cô nhân viên mát xa khiến cho anh đến mất cũng không mở ra được, đánh chết cũng không chịu đi nữa.

Tổng giám đốc Kỷ rất là tiếc hận, không có bạn đi cùng anh cũng ngượng không dám đi, vì thế phần nộ nhìn vợ yêu tiếp tục phát sáng hơn mình.

Lại thêm một cái nửa năm nữa, Kỷ Bá Sơn cùng Lý Nham đã trở lại. Một năm qua Lý Nham luôn quan tâm đến con trai cùng con dâu có tiền triển gì mới không liên tục gọi điện thoại hỏi Bạc Hà đã mang thai chưa.

Kỷ Lan không dám nói chuyện hợp đồng ra, chỉ nói chưa thấy đủ thể giới của hai người nên chưa muốn sinh con.

Lý Nham vội không được, đến Tết âm lịch nhanh chóng trở về, tính tự mình đốc thúc. Hai người lấy nhau cũng đã được một năm, cũng nên thành ba người được rồi.

Kỷ Lan lâm vào thế khó xử, có đôi khi ngẫu nhiên mong chờ được trúng cái giải thưởng lớn nhưng trưởng phòng Bạc vô cùng cảnh giác mỗi lần không dùng bảo hiểm đều không được.

Anh lo Lý Nham đợi không được đi tìm Bạc Hà nói chuyện, khẳng định chuyện hợp đồng không giấu được, anh bắt đầu nghĩ biện pháp.

Nửa tháng sau, Bạc Hà phát hiện thời gian hành kinh của mình luôn luôn chính xác, tự nhiên mãi không đến. Vài ngày đầu không để ý do bận quá nhưng cũng thấy hơi lo. Kết quả một tuần sau cô bắt đầu đứng ngồi không yên, bụng trộm đi mua que thử thai, cầm lấy que thử mà ngẩn ngơ.

Đây là có chuyện gì, nhớ lại cuộc sống về đêm một tháng qua. Trừ bỏ hai ngày sau nghỉ lễ, cả tháng cô đều dùng bảo hiểm, sao có thể trúng thưởng như vậy, không thể lí giải được.

Tổng giám đốc Kỷ về đến nhà phát hiện trưởng phòng Bạc còn đang ngồi bên giường run rẩy.

“Em sao thế?”

Bạc Hà vẻ mặt mờ mịt bất lực: “Kỷ Lan, em hình như có thai.”

Tổng giám đốc Kỷ mặt mày liền hớn hở không dám cười ra tiếng, dùng sức nhin cười, miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo nói: “Cái này làm sao mà có được? Khẳng định em nhầm rồi, anh phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt đúng tiêu chuẩn em giao.”

Bạc Hà không yên lòng gật đầu: “Em cũng hy vọng là nhầm thôi, buổi chiều anh đưa em đi bệnh viện, em hơi sợ.”

“Sợ cái gì chắc chắn là nhầm thôi.”

Tổng giám đốc Kỷ đưa trưởng phòng Bạc ôm ở trước ngực mình, cười đến mức mắt chỉ còn một khe nhỏ.

Buổi chiều hai người cùng đến bệnh viện, bác sĩ chính thức xác nhận Bạc Hà là phụ nữ có thai.

Tâm tình Bạc Hà vô cùng phức tạp lại thấy hơi lo lắng. Trở về không ngừng lải nhải như một bà mẹ.

“Tháng trước em bị cảm, không nhớ có uống thuốc không, Kỷ Lan, anh có uống thuốc không? Thật là anh vẫn chưa cai thuốc đầu, thuốc lá có ảnh hưởng gì đến đứa bé không không biết?”

Kỷ tiên sinh không dám hé răng, bằng không liền lộ ra âm mưu của anh, anh đương nhiên sẽ không uống thuốc, ngay đến ham muốn cũng phải kềm nén lại.

Kỷ tiên sinh mừng thầm trong lòng, tưởng Bạc Hà biết mình mang thai xong sẽ tức giận buồn bực do dự nhưng kết quả sự mờ mịt thất thố của cô ban sáng, từ khi ra khỏi viện lại biến thành vui vẻ với những dự tính làm mẹ.

Anh tưởng cô sẽ cùng anh nháo một trận, đã chuẩn bị thật cẩn thận.

Không nghĩ tới chuyện cứ như hài kịch mà xong.

Kỳ thật Bạc Hà vô cùng thích trẻ con, hơn nữa bây giờ cô cũng đã 28 tuổi, bắt đầu tràn đầy tình yêu của một người mẹ, cô chưa muốn có con vì muốn khi không còn vướng bận gì có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc con. Tuy cô chưa bao giờ nói qua với Kỷ Lan nhưng trong lòng cũng đã có dự trính trước khi 30 tuổi nhất định sẽ sinh em bé, nay bất ngờ có con đối với cô cũng là niềm vui lớn.

Bạc Hà sau khi mang thai, công việc giảm đi một nửa, Kỷ Lan thuê một lái xe hằng ngày đưa đón cô, đến tháng thứ Bảy, không cho cô đi ra ngoài chuyên tâm ở nhà dưỡng thai mỗi ngày chỉ được gọi điện thoại chỉ đạo công việc.

Hai tháng sau, Bạc Hà sinh ra một cậu bé bụ bẫm nặng 8 cân*, cả nhà vô cùng vui vẻ.

*8 cân: là 4kg thôi

Nhân dịp trăm ngày, Kỷ tiên sinh không chịu nổi vui vẻ trong lòng, đánh đổi mọi giá uống vài chén rượu. Buổi tối, Kỷ Lan lấy về mặt đỏ hồng, nường hơi rượu đem lại lịch thàng bé nói ra cho vợ biết.

Thì ra là thế... Bạc Hà vừa bực mình vừa buồn cười, muốn trừng phạt anh một chút nhưng nhìn anh vô cùng quyến rũ lại không nỡ ra tay.

Kỷ Lan đối với sự khoan hồng độ lượng của vợ cảm thấy mừng thầm, tính toán chờ con trai được 3 tuổi lại tiếp tục bài cũ soạn lại cho con trai có thêm em gái....

Hôn nhân không chỉ là kiên trì nhẫn nại mà còn là cuộc đấu trí lâu dài, độ dũng xem ai mạnh hơn, đây là bí mật mà Kỷ tiên sinh vô cùng tâm đắc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/treu-choc>